

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 36

Ple del Parlament

Sessió 23, primera reunió, dimecres 23 de gener de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna del maltractament infantil	4
Pregunta al Govern sobre les accions per a millorar l'atenció primària 310-00095/12	4
Pregunta al Govern sobre les accions per a reduir la interinitat dels docents i potenciar el model competencial 310-00096/12	6
Pregunta al Govern sobre el funcionament dels serveis sanitaris 310-00097/12	7
Pregunta al Govern sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència 310-00098/12	9
Pregunta al Govern sobre el tancament de la fàbrica de Gallina Blanca de Sant Joan Despí (Baix Llobregat) 310-00090/12	11
Pregunta al Govern sobre les darreres actuacions policials 310-00093/12	13
Pregunta al Govern sobre la nova regulació dels vehicles de transport amb conductor i del taxi 310-00094/12	14
Pregunta al Govern sobre l'increment de robatoris en habitatges 310-00091/12	16
Pregunta al Govern sobre l'epidèmia de grip 310-00092/12	17
Pregunta al Govern sobre la previsió amb relació a les llistes d'espera a la sanitat 310-00099/12	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre el nombre de persones represaliades des de l'1 d'octubre de 2017 i sobre el mapa de la repressió 317-00052/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern governa i si governa bé 317-00053/12	23
Pregunta al president de la Generalitat sobre la iniciativa perquè els grups parlamentaris que no van participar en la primera reunió de l'Espai de Diàleg participin en la segona 317-00051/12	25

Pregunta al president de la Generalitat sobre la unitat per a fer front a l'onada repressiva i a la vulneració de drets	26
317-00055/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el viatge oficial als Estats Units d'Amèrica	28
317-00054/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats de l'acció de govern des de l'inici del 2019	29
317-00050/12	
Compareixences del president de la Generalitat acumulades relatives a l'acció del Govern davant el deteriorament dels serveis públics i les condicions laborals dels treballadors de l'Administració	31
350-00004/12 i 350-00005/12	
Interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'educació pública	73
300-00066/12	
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures	80
300-00067/12	
Interpel·lació al Govern sobre les actituds negacionistes que posen en perill els drets de les dones	85
300-00068/12	
Interpel·lació al Govern sobre el procés separatista i les seves conseqüències per a tots els catalans	89
300-00074/12	
Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura pel que fa a drets, autodeterminació, repressió i fracàs del diàleg amb l'Estat	97
300-00070/12	
Interpel·lació al Govern sobre el bloqueig del vaixell Open Arms al port de Barcelona	105
300-00071/12	
Interpel·lació al Govern sobre el judici als presos polítics catalans	109
300-00072/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre l'acció del Govern davant el deteriorament dels serveis públics i les condicions laborals dels treballadors (tram. 350-00004/12). Ple del Parlament. Substanciació.
3. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre l'acció del Govern davant la greu situació laboral i les reivindicacions dels servidors públics de l'Administració i el sector públic de la Generalitat (tram. 350-00005/12). Ple del Parlament. Substanciació.
4. Decret llei 8/2018, del 20 de desembre, pel qual s'autoritza la creació de 750 places del Cos de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00008/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 240, 10).
5. Proposició de llei de mesures per a la despolitització dels òrgans de govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 202-00027/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 158, 11).
6. Proposició de llei de modificació parcial de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00030/12). Tots els grups parlamentaris. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC 206, 10).
7. Interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'educació pública (tram. 300-00066/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00067/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les actituds negacionistes que posen en perill els drets de les dones (tram. 300-00068/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la política universitària i de recerca (tram. 300-00069/12). Lucas Silvano Ferro Solé, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura pel que fa a drets, autodeterminació, repressió i fracàs del diàleg amb l'Estat (tram. 300-00070/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el bloqueig del vaixell Open Arms al port de Barcelona (tram. 300-00071/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el judici als presos polítics catalans (tram. 300-00072/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana (tram. 300-00073/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el procés separatista i les seves conseqüències per a tots els catalans (tram. 300-00074/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 302-00047/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'any transcorregut des de les eleccions del 21 de desembre de 2017 i la vulneració dels drets civils i polítics (tram. 302-00050/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00051/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'exercici de drets i llibertats fonamentals (tram. 302-00053/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la formació professional (tram. 302-00048/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre contaminació, qualitat de l'aire i salut pública (tram. 302-00049/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el foment del món rural i de l'alta muntanya (tram. 302-00052/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

El president

Bon dia, comença la sessió.

Manifestació de condol i de condemna del maltractament infantil

Abans de seguir, per això, deixin-me en nom meu, i estic convençut que en nom de la cambra, traslladar la nostra profunda consternació per la tràgica mort del nadó de Pineda de Mar, un fet que ens colpeix intensament i ens interroga com a Parlament, com a societat i com a país.

Deixin-me també, igualment, donar la benvinguda a la consellera Vergés, que avui es reincorpora després de la baixa de maternitat: ben tornada, consellera.

I recordar-los, com és habitual, que la llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa al dossier del Ple que tenen tots els diputats i diputades, que, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Abans de començar aquestes preguntes, els faig avinent i els recordo que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, els diputats, les diputades en aquest cas, Raquel Sans i Adriana Delgado, per motius de maternitat, han delegat el seu vot en el diputat senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà. I els recordo, també, que els diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva han designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Així mateix, també els haig de notificar una alteració de l'ordre del dia. Atesa la sol·licitud formulada pel Govern, d'acord amb l'article 83.3 del Reglament, els proposo la següent alteració de l'ordre del dia, de tal manera que la interpellació al Govern sobre la política universitària i de recerca, que figura com a punt 10, es pugui substanciar en el lloc del punt 15. És a dir, el 10 per al 15; el relatiu a la Interpellació al Govern sobre el procés separatista i les seves conseqüències per a tots els catalans.

Podem donar per aprovat aquest canvi a l'ordre del dia? *(Pausa.)* Sí? Molt bé, per tant, doncs..., la interpellació número 10 se substanciarà al lloc de la 15; i la 15 al lloc de la 10.

Pregunta al Govern sobre les accions per a millorar l'atenció primària

310-00095/12

Comencem, ara sí, amb el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes orals al Govern. La primera pregunta és sobre les accions per a millorar l'atenció primària, formulada pel Grup Parlamentari Republicà. Fa la pregunta la diputada senyora Gemma Espigares. Quan vulgui.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president; ben tornada, consellera. Seguim amb un país que no s'atura, un país que segueix veient la persecució; la setmana passada perseguint alcaldes sense citació judicial, avui, amb l'alcalde d'Alcarràs que torna als jutjats; amb el Miquel Serra. I tot i així li demanem, des del nostre grup parlamentari, dues coses: que seguim alçades i que seguim amb el bon govern, amb el bon govern que han demostrat els últims dies, també, amb els temes de salut; també amb l'atenció primària. I per això li volem demanar que ens expliqui el segon conveni del Siscat que han firmat i que poques expectatives que hi havia.

Que ens expliqui, també, els 100 milions d'euros que el Govern destinarà a millorar l'atenció primària i que es va donar resposta, també, a la reivindicació que hi havia al carrer. Que ens expliqui, també, els 600 milions d'euros que han de servir, en els propers dos anys, per millorar les condicions de les excel·lents professionals que tenim al sistema sanitari. Algunes d'aquestes ja les han fet a curt termini, altres venen a mitjà i llarg termini. Li demanem, consellera, que ens expliqui això.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Alba Vergés, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Diputada, moltes gràcies. I, en primer lloc, deixeu-me agrair a tot el meu equip del Departament de Salut i també, evidentment, al vicepresident, que m'ha substituït en funcions com a conseller de Salut, i altres consellers i conselleres que m'han pogut substituir aquí, al faristol del Parlament, per atendre les peticions dels diputats i diputades en aquest permís de maternitat, que crec que és un dret de poder gaudir i és un dret de l'infant, en aquest cas de la meua filla, Anhel. I gràcies a tots vosaltres l'he pogut gaudir i «disfrutar», doncs, amb la tranquil·litat que totes les mares ens mereixem.

Doncs bé, vostè ho ha dit molt bé, diputada; l'atenció primària ens ocupa i ens preocupa, però sobretot ens ocupa, perquè venim d'uns anys molt durs i a ningú se li escapa...; uns anys de restriccions pressupostàries, on la primària ha tingut un gran impacte i ha patit molt no només en infraestructures, sinó també en les condicions dels professionals i les professionals sanitàries que treballen en l'atenció primària.

Des de la passada legislatura ja vam començar a revertir totes aquestes males notícies i disgustos, amb un nou model d'assignació que el que feia era injectar 13 milions d'euros, tenint en compte una part molt important que crec que ha d'atendre l'atenció primària, que són les desigualtats socials. Posem més recursos allà on les desigualtats socials ens mostren que hi hem d'insistir.

En la lluita, també, contra la precarietat laboral. Volem professionals que treballin amb dignitat i on toca, en l'atenció primària i a tot arreu. I, evidentment, també, vam impulsar més inversions, que vam poder visitar i inaugurar: el CAP de la Mina, amb el president; un nou CUAP de Gràcia, el CAP de Santa Eulàlia, de l'Hospitalet, que s'ha de començar. I, evidentment, davant d'aquesta situació actual de l'atenció primària, que sempre diem que és l'eix vertebrador de les nostres polítiques, doncs, nosaltres ho posem al centre i en la centralitat de la nostra acció política en aquesta legislatura.

Perquè som sensibles, els professionals; molt sensibles, els professionals, perquè tenim aquest compromís polític que també el volem traslladar als pressupostos, i per això volem una atenció primària forta, resolutiva, que sigui capaç de fer allò que els professionals ens estan demanant i que nosaltres estem identificant, que és que puguem retenir el talent a l'atenció primària, que ho emmarquem tot amb una estratègia a llarg termini, consensuada amb els professionals, com és l'Enapisc, i que seguim treballant amb ells dia a dia.

El president

Gràcies, consellera. Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, consellera per aquests detalls; però també traslladar-li l'agraïment del sector; l'agraïment perquè ja s'han incorporat professionals, en aquest cas, metges i infermeres, a treballar al sistema, i això ens permet, també, seguir donant l'atenció de qualitat que donem en aquest país. Però també per explicar aquelles mesures que no tenen un impacte econòmic directe, o directe tan important, i que també ens permet treballar millor, com és l'autogestió; com és la gestió de la demanda infermera; com és l'equitat territorial i com és el que també treballin per la concertada, que és el model mixt que tenim en aquest país i que també mereix l'atenció d'aquest Govern.

Per tant, agrair-li i traslladar-li, de part del sector, també, aquestes consideracions i demanar-li que seguim caminant. Aquestes diputades estaran alçades en el judici contra la democràcia en aquest país i li demanem al Govern que faci, també, aquesta bona tasca de Govern. Perquè al final, tot això ho volem per a tenir un país d'oportunitats, i per tant, li correspon també al Govern seguir donant aquestes oportunitats a la gent més vulnerable.

Gràcies, consellera.

El president

Per respondre de nou, té la paraula la consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Sí, doncs aquest 100 milions d'euros que nosaltres hem posat i hem insistit, que permeten la contractació d'aquests nous metges, permeten recuperació de DPO... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera de Salut i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps. *(Veus de fons.)*

Pregunta al Govern sobre les accions per a reduir la interinitat dels docents i potenciar el model competencial

310-00096/12

Molt bé, seguim. La següent pregunta és sobre les accions per a reduir la interinitat dels docents i potenciar el model competencial. Pregunta formulada pel Grup Parlamentari republicà, fa la pregunta la diputada senyora Mònica Palacín, quan vulgui.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Conseller, el sistema educatiu públic a Catalunya compta amb 71.865 professionals de la docència, mestres i professors, claus per a l'educació dels nostres infants i joves. D'aquests, malauradament, un 34 per cent ocupen places en interinatge, a l'espera de poder consolidar la seva situació laboral. Segur que molts de nosaltres coneixem o tenim al nostre entorn algú en aquesta situació, i és notable que són professionals amb una vocació que, independentment del tipus de plaça que ocupen, treballen des de l'enorme responsabilitat de formar i educar.

És evident, però, que l'estabilitat laboral i el reconeixement per part de l'Administració representa un compromís, un compromís envers l'alumnat, equips docents, la comunitat educativa i una societat que posa l'educació al centre de les polítiques públiques. Recentment, hem conegut la convocatòria de 5.005 places de cossos docents, mestres, professors de secundària i de formació professional. Això ho celebrem, i som coneixedors de l'acceptació que aquesta convocatòria ha significat per ser tan esperada. Cal destacar la importància que el Govern de la Generalitat posi totes les eines necessàries per donar suport i seguretat als mestres i professors.

Uns professionals de l'educació que han estat clarament compromesos amb una educació que contribueix a fer dels alumnes ciutadans capaços d'intervenir activa-

ment i crítica en una societat plural, diversa i en continu canvi. Aquesta seguretat, també es fa evident quan la situació laboral és més estable i quan els mateixos professionals veuen reconeguts els seus mèrits competencials, adaptats durant els anys a les noves realitats de les aules. I això repercuteix en la millora del sistema educatiu en general, perquè ajuda a crear equips estables que poden liderar projectes innovadors, inclusivament i de qualitat. Així doncs, conseller, la nostra pregunta és: quines accions mantindrà el departament per reduir la interinitat dels docents i potenciar el model competencial?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el senyor Josep Bargalló, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Senyora diputada, la voluntat del Govern és situar l'interinatge en l'escola pública al voltant de la xifra d'entre el 8 i el 10 per cent, que és l'estàndard reconegut per l'OCDE en l'interinatge docent en la funció pública. Per aquest motiu, com vostè ha dit, enguany hem convocat 5.005 places de cossos docents: de mestres de secundària i de tècnics de formació professional. I és la voluntat planificadora del departament que, en els tres propers anys, puguem convocar tres noves convocatòries, de manera que, finalment, oferim 15.658 places docents, en aquestes quatre convocatòries. Aquestes 15.658 places docents significarien arribar a aquesta mitjana, entre el 8 i el 10 per cent.

Si, a més a més, aquest Parlament aprova successius pressupostos del Govern, que poden afegir noves contractacions, la voluntat del Govern és de situar aquestes convocatòries d'oposicions al voltant de 20.000 places, en les quals sí que aquesta xifra l'assoliríem.

A la vegada d'aquesta voluntat d'aconseguir l'estabilitat del professorat i, en conseqüència, l'estabilitat dels equips docents i, en conseqüència, la possibilitat que els projectes educatius tinguin una major fortalesa a partir d'aquesta estabilitat, també hi ha la voluntat, enguany –també s'ha explicitat en la convocatòria de les oposicions– de modificar-les per tal d'adaptar-les a l'ensenyament competencial i a l'avaluació competencial.

Per això, enguany, les oposicions alteren l'ordre de proves, i situen en primer lloc la prova corresponent a la programació i, en darrer lloc, les proves corresponents a la part teòrica. I, de la mateixa manera, disminueixen el pes de la part teòrica en l'avaluació de les oposicions i augmenten notablement el pes de la part pràctica en aquesta avaluació de les oposicions. És només un primer pas perquè, quan la legislació de l'Estat es modifiqui, encara volem fer unes oposicions molt més competencials de les que podem fer ara.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el funcionament dels serveis sanitaris

310-00097/12

La següent pregunta és sobre el funcionament dels serveis sanitaris. La formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Sí, molt bon dia; gràcies president. Benvinguda, novament, consellera, ens alegrem de la seva tornada, encara que lamentem que vingui vostè a aquest Ple amb els

mateixos relats i escoltant els mateixos xiuxiuejos dels cants de sirena que tant afa-laguen. Perquè, miri, volem saber si, quan vostè arriba, sap quina és la realitat del sistema sanitari català. Perquè vam finalitzar l'any amb una vaga sense precedents a l'atenció primària, en el qual el Govern va arribar a acords i compromisos que, set-manes després, segueix sense complir.

I no és que ho digui jo, miri, avui li trasllado preguntes del sector –aquest sector que tant diu alguna que li ho agraeix. I és que, miri aquestes agendes (*l'orador mostra uns fulls a la cambra*), són metges i metgesses que aquesta setmana tenen moltíssims pacients citats a la mateixa hora; cinquanta-dos pacients i, molts d'ells, programats a la mateixa hora. I això cal arreglar-ho, com li he dit tantes vegades, perquè és indigne per als pacients i és indigne per als treballadors. I els treballadors li pregunten justa-ment això, això és el dia a dia, consellera: on són els reforços, on són les noves agen-des? I és que els pacients demanen hora per al seu metge i els hi estan donant per din-tre d'un mes, a l'atenció primària. I és que és possible que a molts dels seus companys de viatge això els semblen temes menors, però per nosaltres i pels catalans..., creiem que no ho són.

Perquè la llista d'espera, a més a més, segueix empitjorant a Catalunya. Conselle-ra, aquesta setmana a Mataró s'anul·laven intervencions quirúrgiques per falta d'anes-tesisistes. Si els pacients no havien esperat ja prou, ara encara han d'esperar molt més, quan els envien cap a casa seva sense intervenir-los. Ara ja sabem que hi ha una altra nova vaga sanitària que afectarà més de deu mil professionals. Tants anys de prome-ses incomplides, que ara tot esclata.

I esclata, com de forma previsible també ho era, que esclatés, l'epidèmia gripal, consellera. Us vam proposar aquí un pla per a evitar els col·lapses; col·lapses..., però vostès han estat dedicats a altres qüestions. Heu tingut ocasió de veure ja com estan els passadissos, consellera, de la Vall d'Hebron, amb més de vuitanta pacients amun-tegats allà de gom a gom, i el mateix succeeix a la resta d'hospitals de Catalunya.

Consellera, la realitat és tossuda. Com valoreu que dintre d'aquesta setmana de *tour* pels Estats Units a vostès els convoquen una altra vaga sanitària? Teniu les pro-meses incomplides de la que acaba de passar; que cal gestionar l'epidèmia gripal i no ho feu; les urgències dels hospitals les teniu col·lapsades; intervencions quirúrgi-ques anul·lades...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Jorge Soler González

...i una llista que creix.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Salut, senyora Alba Vergés. Quan vulgui.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Moltes gràcies, perquè em donarà l'oportunitat d'ampliar aquella informació que volia dir abans.

Sí, és cert, jo he parlat del malestar que hi ha hagut els últims anys, i he parlat aquí i vaig venir aquí a la Comissió de Salut dient que teníem una prioritat molt clara, que era una pe ben gran, de «professionals». Hi vam tenir una vaga, és cert. I la vam so-lucionar.

I quines són les resultes d'aquesta vaga i quines són les resultes de la iniciativa po-lítica que nosaltres hem impulsat per als professionals i per a l'atenció primària que hem posat a la centralitat? Cent milions d'euros per a l'ICS, en el qual reduïm la so-brecàrrega, allò que vostè parla, allò que els professionals ens han dit, allò que nosal-

tres tenim identificat i hi posem remei per reduir la sobrecàrrega i millorar el servei; contractar ja 250 nous metges, que ja n'hi han uns quants que han arribat al sistema, que són trenta nous metges; recuperar les DPOs, que era una llarga reivindicació dels professionals; convocar oposicions per establitzar dues mil persones que teníem en el nostre sistema que estaven en situació temporal i precària, i volem establitzar aquestes dues mil persones en el sistema.

I en el fons nosaltres el que contemplem és: l'increment salarial i la recuperació salarial revertint les retallades, recuperació laboral de les jornades, cent per cent de les ITs, equiparació salarial. I això va d'acord amb el que ens demanen els professionals dia a dia i al carrer, perquè nosaltres tenim una escolta activa de cara a aquests professionals i volem millorar l'atenció primària.

No volem tenir una primària a dues velocitats, i per això... La diputada anterior em preguntava pel conveni del Siscat. Doncs sí, el conveni del Siscat és important, i nosaltres ja hem dit que aquelles millores que hem aconseguit establir i acordar per a l'ICS es traslladaran al conveni i a l'entorn Siscat.

La contractació d'aquests trenta metges ja s'ha fet; és a dir, ja comencem a implantar tota aquesta millora de l'ICS que portarem al Siscat, al març ja es començarà a establir. Farem un quadre de seguiment i hem fet ja un diagnòstic de la situació en la primària de l'ICS.

I per primera vegada en el PIUC –que vostè també en parla, que és aquesta incidència de l'epidèmia de grip–, per primera vegada destinem 3,28 milions d'euros dedicats exclusivament a la primària, perquè puguin flexibilitzar agenda i atendre les visites espontànies i puguin reforçar els domicilis, que la gent, amb l'epidèmia de grip, és el que necessita més.

Per tant, estem treballant intensament. Vostès piulen i ho vinculen al procés, i jo li dic: ho vinculo al procés, treballar per la salut també...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Salut

...dels nostres ciutadans és el millor per a la república.

El president

La pregunta següent és sobre el sistema de protecció de la infància i adolescència.

Pregunta al Govern sobre el sistema de protecció de la infància i l'adolescència

310-00098/12

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, formula la pregunta la diputada senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, a finales del año pasado le pregunté por los menores extranjeros sin referentes familiares que desaparecían del sistema de protección a la infancia para terminar durmiendo en la calle. Usted negó la realidad, negó la gran cantidad de menores que se habían escapado. Un reportaje de un medio de comunicación ha vuelto a confirmar recientemente lo que desde Ciudadanos llevamos denunciando desde 2016: que hay menores durmiendo en la calle, pese a que ustedes lo nieguen. Dos meses y una ola de frío después, siguen durmiendo al raso.

¿Van a reconocer hoy que han mentido reiteradamente sobre estos menores?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)
Gràcies, president. Diputada, si el que em pregunta és si he mentit, li diré que no.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller, uestedes negaron que los menores dormían en el suelo de la Ciudad de la Justicia, negaron que durmieran en las comisarías, negaron que durmieran en la *conselleria* y han negado que se les escapaban a docenas y centenas para dormir en la calle. Y al final han sido los profesionales implicados, los que sufren día a día la dejadez de su *conselleria* los que han tenido que salir a dar la cara y a denunciar lo que estaba ocurriendo. ¿Mienten los *mossos*? ¿Miente esta oposición? ¿Mienten los sindicatos? ¿Mienten los educadores sociales? ¿Mienten los periodistas? ¿Mienten los vecinos de los barrios que frecuentan estos menores? ¿Todo el mundo miente, menos el Govern? ¿O los que mienten constantemente son ustedes? ¿Se da cuenta de que no pueden seguir gobernando a base de mentiras? El primer paso para solucionar un problema es reconocerlo, y hasta que ustedes no reconozcan lo que realmente ocurre en el sistema de protección a la infancia ya nos permitirá que algunos dudemos de los anuncios y de sus promesas.

Y ¿qué plan de trabajo tiene usted? Porque vive sumido en la parálisis y no mueve ficha hasta que la oposición le aprieta las tuercas. ¿Se da cuenta de que no han convocado oposiciones a educador social hasta que Ciudadanos puso el tema encima de la mesa en el Pleno de infancia, que desde los años noventa no convocaban oposiciones? Es que ustedes no mueven un dedo hasta que la oposición llega y les lee la cartilla. ¿Qué hacen usted y sus altos cargos en la *conselleria* todo el día? ¿Esperar a que llegue la oposición a decirles lo que tienen que hacer? Despierte, señor *conseller*, que, con la gran cantidad de altos cargos que tiene, alguno –alguno– podría dedicarse a hacer una previsión de futur, porque además de poner parches lo que hay que hacer es una planificación a medio y largo plazo.

Con su dejadez se han cargado el sistema de protección a la infancia, y no lo vamos a recuperar mientras sigan mintiendo y negando la realidad. Dejen de improvisar, dejen de ir a caballo de la oposición y pónganse a trabajar. Aunque, bueno, ustedes ya han demostrado que eso de trabajar no va con ustedes.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre té la paraula el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Benvolguda diputada De la Calle, miri, portem debatent, parlant, explicant què estem fent, com ens organitzem, com estem planificant, des de l'inici d'aquesta legislatura. Vostè sap perfectament, encara que vulgui estirar les paraules i entrar en la dinàmica de «*no pienses en un elefante*», que hem situat i hem explicat les dificultats que ha tingut el sistema de protecció a l'hora de la generació de places automàtiques a mesura que arribaven. Hem explicat i hem treballat coordinadament amb el Departament d'Interior de cara a poder solucionar el que és el decalatge entre la generació de places i les arribades. Hem treballat mà a mà amb les entitats. Fins i tot tenen la barra d'adequar-se i assumir com a pròpies victòries dels sindicats, perquè l'acord sobre educadors socials del Departament de Treball no va ser amb vosaltres, va ser amb els representants dels treballadors, dels educadors i les educadores socials del departament, amb la qual cosa no tinguin aquesta barra.

A part, som conscients de que hem generat més de 2.500 places, som conscients de que hi han dinàmiques de carrer que estem treballant conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, som conscients que no gestionem centres tancats, que no volem

gestionar centres tancats, que nosaltres no som ningú per limitar la llibertat i que el que s'ha de fer és un procés d'acompanyament, i que el continuem fent: amb educadors de carrer i treball mà a mà amb l'ajuntament.

Som conscients també de que hi han problemàtiques vinculades a la mala gestió, per part de l'Estat, entorn de la regularització administrativa. Es triguen onze mesos... Se'n poden riure. Ja sé que se'n riuran encara més ara que governen amb el suport de l'extrema dreta i amb els programes de l'extrema dreta a Andalusia; ja ho discutirem. Ja discutirem del que fan vostès a Andalusia amb relació als drets d'aquests menors. *(Veus de fons.)*

Som conscients de que portem mesos treballant amb la mirada curta, la mirada mitjana i la mirada llarga amb les entitats, amb els sindicats, amb les associacions municipalistes, i que aquest divendres sortirem. Som tan conscients de com són els centres que fem la transparència de convidar-los, i aquest divendres vostès van visitar centres per la nostra invitació...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

És això.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el tancament de la fàbrica de Gallina Blanca de Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

310-00090/12

La següent pregunta és sobre el tancament de la fàbrica de Gallina Blanca a Sant Joan Despí. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Yolanda López. Quan vulgui.

Yolanda López Fernández

¿Qué piensa a hacer el Govern de la Generalitat para defender a los setenta trabajadores de la planta de Gallina Blanca de Sant Joan Despí que pueden perder sus puestos de trabajo ante el acuerdo que hay entre el ayuntamiento y la empresa para hacer un pelotazo urbanístico?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Benvolguda diputada... Crec que també estan aquí –els saludo– els representants dels treballadors de Gallina Blanca... Des del primer moment en què se'ns va notificar la intenció de trasllat del centre productiu de Gallina Blanca que està a Sant Joan Despí, hem estat conversant tant amb l'empresa com amb els representants dels treballadors, amb els sindicats, per veure de quina manera podem ajudar a abordar aquesta realitat; una realitat molt complexa que significa el trasllat d'aquestes places, quaranta-dos directes i la resta, fins a la setantena, indirectes, entorn de l'aplicació de l'expedient de trasllat que ha fet Gallina Blanca.

Estem col·laborant tant amb les parts en el procés de negociació... Som molt conscients de que el procés de negociació està sent molt complex, per la situació que és. I continuarem implicant-nos-hi des de la nostra vessant d'autoritat laboral, des de la

nostra vessant de mediació i des de la nostra vessant d'interlocutors amb els treballadors i amb l'empresa.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Gràcies, conseller, i bon dia, que abans me n'he oblidat. Efectivament, senyor conseller, estem ja..., estamos en una situación muy lamentable. Es muy lamentable que haya setenta familias en vilo, que viven con preocupación e incertidumbre ante el impacto que esta decisión inminente, de traslado a Huesca, ocasionará en sus vidas personales y en sus carreras personales. Y todos somos conscientes de que es una decisión puramente especulativa, porque tanto la empresa, como la planta, como el grupo de Agrolimen declaran grandes beneficios anualmente, no declaran pérdidas.

Ustedes dicen, yo he visto en declaraciones, que esto es una decisión irreversible. Y yo le pregunto: señor *conseller*, ¿existe un acuerdo de la Generalitat y el Ayuntamiento de Sant Joan Despí para recalificar los terrenos haciendo perder puestos de trabajo a setenta personas?; ¿qué tipo de gobierno soberanista son ustedes, que les dan la espalda a trabajadores de Cataluña?

Este Govern no solo nos ha demostrado que no está con los trabajadores, sino que está lapidando uno de los pilares fundamentales de nuestra economía, como es la industria, un sector que aporta un 22 por ciento a la economía catalana y que ustedes no hacen nada para evitar que termine convirtiendo suelo industrial en suelo urbanizable. Hemos visto cómo ustedes han puesto palos en las ruedas para que el 30 por ciento de la vivienda no fuese de precio asequible. Y ahora estamos viendo cómo les dan la espalda a trabajadores de Gallina Blanca.

Señor *conseller*, a los especuladores, ustedes, ¿los cuecen o los enriquecen?
(*Rialles i aplaudiments.*)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Benvolguda diputada, intentaré ser breu perquè m'ha introduït tantes temàtiques d'àmbits tan diferents que fins i tot amb el conseller Calvet ens anàvem mirant, perquè m'ha situat alguns elements de requalificació que sap perfectament que no són competència d'aquest departament, però que el mateix conseller m'ha dit: «No estic assabentat d'aquesta situació.» I el que em preocupa és l'exercici que fan vostès de no entrar en el centre de la qüestió.

El centre de la qüestió és que la decisió, que l'empresa diu que és irreversible..., que nosaltres som conscients que la representació dels treballadors està demanant, per exemple, que puguin haver-hi trasllats al centre de Rubí, no al d'Osca, però en el que vostè no entra és en el fons de la qüestió, en aquest fons de la qüestió que dura diversos mesos; que el fons de la qüestió és quan amb la reforma laboral es va canviar l'article 41 de l'Estatut dels treballadors, que implica que no hi ha autorització administrativa, amb la qual cosa el nostre paper d'apoderament és absolutament limitat entorn dels expedients de trasllat.

I això els ho he dit més d'un cop i més de dos, i saben que tindran el nostre suport: fem el canvi –i han passat massa mesos i continuem sense veure el canvi–, si no, no podem ajudar en tot de decisions que prenen les empreses de forma unilateral.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.
Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les darreres actuacions policials

310-00093/12

La següent pregunta és sobre les darreres actuacions policials. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, formula la pregunta el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Bon dia, Govern, diputades, diputats. El Cos de Mossos d'Esquadra, conseller Buch, segurament va rebre un punt àlgid d'admiració internacional i de reconeixement arran de la neutralització de la cèl·lula dels tràgics atemptats del 17 d'agost a Barcelona.

Aprofito també per saludar, emotivament, el pare del Javier, que ens acompanya avui en aquest Ple. (*Aplaudiments.*)

Com dèiem, van rebre un punt àlgid de reconeixement i d'admiració internacional. Van ser, segurament, la nineta dels ulls de la ciutadania. Però els mesos següents, arran del referèndum de l'1 d'octubre, de les mobilitzacions del 3 d'octubre, 26 d'octubre i mesos següents, de mobilitzacions ciutadanes, van ser objecte de persecució política per part de l'Estat i amb el suport dels grups polítics unionistes.

Hem assistit, al llarg d'un any, a un intentant de desgast de la seva imatge, mitjançant denúncies de seguiments polítics; denúncies, algunes arxivades, per destrucció de proves i documents; acusació de ser una policia política, arribant fins a la situació, per l'article 155, dels comandaments dels Mossos d'Esquadra, fins a l'honorable conseller Forn. Tot acompanyat d'un judici i un seguiment mediàtic que n'ha volgut qüestionar la professionalitat i servei al país.

Aquesta setmana passada, el dia 15, celebràvem la notícia que el Cos de Mossos d'Esquadra, després d'una llarga investigació de més d'un any i mig, amb l'operació Alexandria, detenia una altra cèl·lula, amb detinguts a Barcelona i Igualada; una manera també de restituir la seva bona capacitat i professionalitat investigadora, i que se suma a notícies precedents: l'abril del 2017, l'operació contra el terrorisme també d'arrel islamista a diferents municipis catalans; o el 2015, l'operació Caront, desarticulació d'una cèl·lula també a Terrassa. Recordem que, en aquest cas, amb unes filtracions per part de membres de la Policia Nacional que van posar en risc l'èxit de l'operació perquè van, doncs, senyalar un infiltrat dels Mossos d'Esquadra.

Aquesta setmana passada hem vist com mentre el Cos de Mossos d'Esquadra investigava i desarticulava novament una cèl·lula, salvant per tant la ciutadania i en risc d'alerta 4 d'atemptats...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. Per respondre... (*Veus de fons.*) No se'l sentirà, diputat. Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior, senyor Miquel Buch, quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bon dia a tots i a totes. Comparteixo amb vosaltres l'admiració respecte a la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra que té no aquí, sinó arreu, i, per tant, és un fet del qual ens hem de felicitar i hem d'agrair cada dia al Cos de Mossos d'Esquadra la seva professionalitat i el seu treball diari.

És cert que han estat perseguits políticament, ho hem dit més d'una vegada. S'ha volgut pretendre..., i ho vam veure amb l'*auto* del cas, per entendre'ns, de la incineradora, com mitjans de comunicació, estaments i grups polítics, fins i tot grups parlamentaris aquí presents, que van voler posar el dit a l'ull al Cos de Mossos d'Esquadra, situant-los en un camp que no és el correcte, que és que són una policia política. Ells no són una policia política, són una policia democràtica i que actua amb criteris professionals.

Aprofito també per donar suport explícit al conseller Forn i a tots els agents encausats per l'1 d'octubre, perquè, doncs, properament, com hem sabut, tindran el seu procés judicial.

Respecte a l'operació, les operacions d'aquest mes de gener, jo li puc dir que la de Girona..., jo li puc dir que els Mossos d'Esquadra instrueixen, investiguen i actuen sempre amb criteris de proporcionalitat, mai sobreactuen. Jo li puc dir que les detencions es fan de la manera que afectin menys a les persones que detenen, fet que a Girona crec que no va ser així i, per tant, doncs, és una operació d'un altre cos policial que jo personalment no comparteixo aquesta manera de fer, i, per tant, doncs, ho poso aquí sobre la taula.

Respecte a l'operació Alexandria, que és la del 15 de gener, que és la dels Mossos d'Esquadra –d'aquesta sí que n'hi puc parlar, a bastament–, hi van participar més de cent agents, sis entrades i escorcolls a Barcelona, divuit persones detingudes: 5 persones van estar detingudes per delictes de presumpte terrorisme, de les quals 3 estan a presó, a 2 se'ls ha retirat el passaport. I també hi havia una xarxa paral·lela que era, doncs, de robatori i de furt per poder d'alguna manera alimentar econòmicament aquesta cèl·lula.

Per tant, jo vull agrair a la policia tota la feina que ha fet, als Mossos d'Esquadra tota feina que han fet per mantenir els catalans i catalanes sense risc d'atemptats per aquesta cèl·lula.

Gràcies, bon dia.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la nova regulació dels vehicles de transport amb conductor i del taxi

310-00094/12

La següent pregunta és sobre la nova regulació dels vehicles de transport amb conductor i del taxi. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, formula la pregunta el diputat senyor Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Bon dia, Govern, diputades, diputats. Conseller, des del divendres passat, després del Consell del Taxi, els ciutadans de Barcelona i també els que venim a treballar i els visitants estem patint les conseqüències d'una vaga, tant dels taxistes com dels vehicles amb llicència VTC. Els dos han portat les seves protestes al carrer tallant la Diagonal i la Gran Via. Hem llegit durant els darrers dies posicions a favor i en contra dels uns i dels altres. Hem escoltat, hem vist i, fins i tot, hem participat en debats sobre mobilitat, sobre plataformes tecnològiques, sobre condicions laborals, sobre les prestacions d'aquests serveis de taxi o VTC per als consumidors, etcètera. És un assumpte que genera molta controvèrsia perquè té a veure amb la decisió sobre com ens movem.

A més, conseller, l'hem vist reunir-se, a vostè i al seu equip, amb el sector. De fet, ahir encara els vèiem, i també trobar-se amb representants de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, així com amb representants del teixit econòmic i social de la ciutat. I també amb els operadors de transport públic per garantir un bon servei a Barcelona.

Sabem que el conflicte encara no està tancat, i que fins aquest matí, quan se celebri l'assemblea a partir de les onze, el Govern no rebrà la resposta dels taxistes sobre la darrera proposta que està sobre la taula.

Però voldríem conèixer per quin motiu la conselleria de Territori i Sostenibilitat ha decidit legislar sobre aquest assumpte, amb quins criteris i què n'espera del decret que estan elaborant.

També voldríem saber si temen que aquesta ordenació del sector de les VTC perjudicarà alguna de les parts o els ciutadans. Des de Junts per Catalunya ens agrada saber igualment quins plans de futur té el Govern en l'àmbit de la mobilitat que permetin afrontar les necessitats de les catalanes i els catalans en un àmbit que evoluciona tan ràpidament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

President, gràcies. Diputat, senyor Ten, gràcies per aquesta pregunta, que és de moltíssima actualitat, perquè efectivament, com ha dit vostè mateix, doncs, d'aquí a una estona s'ha de celebrar l'assemblea del sector del taxi per acabar de determinar si aixequen o no aixequen no tant una vaga com una aturada patronal. No és una vaga, perquè és una ocupació de la via pública sense serveis mínims; però, en tot cas, sí, estem a l'espera que això succeeixi.

Jo no em vull adreçar més a aquest col·lectiu, directament, ni al col·lectiu de les VTC, perquè ahir ja els vam poder explicar la proposta que fa el Govern de la Generalitat. I, en tot cas, quedem a l'expectativa que l'assemblea de taxistes, l'assemblea sobirana, acabi decidint si aixeca o no aixeca aquesta ocupació de la via pública.

Però, en tot cas, el Govern de la Generalitat tirarà endavant la seva regulació. Per què... –m'ho preguntava–, per què hem decidit actuar ara. I actuem ara per responsabilitat. Perquè aquest és un govern que governa i que, doncs, tira endavant allò que cal fer per regular tots els aspectes de la vida social, econòmica, tots els aspectes quotidians que afecten els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

No li vull relacionar la llarguíssima llista de lleis, decrets i reial decrets que ha anat fent l'Estat, que ha anat desenvolupant l'Estat i que, d'alguna manera, ens ha condicionat qualsevol regulació que podem fer nosaltres com a Govern; però sí, efectivament, ara tenim sobre la taula un *real decreto* que es va aprovar el setembre-octubre de l'any passat i que encara s'ha de tramitar com a projecte de llei. De fet, estem a l'espera que alguns grups polítics també presents en aquest hemicicle deixin de bloquejar en el Congrés dels Diputats la seva tramitació com a projecte de llei, i es pugui tramitar i hi puguem introduir esmenes, i a partir d'aquest *real decreto* regulem. Govern que governa i regula; no regula en contra d'uns ni en contra dels altres, regula a favor de la mobilitat, regula a favor dels ciutadans. I regula amb proporcionalitat. Hem introduït uns conceptes de temps mínim de precontractació, que és una novetat, però que queda perfectament emparada en la legislació vigent i també en comparativa de jurisdicció europea. Per tant, aquest decret que volem aprovar en breu, d'aquí a pocs dies, doncs, anirà a favor d'un millor servei per als ciutadans.

Creiem que aquest no és l'únic pas que hem de fer, hem d'anar més enllà, i el que hem proposat tant al sector del taxi com a les VTCs, i, de fet, oferim a la ciutadania és fer...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...una llei integral de... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'increment de robatoris en habitatges

310-00091/12

La següent pregunta és sobre l'increment de robatoris en habitatges. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, presenta la pregunta la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Benvolgut conseller, bon dia. Soc conscient que vostè és co-neixedor de la situació que estan vivint molts municipis a la comarca amb els proble-mes de seguretat. L'increment de robatoris a domicili ha crescut de mitjana a Ca-talunya un 20 per cent. A l'Àrea Bàsica de Policia de Mataró està entre el 30 i el 40, i molts d'aquests, a més a més, passen amb les famílies a l'interior. És a dir que això està generant molta angoixa, molta inquietud i problemes, evidentment, d'insegure-tat entre els ciutadans

A municipis com Mataró, Argentona, Dosrius, Òrrius, Sant Vicenç, Llaveneres o Caldetes, aquesta preocupació és especialment gruixuda, podríem dir, degut, com sabem, a la falta d'efectius que hi ha de Mossos d'Esquadra, però també a les difi-cultats en arribar, moltes vegades, al lloc del robatori.

És per això que moltes vegades estem veient com s'està, gairebé, obligant o s'està portant a l'organització de patrulles veïnals o alguns municipis a plantejar-s'ho se-riosament.

Conseller, vostè sap perfectament que és el responsable de la seguretat pública de Catalunya i ens agradaria saber com pensa garantir la seguretat de la població i dels nostre veïns i veïnes.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputada, l'augment concretament és del 10,3 per cent, eh?, de robatoris en habitatges l'any 2018 respecte a l'any 2017. I, concretament, tenim tres línies de treball: una és el Pla operatiu específic d'habitatge, l'altra és un pla d'acció i plans operatius territorials.

Ens centrem en la detenció de les persones que, doncs, bé, fan aquest tipus de delictes, no?, però sobretot en els grups criminals organitzats que hi ha al darre-re d'aquest gran nombre de robatoris. I, concretament, 13 operacions contra grups criminals organitzats van ser l'any 2018, de les quals 63 van ser detinguts i 80 fets resoltos a hores d'ara.

Quan es deté un grup d'aquests criminals, evidentment el número baixa molt, per-què són professionals dels robatoris que fins i tot tenen una mobilitat internacional –ve-nen aquí, fan la feina, per entendre'ns, i se'n van a altres països–, i, per tant, doncs, l'ob-jectiu també és detenir-los, com a grups criminals, perquè d'aquesta manera ens baixa d'una manera important el número de delictes de robatori a l'interior de domicili.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Alícia Romero Llano

Conseller, disculpi, no m'ha quedat clar si realment vostès pensen prendre més mesures per garantir la seguretat. Jo dic entre el 20 i el 40, que són les dades que publica el departament; vostè em diu 10. És igual, no ens en sortirem. La situació en aquests moments a molts municipis del Maresme és d'absoluta inseguretat. Hi han problemes importants i els veïns s'estan organitzant o a través de whatsapps amb els que es van informant de les diferències i el que està passant al seu carrer –si entra un cotxe diferent o dos nois encaputxats– o en patrulles veïnals que estan en aquests moments patrullant a alguns municipis del Maresme de sis de la tarda a les dues de

la matinada. I això, conseller, vostè compartirà amb mi que no ens ho podem permetre; no ens podem permetre que siguin els veïns els que garanteixin la seguretat, perquè la seguretat l'ha de garantir vostè com a responsable de la seguretat pública.

Jo li volia fer tres preguntes molt concretes. Convalidarem avui un decret per una convocatòria de 750 places de mossos: aniran dedicades a la seguretat pública? Hi haurà més convocatòria de places? Però, més enllà d'això, queda un any i mig perquè puguin ser efectives aquestes noves convocatòries; a mi m'agradaria saber si vostè està plantejant mesures alternatives en aquesta transició, en aquest any i mig que ens queda fins que tinguem aquests efectius al carrer, perquè la inseguretat creix, i vostè, conseller, el que ha de fer és garantir aquesta seguretat i no permetre que els veïns siguin els que la vulguin garantir...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Alicia Romero Llano

...i que ni tan sols anem a la seguretat privada... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

El president

Respon de nou el conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Bé, jo tampoc no... Vostè ha fet un relat que sembla que la policia no faci res, no? Miri, hi ha dispositius coordinats a nivell regional, saturació de presència policial a segons quins llocs i a segons quins indrets interessants policialment, per entendre'ns, control d'accessos al transport públic, que moltes d'aquestes persones utilitzen el transport públic com a mobilitat; s'ha creat un grup específic a la Comissaria General d'Investigació Criminal que s'encarrega d'investigar aquests grups criminals... Per tant, s'actua.

Sap que tenim una prova pilot concretament a un municipi del Maresme –si em parla del Maresme– que, diguem-ne, és la participació de gent de seguretat privada fent una feina molt determinada; en les properes setmanes jo concretament visitaré el Maresme per també, doncs, posar sobre la taula tot el dispositiu que s'està fent al Maresme, no? Per tant, hi estem treballant i hi treballem d'una manera ferma; no és un fenomen que només passi a Catalunya, també passa a altres indrets, i, per tant, hi estem actuant tots d'una manera molt intensa.

I respecte a les convocatòries, sí: nosaltres vam demanar a l'Estat espanyol de fer 750 mossos amb una convocatòria per aquest any 2019, no ens va donar resposta i el Govern de la Generalitat es va haver d'espavilar i amb el suport de tots els departaments vam aconseguir aquestes 750 places...

El president

Conseller...

El conseller d'Interior

...de mossos per al 19.

El president

...se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'epidèmia de grip

310-00092/12

La següent pregunta és sobre l'epidèmia de grip, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Formula la pregunta la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Consellera, ben tornada. Un hivern més, i a pesar de que hem estat de les darreres comunitats a incorporar-nos-hi, la grip ja és epidèmica a Catalunya. Com diuen els *hashtags* dels professionals aquests dies, la grip ja és aquí.

Ens agradaria poder parlar de previsió, prevenció i atenció als pacients, però un any més, malauradament, parlarem de col·lapse dels serveis d'urgències, d'insuficiència de recursos, d'ineficàcia del Pla nacional d'urgències i sobretot del sobreesforç dels i les professionals que els trauran les castanyes del foc un any més.

Consellera, tenint en compte que el pitjor encara està per venir, com diuen, voldríem saber si pensen modificar i millorar l'abordatge de l'epidèmia de grip d'aquest any.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Salut, senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Diputada, vostè sap perfectament que el sistema es prepara per l'epidèmia de grip. I és cert: ja estem en fase epidèmica, ja estem en més de cent deu casos per cada cent mil habitants, i per això aquest any, a més a més dels esforços que ja hi hem fet els últims anys, hi afegim 2 milions d'euros més, fins als 20 milions d'euros, per aquest reforç de l'atenció sanitària quan hi han pics en els nostres centres d'urgències; un augment de 2 milions d'euros que es veu traduït, evidentment, també de diferents maneres. Ja ho he explicat abans: 3,28 milions d'euros per primera vegada posats directament a la primària per reforçar que puguin fer més visites espontànies –perquè n'hi han, perquè és una realitat– i per reforçar que aquesta atenció domiciliària que es necessita fer des de la primària per seguir sobretot els seus pacients crònics, es pugui fer d'una forma més completa; 3,1 milions d'euros, també, a l'atenció sociosanitària, perquè els serveis d'urgències no només són els hospitals, és tota aquella atenció que fem a nivell sociosanitari, a nivell també de l'atenció primària.

I evidentment vull parlar del Planuc, també. La incorporació del Planuc sí que ha representat una millora molt gran. I així ho diuen des de les mateixes urgències dels hospitals. Per primera vegada els hospitals miren les seves urgències, no hi ha les plantes i les urgències d'una forma aïllada; les miren, les seves urgències, i, per tant, són capaços de millorar organitzativament dins del mateix hospital.

Els comitès operatius territorials que ha establert aquest Planuc, que posa d'acord tots els professionals, també es veuen reforçats i també ajuden en el territori a fer front a l'epidèmia de grip, perquè sí que és cert: un 72,7 per cent de les persones que ingressen per l'epidèmia de grip no estan vacunades. I aquí també vull insistir en la prevenció, que vostè deia abans: en la prevenció que vostè deia d'explicar a la gent i sobretot als col·lectius més vulnerables –més grans de cinquanta-nou anys, dones embarassades i evidentment la gent que pateix malalties cròniques– que la vacunació, i més aquest any que les soques coincideixen amb la vacuna –les soques que corren coincideixen amb la vacuna–, és molt important i s'ha d'establir, perquè el 54 per cent de majors de seixanta-quatre anys no estan vacunats, i això també ens ajudaria.

I vull fer arribar a la ciutadania que, a part de les urgències hospitalàries, tenim l'atenció primària, tenim el 061 i posem a disposició d'aquesta ciutadania tot això.

I si vol estar al costat dels professionals, també digui-li al senyor ministre Borrell que no els ataquin...

El president

Consellera...

La consellera de Salut

...i no digui mentides. *(Aplaudiments.)*

El president

...se li ha acabat el temps. Per repreguntar, de nou, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, president. Miri, per defensar els professionals el primer que s'ha de fer és complir els compromisos; segon, donar-los tots els recursos, i atendre el que ens diuen, perquè ells en saben. Perquè, miri, vostè defensa molt el Planuc, però jo li diré que per segon any consecutiu s'ha demostrat que és absolutament paper mullat. Els mateixos professionals ho defineixen d'una manera molt clara quan diuen: «Miri, grans apostes de planificació que no tenen cap efecte positiu ni sobre la població ni sobre els professionals.» Això és el que és el Planuc: gran planificació. Jo em quedo una mica sorpresa, i m'imagino que la ciutadania molt més que jo, quan comencen a parlar d'estructures, de planificació, quan en realitat el que viuen cada dia és el que viuen en el propi servei d'urgències.

Miri, la grip és anual, i ho sabem, i ens agradaria que quan arribés l'epidèmia de grip ens trobés preparats –amb prevenció, amb previsió–, i, per tant, que no ens passés que comencéssim a saltar-nos tots aquells acords que hem fet i que, en lloc d'estar vint-i-quatre hores a urgències, que és el que hi hem d'estar, resulta que avui, a dia d'avui, en un hospital de Barcelona de 156 pacients d'urgències cinquanta-quatre superen les vint-i-quatre hores, i el més antic porta cent trenta hores a urgències. I en un altre, vuitanta-dos pacients portaven més de vint-i-quatre hores esperant un llit.

Vostè parla d'un reforç de 20 milions, dels quals només 3,2 –i dic «només 3,2»– van a parar a l'atenció primària. Pot ser la primera vegada, però és insuficient. Perquè vostè sap tan bé com jo que sis de cada deu casos d'aquests d'urgències atesos en hospitals podrien ser resolts en altres centres si tinguéssim els recursos i les condicions. I això és el que no tenim. Agraïxo que parli de prevenció i que parli de vacunació, però això vol dir voluntat política. No pot ser que, si cuiden tant els professionals, menys del 20 per cent...

El president

Diputada, se li ha acabat...

Assumpta Escarp Gibert

...de professionals es vacunin de la grip. *(Aplaudiments.)*

El president

...el temps.

Pregunta al Govern sobre la previsió amb relació a les llistes d'espera a la sanitat

310-00099/12

La següent pregunta és sobre la previsió amb relació a les llistes d'espera a la sanitat, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Formula la pregunta el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, felicitats per la seva maternitat i ben retornada al Parlament; ja veu que l'esperàvem amb candeletes. Avui hem tingut l'oportunitat de parlar de la situació de l'atenció primària, de la vaga que hi va haver, del forat que van tancar. Desitgem que això tingui continuïtat, i per tant resolgui definitivament el problema; tenen un altre repte davant, una altra vaga dels metges de l'atenció primària concertada. S'ha parlat també de l'epidèmia de grip; reconeixem que s'ha fet un esforç en relació amb l'any anterior, però continuen els serveis tensionats; els cen-

tres, els centres d'urgències, els CAP, els professionals, continuen tensionats, i, per tant, valorant l'esforç, l'esforç és insuficient.

I hi ha un altre element important amb relació a la sanitat que encara no ha sortit en la sessió de control d'avui, que és el de les llistes d'espera. Ara que ja coneixem les dades de tancament de les llistes d'espera de la sanitat pública de l'any 2018, ens agradaria conèixer quina valoració en fa la consellera i quines mesures pensa prendre al respecte.

El president

Gràcies, diputat. Respon la consellera de Salut, senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut

Molt bé. Gràcies, president. Doncs li diré que fem una valoració sempre constant, és a dir, sempre analitzant les dades de les llistes d'espera, sempre mirant allà on es pot millorar i sempre insistint en fer-ho així, i per això hem proposat de fer un decret llei de cara a l'accessibilitat, que és l'important.

I m'agradaria saber també, de cara a vostès, si comparteixen aquesta accessibilitat, donat que voten que no al dret universal de la salut, i per tant això és la primera accessibilitat que s'ha de garantir en el nostre país, en el qual aquesta accessibilitat nosaltres la volem garantir amb igualtat d'accés i amb equitat d'accés, i per això introduïrem, a part de criteris clínics, també criteris socials que fan que aquelles persones tinguin una espera adequada. No diguem només el nombre de persones que esperen sinó, aquest temps que esperen, si pot ser adequat i si a més a més el temps d'espera és amb qualitat, informat i sobretot de cara a la ciutadania.

En aquestes coses estem treballant, igual que en l'amalgama de coses que vostè m'ha explicat abans. Per tant, tota la intenció d'aquest departament de continuar treballant en les llistes d'espera.

El president

Gràcies. Per repreguntar, de nou, té la paraula el diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Consellera, de quina universalitat els parla a les 715.000 persones que estan en aquest moment en llistes d'espera a Catalunya?

Miri, l'any 2018, en relació amb el 2017, hi han 170.000 persones més –170.000 persones– en llistes d'espera d'intervencions; l'any 17, 163.000. En proves diagnòstiques, també s'han incrementat de 105.000 a 116.000, i en primeres consultes, de 421.000 a 428.000.

Amb relació a la resta de comunitats –dades del mes de juny, que són les darres que tenim–, Catalunya és la segona comunitat amb més temps d'espera per les primeres consultes; la primera, per exemple, en ginecologia, amb cent dinou dies d'espera, o en urologia, amb cent catorze dies d'espera. També som la primera comunitat –en nombre d'intervencions i de consultes– en nombre de persones en llista d'espera, i la tercera comunitat amb més temps..., d'intervencions, casualment també –175 dies– ginecologia.

Escolti'm, ens agradaria que es plantegessin d'una vegada per totes quin és el problema, com resoldre'l i com intentar dotar de pressupost, perquè al final és una qüestió de pressupost. I li demano que no em parli de l'aprovació dels pressupostos, perquè això en tot cas dependrà del Govern, de les majories que pugui tindre en aquest Parlament...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Santi Rodríguez i Serra

...i de les majories que pugui tindre... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Per respondre, de nou, té la paraula la consellera. Quan vulgui.

La consellera de Salut

Diputat, de quina llista d'espera els parla a les persones que vostè vol deixar a la porta dels CAP i dels hospitals? *(Alguns aplaudiments.)* De quina llista d'espera els parla a aquestes persones que no els permet l'accés a l'atenció sanitària?

Per tant, nosaltres sempre ho hem dit: absoluta transparència en les llistes d'espera. No em compari amb altres territoris de l'Estat espanyol, no em compari amb comunitats autònomes; ensenyi'm vostè com comptabilitzen i quins són els criteris d'inclusió a les llistes d'espera i llavors les podem comparar. Jo m'ocupo de que les llistes d'espera al nostre país siguin transparents: es publiquen, vostè les pot veure i em pot donar les dades avui aquí, perquè no les hi pugui repetir jo, però el cert és que hem augmentat les intervencions un 3,2 per cent, perquè és veritat que hi ha més gent en llista d'espera i nosaltres fem aquest esforç d'augmentar les intervencions quirúrgiques.

Li estic dient que preparem aquest decret llei d'accessibilitat i li estic dient també i li dic també que el 94,1 per cent dels pacients en llista d'espera estan dins el termini establert.

I l'hi repeteixo: no té, l'Estat espanyol, terminis de referència regulats; nosaltres sí, i per ordre, i ho saben tots els centres, i podem seguir. I vam dir que faríem auditories de qualitat, que ens donen una puntuació i ens donen també els marges d'incidència. I en què ens fixem nosaltres? En el 9,3 que treu Vall d'Hebron sobre...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

Un cop formulades les preguntes orals al Govern, passem a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el nombre de persones represaliades des de l'1 d'octubre de 2017 i sobre el mapa de la repressió

317-00052/12

La primera pregunta és sobre la situació política i social. I la formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada senyora Maria Sirvent. Quan vulgui.

Maria Sirvent Escrig

Sí, senyor president, portem un any de legislatura i s'han constituït les comissions sobre drets civils i polítics, també la d'investigació sobre l'article 155, i el Govern efectiu que vostè presideix ha obert l'Oficina de Drets Civils i Polítics, un espai de diàleg que ha constituït el Consell per la República i el Consell Assessor per a l'Impuls del Fòrum Cívic i Social per al Debat Constituent.

Però des de l'inici del procés del referèndum, senyor president, cada dia hi ha més persones represaliades, milers de persones represaliades, molt més enllà de càrrecs polítics: mestres, tuitaires, cantants, estudiants. Avui, tots aquests organismes, comissions i espais li han servit a vostè perquè estigui en disposició –l'hi preguntem– de dir-nos quantes persones han estat represaliades i, per tant, identifica- des, perseguides i encausades des de l'1 d'octubre fins a dia d'avui?

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Gràcies, diputada. Aquest és un govern que està al costat de les llibertats i al costat del dret a tenir drets de manera il·limitada i sempre en contra de la repressió –sempre. Precisament, l'enumeració de tots aquests organismes que vostè acaba de posar sobre la taula penso que palesa aquesta voluntat decidida que té aquest Govern d'enfrontar-se a la repressió; com, per exemple, presentant una denúncia, com presentarem aquest migdia, contra l'actuació de la Policia Nacional arran de la ràtzia que es va fer a Girona la setmana passada.

El president

Gràcies, president. Per repreguntar, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Maria Sirvent Escrig

Sí. En un moment tan greu com el que estem vivint i a les portes dels judicis, nosaltres entenem que aquest Parlament i el seu Govern han de respondre amb la fermesa institucional que toca i al més àmplia possible; els demanem tres coses.

La primera –que partint que la repressió s'ha, en principi, de reparar mitjançant el reconeixement– és que elabori un mapa amb la cartografia de tota aquella repressió que s'ha viscut a Catalunya des de que s'inicià el procés de l'1 d'octubre. Avui, els organismes que estan tractant de denunciar aquesta repressió no disposen de dades oficials i han d'acudir al Consejo General del Poder Judicial.

Per altra banda, li demanem que la Generalitat es personi com a acusació particular a totes aquelles causes que vulneren drets civils i polítics del nostre poble.

I, per últim, li demanem al seu Govern que deixi de reprimir els moviments socials amb violència policial i amb actuacions judicials, i retiri la seva acusació particular de tots aquells casos que reprimeixen i criminalitzen la dissidència política, com, per exemple, com vostè ha dit, les estudiants de la UDG, les antifeixistes de Vilafranca, les companyes feministes de «8 mil motius», les encausades del 30 de gener del ple fallit o les companyes de Can Vies.

Miri, l'altre dia l'Anna, des de Ginebra, ens enviava una carta en la que ens deia: «Expliquin per què soc en aquest país, denunciïn que l'Estat espanyol respon amb repressió contra la voluntat d'autodeterminar-nos; és la millor manera d'ajudar-nos.» Aquestes tres passes que avui li assenyallem, senyor president, són passes en el camí cap a casa des de l'exili i la presó.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, diputada. Penso que són propostes raonables, i penso que jo..., m'agradaria agafar el compromís sobre les dos primeres.

Sobre el mapa de repressió, em sembla que, efectivament, hem de disposar d'aquesta cartografia, si és que encara no la tinguéssim.

Sobre el tema de l'acusació particular, vaig donar instruccions en el seu moment perquè justament la Generalitat es personés en tots aquells casos en què fossin vulnerats els drets civils en qualsevol dels supòsits. Si en algun cas no ha passat així, personalment, miraré d'esbrinar què ha passat, però aquesta instrucció està donada i, per tant, hauríem d'haver estat presentats com a acusació particular en tots aquests casos.

Sobre el tema de la repressió als grups, li ho he dit abans: nosaltres estarem sempre al costat de les llibertats i del dret a tenir drets i contra la repressió. Miri, tinc aquí mateix, si m'ho permeten, la denúncia que presentarem contra la Policia Nacional, aquest migdia, en base a la vulneració del dret fonamental a la llibertat, a l'actuació policial sense habilitació legal en existir oberta una causa judicial, i en un incompliment dels requisits de la Llei d'enjudiciament criminal per procedir a una detenció. Els fets de Girona no es poden deixar passar impunement.

Nosaltres..., espero que la delegada del Govern, la senyora Cunillera, quan es presenti en aquest Parlament, doni totes les explicacions que calen. Perquè si la senyora Cunillera coneixia que aquests esdeveniments s'anaven a produir, en qualsevol país normal, vist com s'havien produït aquests casos, hauria d'haver dimitit. I si no ho coneixia, hauria d'haver dimitit.

Per tant, nosaltres el que volem és que qualsevol persona que ha reprimit l'expressió legítima i els drets legítims de qualsevol ciutadà català doni totes les explicacions que calguin. Per això demanarem a la delegada del Govern que es presenti en aquest Parlament i que les doni totes.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern governa i si governa bé

317-00053/12

Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, creu vostè que el Govern Torra-Aragonès governa i governa bé?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És difícil contestar aquesta pregunta si no és dient-li que sí, que, evidentment, que sí que governem i que governem bé. Per això hi som, perquè ens enfrontem als problemes, perquè a cada problema hi busquem una solució, i a cada solució hi trobem, en la mesura de les nostres possibilitats, la millor de les respostes –la millor de les respostes.

Fixin-se, si no, en tot el que ha passat en els últims mesos. *(Veus de fons.)* Sí, sí, ara en parlarem; suposo que en parlarem. Però fixin-se: en cada vaga hem trobat una solució; en cada problema, nosaltres hem estat allà per negociar-lo; sempre, buscant solucions. Aquest és el tarannà del Govern Aragonès-Torra –aquest és el tarannà–: buscar solucions.

I ara en tenim un de molt important. Ara tenim una gran solució que podríem aconseguir tots plegats, que és que vostès votessin el pressupost que presenta la Generalitat.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

President, jo l'escolte i m'adone que la situació encara és més dramàtica del que m'imaginava. Em quede molt més preocupada.

Miri, vostè va ser investit fa més de vuit mesos, i des de llavors no ens hem mogut ni un mil·límetre de la situació de bloqueig i de paràlisi que pateix Catalunya. Un govern que no governa no serveix per a la majoria dels catalans i les catalanes. Un govern que no governa només serveix per a aquells que ens volen febles i desendregades, i que utilitzen Catalunya com a arma llancívola per retallar drets i llibertats en la seua estratègia recentralitzadora i retrògrada.

La situació d'excepcionalitat i de repressió que viu Catalunya és alarmant. De fet, en pocs dies començarà un judici que nosaltres creiem que no s'hauria de produir mai i que, a més, ja hem dit diverses vegades que fa patir per la manca de garanties. Però, precisament per aquesta situació d'excepcionalitat, necessitem un govern fort, que tinga un full de ruta clar i que sàpiga combinar denúncia i gestió –denúncia i gestió. I aquest equilibri ha estat inexistent durant tot aquest any.

I el Govern Torra-Aragonès porta vuit mesos barallant-se amb retrets i contradiccions contínues. De fet, no cal anar massa lluny, ahir teníem el darrer exemple: els partidaris de Puigdemont recorrent davant del Tribunal Constitucional, i, els altres, amb un somriure congelat i mirant enquestes. Aquest és el panorama.

I aquestes baralles generen inacció, generen desgovern, i acaben convertint els problemes en conflictes socials. Ho hem vist amb els professionals sanitaris, amb els metges, amb els universitaris, amb els Mossos d'Esquadra. I aquesta setmana ha sigut la setmana del taxi –la setmana del taxi. Han hagut d'aturar-ho tot durant cinc dies perquè vostès siguen capaços de presentar una proposta que tinga un mínim trellat. Aturar-ho tot durant cinc dies! És que sempre van tard i malament –tard i malament.

És el Govern que no governa i és el Govern del tard i malament, president. Veiem un govern sense projecte, que només genera frustració i que només genera indiferència. I el poble va molt per davant del mateix Govern. Si no fan vagues, si no ens plantem davant del Parlament, si no ho aturen tot, vostès no reaccionen.

Quantes lleis portem aprovades aquesta legislatura? Quines accions ha fet el Govern per sortir del bloqueig? On està la proposta de pressupostos socials que se suposa que nosaltres, en algun moment, hem d'aprovar? Perquè el que estem veient fins ara és que estem a anys llum –estem a anys llum. De socials, no en tenen res del que ens estan dient. Per tant, deixin de perdre el temps perquè la paciència de Catalunya no és infinita.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Bé, respecte al tema de les divisions que puguin haver en el Govern o en els nostres grups parlamentaris, sincerament, en aquests moments, vist el panorama que vostès tenen a Madrid (*aplaudiments*), potser no és la millor manera d'enfrontar aquest tema, no? (*Veus de fons.*) No, però han de votar uns pressupostos en què vostès estan molt a favor, i en aquests moments penso que hi ha cinc diputats de Marea que no estan disposats a votar-los, i una diputada que també ha dit que votarà «no» a tot fins que no... (*Veus de fons.*) No, no, simplement era per aquest tema, per aquest tema de la divisió, eh? Hi estic d'acord.

Sobre el tema dels pressupostos. Hi insisteixo, són els pressupostos més socials que ha presentat mai un govern de la Generalitat. Hi torno a insistir: i portem deu reunions amb vostès –deu reunions amb vostès– explicant-los-ho. Deu reunions. Vull dir que no digui que on són aquests pressupostos, perquè els estem discutint dia a dia –dia a dia, eh?

Pressupostos socials, efectivament, on destinem gairebé el 80 per cent de tota la despesa a despesa social. Perquè per a nosaltres, justament, aquesta és l'ànima dels pressupostos. Nosaltres no entenem una manera de fer república si no és reivindicant, justament, les lleis socials. Perquè no serà la república la que ens portarà les lleis socials, és la lluita per les lleis socials la que ens porta la república. I per això aquest és el nostre objectiu. I per això nosaltres estarem aquí i ho defensarem.

I, sí, ens van sortint problemes i ens van sortint vagues. I això és la vida. I a cada un d'aquests problemes, i a cada una d'aquestes vagues, aquest Govern hi ha trobat

una solució. Aquest Govern ha trobat una solució a cada un dels problemes que s'han plantejat. I als pressupostos també l'hi trobarem, gràcies a vostès. (*Veus de fons.*)

El president

La següent pregunta la formula el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la iniciativa perquè els grups parlamentaris que no van participar en la primera reunió de l'Espai de Diàleg participin en la segona

317-00051/12

Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Miquel Iceta. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, en resposta, en compliment d'un mandat parlamentari, vostè va convocar, el 16 de novembre, l'Espai de Diàleg. En aquests moments, ja hem rebut la convocatòria per a una següent reunió l'1 de febrer.

I la meua pregunta és la següent: ha pres o pensa prendre alguna iniciativa per tal que els grups que no van participar a la primera reunió de l'Espai de Diàleg puguin fer-ho en la propera?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, naturalment, tots els grups d'aquesta cambra han estat invitats a assistir-hi, i dependrà de la seva voluntat –de voler trobar una solució, de voler enfrontar-se als conflictes intentant resoldre'ls, no fent-se forts en el conflicte sinó fent-se forts en les solucions– que els grups que no van venir en l'altre ocasió vinguin aquesta vegada.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

President, si no l'he entès malament, vostè diu que els ha enviat la convocatòria, però jo anava una mica més enllà. Atès que l'altra vegada també els van enviar la convocatòria i no van venir, si vostè pensava emprendre alguna iniciativa, alguna conversa directa seva amb els representants, amb els presidents d'aquests grups, per tal d'intentar que a la següent reunió hi poguessin participar.

Nosaltres som un grup parlamentari que estem absolutament compromesos amb la via del diàleg. Creiem que no hi ha una altra solució per als problemes que tenim plantejats com a país i per als problemes del nostre autogovern i del nostre finançament. I, per tant, estem interessadíssims en que la seva iniciativa tingui èxit. I ens fa l'efecte que si es limita només a enviar una convocatòria, doncs, ens trobarem amb l'escenari que ens vam trobar a la primera reunió de l'Espai del Diàleg. I és per això que jo volia animar-lo, conscient de la dificultat de la qüestió, però, a fer alguna cosa més que enviar formalment la convocatòria.

Jo crec que és molt important que el nostre país rebi senyals del nostre compromís col·lectiu –de les institucions, però també dels grups– en aquest diàleg polític. Sabem que serà complex, però, en tot cas, no hi trobem una altra manera d'avançar. Si volguessin fer –que nosaltres ho volem– un canvi en profunditat del nostre sistema institucional, del nostre autogovern, ha de partir d'una proposta sorgida d'aquesta cambra, amb un suport mínim d'almenys dos terços dels seus membres. Això és impossible sense el concurs de la majoria, per no dir tots els grups de la cambra. I en

concret –i no li vull amagar la nostra preocupació– per tal que el primer grup de la cambra no hagi participat d'aquest Espai pel Diàleg. I creiem que seria important que vostè fes una gestió concreta, prenguéss una iniciativa política, per tal de posar les condicions perquè aquesta participació fos possible.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És evident que cada u s'ha de sentir concernit per assistir a una reunió com aquesta, que crec que, a més a més, venia d'una proposta que va fer el seu grup i que nosaltres vam aprovar, perquè, efectivament, ens sembla importantíssim que sempre estiguem oberts al diàleg. Jo dic sempre que vaig als meus viatges arreu del món amb dues banderes: la bandera del diàleg i la bandera dels drets civils. I no puc sortir sense aquestes dues. Perquè no seríem nosaltres; perquè som els del diàleg i som els dels drets civils. I, per tant, nosaltres farem tot el que estigui a les nostres mans perquè hi hagi aquest diàleg.

Ara, diàleg per dialogar tampoc és la solució. És un diàleg que hem d'aterrar, que hem d'aterrar a temes concrets. Nosaltres tornarem a proposar-los, en aquesta reunió, els nostres vint-i-un punts que vam proposar en la reunió que jo vaig tenir amb el president Sánchez. Agrupats en tres blocs, com saben: u, la desfranquització de l'Estat; dos, tot el tema de regeneració democràtica, i, tercer, el dret a l'autodeterminació, que és cabdal. Aquests són els tres grans punts que nosaltres voldrem proposar i voldrem discutir amb tots els grups que tinguin a bé, doncs, venir al Palau de la Generalitat a discutir en aquest format, que ens va semblar que era un format, diguem-ne, que permetia una discussió més pròxima, una discussió més intensa, una discussió que poguéss avançar, per això vam acceptar la seva proposta.

I, per descomptat, hi insisteixo, tornem a invitar tots els grups de la cambra a que si venen amb aquesta voluntat de diàleg constructiu, d'aterrar la paraula «diàleg» en temes concrets, doncs, les portes del Palau de la Generalitat estaran sempre obertes.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la unitat per a fer front a l'onada repressiva i a la vulneració de drets

317-00055/12

... la formula el Grup Parlamentari Republicà, i en nom seu té la paraula la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Bon dia, president. Avui li volem mostrar una preocupació i alhora un prec. Els darrers dies hem vist com el Govern espanyol manté l'onada repressiva que va engegat l'anterior executiu, i ho fa amb uns fets que ens semblen absolutament greus, com són les detencions de càrrecs electes, d'activistes i fotògrafs, perdigonada, sense ordre judicial.

També veiem com continuen perseguint l'obertura de delegacions a l'exterior o mentint desvergonyidament a la comunitat internacional sobre l'existència de la violència extrema de la policia contra els ciutadans catalans, l'1 d'octubre, que van anar a votar lliurement. És absolutament intolerable.

A la vegada, veiem, per exemple, com un parlament autonòmic s'atreveix a parlar de Catalunya i proposar l'aplicació d'un 155 permanent, amb afirmacions que no tenen res a veure amb la realitat catalana. Ja n'hi ha prou, n'estem més que farts d'aquesta catalanofòbia i persecució del nostre moviment polític, d'aquesta esca-

lada verbal sense mesura, sense límits, indigna. Deixin en pau les nostres institucions, els nostres mitjans de comunicació i el nostre moviment polític, i respectin la democràcia.

És un moment extremadament greu, president, a les portes del judici a la democràcia, on aspirem a poder veure l'Estat espanyol al banc dels acusats. Veiem que la persecució, vulneració de drets i assetjament per part de l'Estat i els seus poders no cessa. I el que està en perill són les mateixes institucions catalanes, els mitjans de comunicació públics, l'escola catalana i els drets més fonamentals, perquè creiem que darrere tot això només hi ha una voluntat d'atemorir tota la població. És una fase més d'aquesta onada repressiva engegada per l'Estat. La independència també és això, és acabar amb aquest model de societat dominada per les elits i les grans empreses, i tot aquest sector és el que s'hi ha unit per perseguir el nostre moviment polític. Reivindiquem un canvi, però un canvi de veritat.

El que li voldríem demanar és que tant el Govern com també el Parlament ens conjurem per protegir els ciutadans de Catalunya, les institucions i el mateix autogovern català; lluites compartides, president, amb complicitat plena i a tota hora, a cada gest. Sabem i sap que no hi ha altre camí per protegir-nos.

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Gràcies, diputada, per aquest al·legat en favor de la llibertat i en contra de la repressió, que subscriu de dalt a baix. De fet, ja no només és a Catalunya que constatem aquesta regressió democràtica, és el món sencer que s'adona de fins a quin punt ha arribat. I jo voldria recordar, doncs, el rànquing més prestigiós al món, V-Dem, on posa ja i rebaixa la qualitat democràtica d'Espanya a uns nivells que no s'havien vist mai.

I és així, des dels PEN clubs internacionals fins a líders activistes i pacifistes d'arreu del món, fins als diaris més prestigiosos..., és així com el món està veient que, efectivament, al que jo sovint m'he referint com que estem vivint l'intolerable, està passant. I, contra això, teniu tota la raó, tot això necessita la màxima unitat –la màxima unitat– de tot l'independentisme, de tot el sobiranisme, que està a favor de les llibertats i dels drets.

Jo faig meves... –em parlàveu de lluites compartides, que em recorden inevitablement l'amic Jordi Cuixart–, i jo faig meva també la campanya d'Òmnium Cultural, el «Jo acuso». Jo penso que sobre el «Jo acuso» podem construir un gran consens, perquè davant d'aquests judicis és el que ens toca fer, no anar a defensar-nos de res, hem d'anar a acusar l'Estat espanyol d'aquesta farsa, d'aquesta farsa que es va desmuntant a més a més i que cau a trossos, perquè és una pura façana darrere de la qual hi ha la persecució de les idees, la persecució de la llibertat, la persecució del que som, efectivament. I les coses més indignants que hem arribat a veure, com, per exemple, que un parlament d'Extremadura, on el PSOE –on el PSOE–, Ciutadans i el PP votin a favor de l'aplicació de l'article 155. Estem veient manifestacions per part de molts polítics de la vella coalició de l'article 155 demanant, doncs, que se'ns apliqui també, dia sí, dia també.

Bé, tot això..., contra tot això –contra tot això– hem de bastir aquesta unitat del «Jo acuso» –del «Jo acuso»–, de que no ens hem de defensar de res, que votar no és delictes, que la democràcia guanyarà sempre, i que tots els demòcrates, tots els que creiem en el dret de l'autodeterminació de Catalunya davant d'aquest judici

hem d'estar més units que mai, perquè és un judici contra el poble de Catalunya, i la resposta l'haurà de donar el poble de Catalunya, aquí, en aquesta cambra.

El president

President, se li ha acabat el temps.
Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el viatge oficial als Estats Units d'Amèrica

317-00054/12

La següent pregunta la formula el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i en nom seu el diputat senyor Albert Batet. Quan vulgui.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, la nostra pregunta és entorn del viatge que va fer el Govern de la Generalitat de Catalunya, i vostè mateix, la setmana passada –al nostre entendre tot un èxit–, als Estats Units, en el qual es va poder reunir amb acadèmics, empreses nord-americanes que inverteixen a Catalunya, que a més a més han anunciat inversions importants a Catalunya; també contacte institucional amb cinc congressistes a Washington, i això en un context en què hem de denunciar la manca de drets i deures polítics que hi han a Catalunya, que hi han amb diputats del Parlament de Catalunya, que hem vist durant l'últim any. I, a més a més, en una altra línia molt important, a part d'aquesta denúncia constant de la vulneració de drets a Catalunya, tot l'àmbit d'inversió empresarial, tot el nou programa que s'ha fet, de Catalonia Exponential, per part del Departament d'Empresa, aconseguint noves inversions i nous vincles en àmbits econòmics. És públic i notori, és *vox populi*, que hi han persones, hi ha grups polítics que el que voldrien és un govern la Generalitat de Catalunya tancat, aïllat. És més, jo crec que voldrien un govern de la Generalitat de Catalunya emmanillat i exiliat.

I ens trobem amb un govern de la Generalitat de Catalunya i un president que va arreu del món a defensar la causa catalana, a defensar que el poble de Catalunya és un país d'oportunitats. Fins i tot n'hi ha que voldrien que no existíssim. Voldrien, com hem vist al Parlament d'Extremadura i hem vist en diferents pactes de govern, que el seu objectiu és que no existís el Govern de la Generalitat de Catalunya, que no existís el Parlament de Catalunya, que no existís la democràcia a Catalunya. Ho hem vist en diferents acords que es fan també amb partits polítics a Andalusia, etcètera.

I la cara visible de tot això té noms i cognoms, que és el senyor ministre Josep Borrell, que tant podria ser ministre del Partit Popular com del Partit Socialista, que es dedica a boicotejar, que es dedica a menystenir, que es dedica a amenaçar constantment mitjançant els seus consolats –això sí, pagats per tots i totes–, i ara fins i tot menteix. Menteix al voltant de l'1 d'octubre, al voltant de les persones que van ser ferides. I malgrat aquest boicot continuem veient un govern que defensa el projecte de Catalunya al món, que defensa el projecte de Catalunya als Estats Units i per això demanem la seva opinió al voltant del viatge de la setmana passada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies, diputat. El viatge als Estats Units el contemplàvem des de tres punts de vista diferents. U, la defensa dels drets civils; dos, la defensa de la promoció econòmica del nostre país, i, en tercer lloc, la defensa política de Catalunya, eh? Eren els tres grans objectius i penso sincerament que els vam aconseguir.

En primer lloc, en la defensa dels drets civils, jo vaig tenir l'oportunitat, invitat per l'Institut Martin Luther King, de fer una presentació a la Universitat de Stanford sobre precisament els drets civils i els drets d'autodeterminació de Catalunya. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

El president de la Generalitat

I li puc assegurar que després d'aquesta entrevista, complementada amb la visita al congressista Lewis, un íntim amic de Martin Luther King en les lluites civils i una personalitat d'un immens prestigi als Estats Units, que ens va rebre amb molta calidesa i amb molt de suport, i que ens va comentar sobretot que *no surrender*, penso que vam posar de manifest, com després també va sortir a l'entrevista a *Los Angeles Times* que, ara mateix, la lluita pels drets civils és absolutament fonamental i central a l'hora d'explicar al món què és el que està passant a Catalunya.

Però certament també hi va haver una vessant econòmica, perquè nosaltres aprofitem cada sortida a l'estranger, doncs, per reforçar els missatges de que Catalunya..., com senzillament ens estava reconeixent abans-d'ahir un comissari de la Unió Europea dient que Catalunya és la regió d'Europa que atrau més inversions per a pimes, eh? –la regió d'Europa que atrau més inversions per a pimes– de tot la Comunitat Europea. Doncs això, unit a que el *Financial Times* ens reconeix també com la regió de la zona sud d'Europa més atractiva també per invertir, són missatges que nosaltres enviem sempre que tenim l'oportunitat, en qualsevol d'aquests viatges.

I, efectivament, conèixer empreses americanes de Silicon Valley que volen..., o estan establertes ja a Catalunya, o que volen duplicar i fins i tot triplicar la seva presència a Catalunya, doncs, ens semblava molt rellevant. I, per tant, la visita juntament amb la presentació que va fer la consellera d'Empresa sobre la nova visió de les oficines d'Acció, eh?, aquest Catalonia Exponential, ens va semblar que també era un punt que vam resoldre.

I finalment l'acció política per nosaltres rellevantíssima. Tenir l'oportunitat d'estar amb cinc congressistes americans del Partit Demòcrata i del Partit Republicà, amb membres de la Comissió de Hèlsinki, explicar-los quina és la situació de Catalunya a casa nostra, de vulneració dels drets civils, de vulneració dels drets humans i d'atac al dret a l'autodeterminació de Catalunya, poder comentar amb ells i tenir aquesta oportunitat ens va semblar rellevantíssim.

Jo aniré arreu d'Europa, arreu d'Amèrica...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...a explicar quina és la situació... (*El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats de l'acció de govern des de l'inici del 2019

317-00050/12

La pregunta següent la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, ¿cuáles han sido sus prioridades como presidente del Gobierno de la Generalitat desde el inicio del año 2019?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Doncs les mateixes que vaig exposar en el discurs d'investidura. Posar les persones en el centre de la nostra acció política; treballar pels ciutadans de Catalunya, treballar pel seu benestar; treballar pel progrés d'aquest país, i, sobretot, treballar perquè aquest país sigui més lliure.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Vaya, lo de siempre, el *procés*.

(L'oradora mostra diversos fulls a la cambra durant la seva intervenció.)

Mire, yo le voy a decir cuáles han sido las prioridades de los catalanes mientras usted ha estado en ese viaje de las mentiras del *procés*: colapsos en urgencias saturadas con la gripe, centenares de personas hay ahora mismo en los pasillos de los hospitales de Cataluña. Mire, desprogramación de intervenciones quirúrgicas por falta de anestesiastas, algunas de las intervenciones con meses de listas de espera. Y, mire, mientras usted estaba en su viaje del *procés* le han convocado una nueva huelga en el sector sanitario para finales de febrero.

También le voy a hablar de otra preocupación de los catalanes: la seguridad. La seguridad en Cataluña es un gran problema, han aumentado un 20 por ciento los robos, un 10 por ciento robos en domicilios particulares con violencia. Estas son algunas de las noticias que se suman por supuesto al conflicto del taxi. Llevamos muchos días con este conflicto que está afectando gravemente la movilidad de los catalanes, con altercados violentos, y un gobierno que evidentemente no está a la altura. Yo estoy de acuerdo en que esto debe hacerse a regulación nacional porque, a ustedes, desde luego este tipo de cosas les quedan muy grandes.

Pero le hablo de las principales noticias, los problemas fundamentales de los catalanes siguen ahí. Y usted, qué ha hecho, lo de siempre. ¿Alguien se imagina al señor Torra liderando estos debates de sanidad, de movilidad, de seguridad, de educación? No. A usted se le ve donde siempre, que es con el *procés*. Y le digo una cosa, señor Torra, tengo una mala noticia para usted: la república no existe, señor Torra, porque mientras usted está con su *procés*, con su referéndum, con sus viajes y escuchando más a Puigdemont que a los catalanes se le acumulan los problemas.

Yo le digo una cosa, señor Torra, usted es muy bueno –muy bueno– en agitar a los CDRs pero eso no tiene nada que ver con ser presidente. Ser presidente no es lo suyo, acéptelo. Yo creo que usted lo sabe, está deseando quitarse de en medio y que pongan como sea al señor Puigdemont. Pero que la república no existe lo sabe hasta Puigdemont, que se dedica a presentar recursos ante el Tribunal Constitucional, y lo sabe hasta el *conseller* que pide, por favor, devolver la competencia de los taxis a Madrid, porque no sabe qué hacer con ella. *(Rialles i aplaudiments.)*

Acepten la realidad –acepten la realidad. A ustedes se les acumulan los problemas. La realidad de los catalanes les queda muy grande porque ustedes viven en su *procés*. Acéptelo porque no es tan difícil... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

(Aplaudiments.)

Té la paraula de nou el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, veig que queda inaugurada la nova temporada «Cartellets Ciutadans 2019». *(Aplaudiments.)* Ens anem renovant, gràcies. És fantàstic venir cada dia aquí, a la sessió de control, i saber: «A veure quin cartellet sortirà avui?» Avui ha sortit aquest. *(Rialles.)* Molt bé. *(Aplaudiments.)* Nosaltres preferim treballar a ensenyar cartells i preferim... *(remor de veus)*, preferim..., preferim resoldre els problemes. *(Aplaudiments.)* Preferim resoldre els problemes.

Perquè, miri, amb aquest gest vostè acaba d'explicar a tot Catalunya qui són vostès, eh? –qui són vostès. *(Veus de fons i el president riu.)* Sí, sí. No, no, vostès són els que mai de la vida estan al costat de les solucions, estan sempre al costat dels problemes –sempre al costat dels problemes. *(Aplaudiments.)* Vostès són els que, sobre el diàleg, no en volen parlar mai. Eh que no vindran a la reunió de l'1 de febrer? *(Veus de fons.)* Vindran, vostès, l'1 de febrer? No, no vindran, no? Mai a favor del diàleg i sempre al costat del conflicte –sempre al costat del conflicte. Clar, a vostès no els interessin els metges, no els interessin els funcionaris públics. El que els interessa són les *vagues* dels metges, les *vagues* dels funcionaris públics. *(Aplaudiments.)* Això és el que els interessa, perquè això és conflicte i aquí és on vostès..., doncs, vostès troben el seu medi ambient, en el conflicte –en el conflicte.

Escoltin, mirin, sense..., és impossible que hi hagi prosperitat en aquest país si no hi ha llibertat. És que és absolutament impossible –és que és impossible. Per tant, nosaltres evidentment que seguim treballant per les persones, ens enfrontem als problemes que siguin i hi trobem les solucions. Trobarem solucions a la vaga dels metges que ens han convocat, trobarem solucions, perquè nosaltres som els que busquem les solucions i ens reunim. I voldria fer avui també..., i agrair-te, conseller Calvet, aquests dies que t'has reunit ja no sé amb quanta gent, eh?, però amb centenars, buscant solucions. I això és el més important: tenir aquesta capacitat d'empatia, de diàleg, de trobar solucions, de trobar acords. Això és el que és aquest Govern, un govern que governa per buscar acords amb la gent...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...i que treballa per la gent i pels ciutadans.

(Aplaudiments.)

El president

Acabada la sessió de control, passem al segon punt de l'ordre del dia...

Compareixences del president de la Generalitat acumulades relatives a l'acció del Govern davant el deteriorament dels serveis públics i les condicions laborals dels treballadors de l'Administració

350-00004/12 i 350-00005/12

...que és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre l'acció de govern davant el deteriorament dels serveis públics i les condicions laborals dels treballadors, d'acord amb l'article 172 del Reglament i, atès que el Ple del Parlament va aprovar el passat 19 de desembre la compareixença del president de la Generalitat, procedirem ara a la seva substanciació.

Tal com es va acordar a la Junta de Portaveus el proppassat 15 de gener, aquesta compareixença es tindrà conjuntament amb la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre l'acció de govern davant de la greu situació laboral i les reivindicacions dels servidors públics de l'Administració al sector públic de la Generalitat, que figura com a punt tercer de l'ordre del dia, i també

va ser aprovada en el Ple del passat 19 de desembre. Per tant, substanciarem els dos debats de les dues compareixences en el mateix punt.

En primer lloc, doncs, té la paraula el president de la Generalitat, senyor Quim Torra. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Molt bon dia a totes i a tots, benivolgudes diputades i diputats. Comparec avui per parlar del funcionament dels serveis públics i de les condicions laborals dels seus treballadors. Abans, però, vull compartir amb vostès la confiança en la gestió que ha fet el Departament de Territori i Sostenibilitat del conflicte del taxi i de les VTCs. El conseller Calvet ha tingut l'oportunitat d'expressar-los en quin punt estan les negociacions, pendents del que pugui resoldre ara l'assemblea dels taxis, i de la voluntat de trobar una resolució satisfactòria per a tothom i sobretot –i sobretot– per als ciutadans de Catalunya, que són a qui nosaltres ens devem i per als quals treballem.

Quan parlem de la funció pública de Catalunya, del conjunt de ciutadans del nostre país que tenen com a vocació i com a professió la prestació d'un servei públic, no podem obviar que es tracta d'un col·lectiu al qual es va demanar un enorme sacrifici en un moment determinat, ara ja fa uns anys. Un sacrifici molt important per aconseguir que durant la crisi que hem patit es garantís la sostenibilitat dels serveis públics, amb uns alts nivells de qualitat, equiparables als dels països europeus més desenvolupats, malgrat que el context econòmic era força advers i, com sempre, amb aquesta espasa de Dàmocles estructural que està sobre el cap de Catalunya, que és el seu dèficit fiscal. Si tenim uns serveis públics de qualitat, que els tenim, és gràcies a la bona feina que realitzen diàriament els treballadors i treballadores públics de Catalunya, a qui cal donar les gràcies per la seva professionalitat, el seu sentit del deure i també el seu sacrifici.

Hem patit una crisi forta; tots els països han patit una crisi forta. Han estat anys de dificultat. Però, més enllà de les mesures de la contenció de la despesa que el Govern de la Generalitat ha hagut d'aplicar..., que els governs de la Generalitat han hagut d'aplicar, també és cert que s'ha treballat per assolir un model d'Administració pública més transparent, més ètic, més innovador i adaptat a la nova realitat dels serveis públics. Aquest tipus de mesures de contenció es van aplicar per part de tots els governs. A partir de l'any 2010, *tots* els governs van prendre mesures que van afectar les retribucions i les condicions de treball dels treballadors públics. Per a cap d'aquests governs, ni els de Catalunya ni els del Govern de l'Estat, no va ser fàcil. No ho va ser per al president Zapatero, que va reduir el 5 per cent el sou dels treballadors públics l'any 2010, quantitat, per cert, que no els va ser retornada, perquè es tractava d'una mesura estructural. Ni per al president Rajoy, quan va eliminar la paga extra de desembre del 2012. Ni evidentment tampoc per al president Mas quan va haver de suprimir les pagues del 2013 i 2014. A cap govern no li és pas agradable prendre decisions que afectin els drets, les prestacions o les retribucions dels seus treballadors i treballadores.

La gestió de la crisi econòmica sempre és menys grata que la gestió de les èpoques de bonança, atès que aquella obliga a mesures que no són ni populars ni benivolgudes, però inevitables per garantir la sostenibilitat dels serveis públics.

Com els deia, a partir del 2010, la greu situació econòmica va fer necessària la reducció de la despesa pública per poder arribar al nivell de dèficit que marcava la Unió Europea i l'Estat espanyol en aquell moment. Durant els anys següents, els objectius de dèficit fixats per l'Estat espanyol i la seva injusta i desequilibrada distribució entre les administracions va fer molt difícil qualsevol alternativa a les mesures de contenció de la despesa.

El Govern de la Generalitat va encarar la difícil situació amb transparència i amb valentia, però també va expressar la determinació de revertir aquestes mesures tan bon punt millorés la situació econòmica i en la mesura que la normativa i les limitacions imposades per l'Estat en les finances de la Generalitat ho permetessin. En

parallel, el Govern també va adoptar un conjunt d'actuacions d'ampliació de la flexibilitat horària que, si bé no tenien un impacte pressupostari directe, permetien als treballadors públics una millora de la seva qualitat de vida. Aquestes mesures configuren, doncs, un model que vetlla, d'una banda, per la correcta prestació del servei públic, però que possibilita, per l'altra, la conciliació de la vida laboral, personal i familiar i afavoreix la flexibilitat de la gestió del temps.

I ara és ben cert que la situació econòmica ha millorat, i força, des del 2011 i, per tant, s'han anat recuperant condicions de treball dels treballadors públics, començant per revertir aquelles mesures que els resultaven més desfavorables. I en aquest punt estem, ja n'hem revertit algunes, d'aquestes mesures, i continuarem treballant per fer-ho, perquè són reivindicacions legítimes i justes. Però el cert és que no podem anar tan de pressa com ens agradaria.

El 2012 es va començar per tornar a pagar el cent per cent del sou en cas d'incapacitat temporal als col·lectius més clarament perjudicats, i progressivament es va anar ampliant al cent per cent de cobrament del sou en cas d'incapacitat temporal en tots els casos i des del primer dia, tornant així, des del passat mes d'octubre, a la situació prèvia al 2012.

El 2014 es va preveure ja en la Llei de pressupostos la recuperació de la catorzena paga, condicionada a l'ingrés al tresor de la Generalitat de les quantitats corresponents a les compensacions o recaptacions de l'impost sobre els dipòsits a les entitats de crèdit. Com recordaran, el Tribunal Constitucional va declarar inconstitucional l'impost català als dipòsits, impossibilitant així el pagament de l'extra en aquell moment. Però el 2015 es va poder recuperar finalment la paga extraordinària dels treballadors i treballadores públiques. A partir del 2015 els empleats públics de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic tornen a percebre el cent per cent de les catorze mensualitats. Aquell any també es va deixar sense efecte la reducció de jornada del 15 per cent dels treballadors interins i es va començar a recuperar la paga extraordinària del mes de desembre del 2012, paga que s'ha acabat de recuperar totalment l'any 2018.

L'any 2017 es van assolir dos importants acords en el si de la mesa de negociació amb els sindicats. El primer, sobre l'estabilització de plantilles i reducció de l'índex de temporalitat, que va permetre fixar la taxa addicional de reposició en les trenta mil places. I, el segon, l'acord d'abonament d'un 10 per cent de la paga extra del 2013 durant l'any 2018. Aquest acord, el d'abonar el 10 per cent de la paga extra del 2013, malauradament no es va poder complir per impossibilitat de la normativa continguda en la Llei de pressupostos de l'Estat, concretament en la disposició addicional quaranta-unena d'aquesta llei, que supeditava el retorn dels drets al compliment de l'objectiu de dèficit i de la regla de despesa.

Tot això..., com vostès saben i explicaré més endavant, fa molt poc vam arribar a un acord amb motiu de la vaga convocada per al passat 12 de desembre de recuperació de les pagues 2013 i 2014, i la negociació de mesures de conciliació de la vida laboral i personal; acord ratificat per la Mesa General de Negociació dels Empleats Públics i que comportarà que aquest primer trimestre ja es pugui recuperar el 10 per cent de la paga del 2013, que no es va poder recuperar l'any passat.

Per tant, la voluntat de l'Administració d'avançar en la recuperació de les condicions de treball dels empleats i empleades públics i no només d'avançar, sinó de millorar-les, és ferma i es plasma en els recents acords adoptats. Només en els pocs mesos que portem d'aquesta legislatura ja hem assolit nombrosos acords amb les organitzacions sindicals. Són aquells acords que, perquè són acords, l'oposició se n'oblida sistemàticament. Dos, amb relació a la selecció de personal interí: l'acord per a la percepció del cent per cent de les retribucions en cas d'incapacitat temporal, sigui quina sigui la causa, i del que ja he parlat: l'increment salarial per al 2018, assolint el màxim d'increment de l'1,95 per cent de la massa salarial que possibilitava la normativa vigent. I ara fa molt pocs dies, el 8 de gener, es va tancar l'acord d'incre-

ment salarial per al 2019, assolint també el màxim d'increment, el 2,75 per cent de la massa salarial que possibilita la normativa vigent; acord que es tradueix en el decret llei que ahir va aprovar el Govern i que en els pròxims dies entrarà al Parlament per ser validat. Crec que val la pena remarcar en aquest punt l'esforç que ha fet, que fa el Govern per assolir aquests acords, perquè, com vostès saben, ens trobem encara amb situació de pròrroga pressupostària.

Som conscients que ens resten drets per retornar i treballem en aquesta línia. Des de la tardor passada hem estat negociant amb els sindicats el retorn de les pagues extres del 2013 i 2014, perquè sempre el retorn d'aquestes pagues extres ha estat en l'agenda del Govern. A finals d'octubre es va presentar a la mesa de negociació una primera proposta de calendari per avançar en la recuperació de les condicions, que va ser rebutjada pels sindicats. A causa d'aquesta manca d'acord hi havia prevista la vaga de treballadors i treballadores públics el 12 de desembre, però en el transcurs de la mediació el Govern va arribar a un acord amb els sindicats majoritaris sobre el calendari de retorn de les dues pagues extres 2013 i 2014. Aquest retorn representa una despesa de 1.100 milions d'euros, amb un impacte importantíssim en el pressupost de la Generalitat, la qual cosa ens obliga a fer-hi front de manera gradual. Com saben, en concret, i per a la del 2013, la previsió és el retorn del 40 per cent durant el 2019 i del 60 per cent restant durant el 2020. Pel que fa a la paga del 2014, el compromís assolit és que, en cas de que no es pugui retornar la totalitat el 2021, es cobrarà un 55 per cent de l'import aquell any i l'altre 45 per cent el 2022.

Aquest va ser un acord laboriosíssim, treballadíssim, en el que s'hi van esmerçar hores i hores tant per part del Govern com per part dels sindicats, i que va permetre que es desconvoqués la vaga i que demostra..., i vull agrair el gran interès i la implicació de totes les parts negociadores per tal d'arribar a un acord que fos positiu per als treballadors públics i que fos factible. Perquè no hauria tingut sentit arribar a acords que no estiguem en condicions de complir.

En aquesta mateixa línia dimarts passat es va reunir la mesa de negociació i es va acordar la creació d'un grup de treball per tal de fer seguiment del punt quart de l'acord signat l'11 de desembre, que preveu la negociació de mesures socials, laborals i de flexibilitat o conciliació de la vida laboral i familiar, entre d'altres. Seguim, per tant, i seguirem, no sortirem mai d'aquest carril, amb la vocació de compliment d'acords i de negociació permanent amb els representants dels treballadors.

Per tant, crec que és just remarcar que estem en procés de tornar la situació de la funció pública als nivells previs a la crisi. Més enllà de la feina que es fa des dels diferents departaments competents, aquest és un compromís de tot el Govern.

Un altre dels reptes que el Govern ha d'encarar en el marc de la funció pública és el del seu envelliment. El fet de no haver pogut fer ofertes d'ocupació pública fa que no hi hagi hagut nova entrada de gent jove, de gent amb nous perfils.

Fins l'any 2014, les lleis de pressupostos estatals van restringir la possibilitat d'incorporar noves persones, autoritzaven cobrir només una de cada deu baixes, i només en aquells col·lectius que la mateixa legislació estatal ens marcava com a prioritaris. Tot i l'impediment d'oferir noves places, des del 2014 es van anar impulsant processos especials de promoció interna exclusiva, per afavorir l'ascens de categoria del personal.

L'any 2015, atès que la legislació estatal va permetre una reposició més flexible, el Govern va poder aprovar una oferta d'ocupació pública per al màxim permès. Aquesta oferta d'ocupació pública es va centrar en perfils professionals de l'àmbit social –salut, educació i assistència social–, la lluita contra el frau fiscal i la prevenció i extinció d'incendis –bombers.

També els anys 2016 i 2017 s'han fet ofertes d'ocupació pública i s'han executat convocatòries com, per exemple, la de places per a persones amb discapacitat intel·lectual. Cal destacar també les gairebé trenta mil places aprovades, ara fa un mes, que ens permetran estabilitzar i consolidar plantilles i reduir dràsticament, per tant,

els índexs de temporalitat a què ens estava conduint la normativa bàsica estatal. S'ha explicat, per part dels diferents consellers, que una part molt important d'aquestes trenta mil places es destinaran a cossos docents, mestres i professors, i a personal sanitari; concretament 15.658 docents i 9.307 sanitaris. La resta, els cinc mil i escaig, 5.008 treballadors, es destinen a treballs d'administració i a personal laboral.

Totes aquestes convocatòries han d'afavorir el rejuveniment indispensable de les plantilles, sobretot la captació de nou talent, amb la incorporació dels millors professionals que hi hagi en cada moment al mercat de treball.

Arribat a aquest punt, voldria aprofitar per agrair la feina i l'esforç del conseller Puigneró i del seu equip de Polítiques Digitals i d'Administració Pública en la negociació d'aquests acords, així com la de la resta de consellers implicats –d'Educació, de Salut, vicepresident–, per millorar el model de la funció pública i les condicions laborals dels servidors públics.

I ara entraria a parlar d'alguns d'aquests col·lectius més en particular, i en primer lloc, sobre els mossos i bombers.

Amb relació a les reivindicacions dels mossos i dels bombers, he de dir que quan vam recuperar la Generalitat, després de l'article 155, vam trobar negociacions laborals obertes i que havien quedat aturades amb aquests dos col·lectius de servidors públics. Evidentment, i de manera immediata, vam reprendre el fil de la negociació, aturada des de feia mesos. Després de les reunions que s'han anat fent tot aquest temps, la situació avui, a data d'avui, és la següent.

El Departament d'Interior ha presentat i està negociant amb els representants sindicals del Cos de Bombers una proposta sobre les condicions laborals dels bombers funcionaris. És una proposta que parteix del reconeixement de les greus mancances del cos, i té un objectiu principal, que és normalitzar la situació del Cos de Bombers d'aquí a l'any 2022, mitjançant l'ingrés de mil nous efectius, la implementació d'altres millores de caràcter organitzatiu i laboral, i també de la renovació del vestuari, els equipaments, el parc mòbil i les infraestructures.

Ja deuen saber que entre el 2010 i el 2016 no es va fer cap convocatòria d'ingrés al Cos de Bombers; tampoc l'any 2017. Per tant, partim d'una situació realment difícil, i aquesta situació la volem canviar, eh? Aquest Govern ha estat el que, en primer lloc, ha canviat el torn per poder ara cobrir tot aquest dèficit que durant tots aquests anys, malauradament, no ha estat possible cobrir.

Per això el compromís del Govern és realitzar els pròxims quatre anys noves convocatòries d'accés al Cos de Bombers, de 250 places cada any, per arribar a aquells mil que els anunciava. I també proposem de cobrir diverses categories del cos mitjançant promoció interna: 216 places de caporal, 98 de sergent, 100 places d'oficial, 25 de sotsinspectors i 7 places d'inspector. I per a mostra el decret llei que el mateix conseller Buch els presentarà demà per a la seva validació.

La proposta contempla també aspectes com la millora de la retribució de les hores extraordinàries, la carrera professional o la reactivació de la comissió de segona activitat, entre d'altres.

Aquest conjunt de mesures i algunes més que ara no entro a detallar ens permetrien implementar el projecte Bombers 2025, de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments, que recordo, conseller, que ja ens van presentar amb motiu de la visita que vam poder fer al Cos de Bombers ja fa alguns mesos. Com saben, eh?, hi insisteixo, la setmana vinent el conseller Buch compareixerà per donar tots els detalls de la situació d'aquesta negociació amb els bombers.

Amb relació al Cos de Mossos d'Esquadra, s'han fet aquests mesos diverses negociacions, amb la voluntat també d'arribar a un acord que permetés resoldre els dèficits creats durant els anys de contenció pressupostària, perquè els reconeixem, hi han estat, aquests dèficits; dèficits creats justament per aquesta situació de crisi. Els representants sindicals van presentar una proposta amb quinze reivindicacions sobre les seves condicions laborals. El Departament d'Interior va assumir la proposta

com a document de treball en la negociació. Avui, dotze d'aquests quinze punts s'han pogut resoldre o estan pràcticament en vies de resolució. Ara, però, els sindicats del Cos dels Mossos d'Esquadra han afegit a aquests quinze punts una exigència més: la d'equiparació retributiva plena dels mossos amb els bombers.

El Departament d'Interior i, per tant, el Govern han tingut la voluntat de resolució evident i notòria tant en l'àmbit de la policia com amb els bombers. I aprofito també per agrair-vos, conseller Buch, i a tot el vostre equip, doncs, el vostre capteniment per trobar solucions, que és el que ens pertoca com a govern.

Sobre el personal docent i de l'àmbit d'educació, docents però també personal d'administració i serveis i professionals d'atenció educativa, és també un dels col·lectius que més ha patit la reducció pressupostària dels anys de crisi. En aquest sentit vull fer també un reconeixement a la feina dels docents durant tots aquests anys, perquè a les dificultats inherents a la seva feina s'hi han hagut de sumar les dificultats de treballar amb uns recursos migrats. El Govern ha començat també a revertir en aquest àmbit bona part d'aquesta situació.

Només a tall d'exemple, podem dir que enguany el sistema compta amb més de set mil professors més que l'any 2016 –set mil professors més que l'any 2016–, amb una plantilla actual de 71.865 mestres i professors; o que s'han incorporat 426 docents més, en els tres darrers cursos, per millorar l'educació inclusiva; o també que s'han incorporat 809 docents, en els tres darrers cursos, en els centres d'alta complexitat.

Des del curs passat, s'ha reduït una hora lectiva a primària i a secundària per als docents i s'ha millorat la cobertura de les substitucions: les de més de set dies es cobreixen des del primer dia i les d'inici del curs es cobreixen des de l'1 de setembre. També estem enormement satisfets de dir que hem convocat més de cinc mil places d'oposicions per a cossos docents i que se'n convocaran un total de 15.658 fins al 2023. Compromisos ja adoptats per aquest Govern.

El Decret de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu, que va substituir l'anterior norma de l'any 1997, no s'ha pogut desenvolupar en la seva totalitat per manca de pressupost. Preveia una dotació d'uns 142 milions d'euros per quatre anys que es va començar a aplicar el 2017, un cop aprovada la normativa.

Per tant, entre d'altres, encara hi ha mancances pel que fa a les necessitats de personal docent, de personal de suport educatiu, de formació de professorat o d'equipaments. Sí, n'hi ha, i les reconeixem, i les encarem, i les treballem, i les negociem, perquè siguin les menors possibles, dintre de les enormes dificultats pressupostàries i el dèficit fiscal estructural que pateix el nostre país. Hi ha més necessitats que cal encarar: dotar el territori de noves construccions escolars prioritàries, eixugar el dèficit de personal subaltern i auxiliars administratius en els centres educatius o incrementar la partida pressupostària de substitucions del personal als centres, per posar només tres exemples.

Aquest Govern té l'objectiu de millorar l'excel·lència dels nostres centres educatius, i això passa, en bona part, per atendre les propostes que ens arriben dels sindicats i de la comunitat educativa, i en ells i amb ells estem en contacte permanent. L'alumne és al centre de l'educació, i cal entendre que un bon sistema educatiu és la millor inversió de futur que podem fer com a societat. Per tant, també gràcies, conseller Bargalló i el vostre equip, per tot l'esforç que esteu fent per atendre aquest procés de millora.

I per acabar m'agradaria també tractar sobre el tema de com hem gestionat les reivindicacions i les vagues del sector sanitari públic i concertat.

Cal dir que abans de la convocatòria de vaga el Govern ja va posar en marxa algunes iniciatives destinades a la millora de la prestació de serveis i de les condicions laborals d'un sector que també va rebre les conseqüències de la contenció pressupostària de la crisi, com tots. Entre aquestes iniciatives, hi ha la posada en marxa de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, com a solució a llarg termini

dels reptes que encara l'atenció primària els pròxims anys. S'està avui en fase de disseny i de preparació de la implementació en territoris a tall de demostració.

Des de la legislatura anterior, es va començar a revertir la situació pressupostària i es va reforçar la dotació de recursos en zones amb major «deprivació» socioeconòmica. En aquest mateix sentit, aquest novembre es van fer les oposicions a més de 1.300 places de metge de família i més de dos-centes de pediatria d'atenció primària. A més, s'han obert nous centres d'atenció primària. Els recursos destinats a l'atenció primària ja són avui el 90 per cent dels que s'hi destinaven abans de la crisi; xifra rellevant.

Entre aquestes accions prèvies a les protestes de la tardor, es va activar també el Fòrum de Diàleg Professional, amb tots els agents de l'àmbit de la salut del nostre país, així com diversos departaments del Govern; un espai per pensar, per definir estratègies, per també identificar mancances i necessitats i, sobretot, per proposar actuacions de millora, del qual estem molt satisfets.

Com saben, el 29 de novembre l'Institut Català de la Salut, després també d'unes laboriosíssimes negociacions, va arribar a un acord amb Metges de Catalunya que va permetre aturar la vaga que havien convocat. Sí, un nou conflicte, però un conflicte que vam saber solucionar parlant, negociant, moltes vegades de manera molt discreta; però per arribar a un acord cal negociar, parlar i fer-ho discretament. Acord que es va centrar en quatre àmbits: l'apoderament de les direccions d'atenció primària, l'abordatge de la sobrecàrrega laboral, la millora de les condicions de treball i l'autonomia dels equips.

Pel que fa a la sobrecàrrega, l'ICS dotarà el recurs professional que permeti assignar a cada metge un contingent de pacients adequat i així ajustar temps d'atenció al ciutadà. Incrementar la dotació dels professionals permetrà adequar les agendes de treball a uns temps de referència de dotze minuts per a les visites realitzades a la consulta.

Sobre l'increment de plantilla, una de les principals mesures és la contractació estable dels residents de medicina de família actuals, per fer-la efectiva en el moment de finalització de la residència d'aquest any 2019. S'han proposat i s'estan formalitzant contractes d'interinatge per als antics residents que estaven contractats de forma eventual, fent substitucions en els equips i podent incrementar així les plantilles.

També s'han treballat mesures que afavoreixen la prolongació de la jubilació, amb condicions de treball adaptades que es preveu que puguin ser aprovades el mes vinent. Aquesta adaptació permetrà reduir al 70 per cent la població assignada i alliberar temps al professional per dedicar a la mentoria, assessorament o suport i posar així en valor l'expertesa i experiència acumulada dels professionals, en benefici de la població i la resta de l'equip professional.

Per altra banda, s'incrementarà la bossa per a substitucions, fins a 22 milions d'euros. Aquest any, per primer cop, els equips d'atenció primària han rebut per a l'atenció i reforç del període del Pla integral d'urgències de Catalunya, com ha comentat abans la consellera, una partida de més de 3 milions d'euros. En tots els equips on és necessari incrementar professionals, es proposen contractes d'interinatge als metges i a la resta de professionals –d'infermeria, d'administració...–, amb l'objectiu d'estabilitzar les plantilles. A més, durant l'any 2019, es realitzaran concursos d'oposició per a diferents categories professionals, com el personal d'infermeria i els tècnics en cures auxiliars d'infermeria i els administratius, entre d'altres.

Aquests són tan sols alguns exemples de millores retributives acordades amb les organitzacions sindicals, en el marc de les negociacions amb el Departament de Salut. Totes aquestes actuacions, com saben vostès, comporten una injecció econòmica de 100 milions d'euros, ja compromesos pel Govern, que són addicionals als 195 milions d'euros d'increments retributius que suposen a l'ICS l'aplicació dels acords retributius; una injecció que té afectació especialment en primària, però també en tots els professionals de l'Institut Català de la Salut.

Per altra banda, estem també abordant les reivindicacions del sector concertat. Sí, com saben, el 21 de novembre, prèviament a la convocatòria de vaga, les associacions empresarials i els sindicats van signar el segon conveni laboral de la sanitat concertada al Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya, el Siscat, que afecta cinquanta mil professionals, per al període 2017-2020. L'acord va ser possible gràcies al compromís de sindicats i patronals, amb el suport del Departament de Salut i el CatSalut, amb l'objectiu de la millora de les condicions laborals. El segon conveni col·lectiu de treball de centres concertats implica una millora de les condicions de treball dels professionals sanitaris dels centres hospitalaris, centres d'atenció primària, sociosanitaris i salut mental.

Resumint, molt breument, implica: primer, un increment salarial de fins a un 9,87 per cent acumulat entre el 2017 i el 2020; segon, la recuperació gradual de la jornada del 2008 i, guanyant un dia d'assumptes propis; tercer, que tots els grups i torns tindràn la mateixa jornada nominal que tenien en el setè conveni de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública; quart, el complement del cent per cent de les incapacitats temporals des del primer dia, igual que a la funció pública; cinquè, també implica l'equiparació salarial entre els metges i infermers d'atenció hospitalària i d'atenció primària, i, per últim, acords per la millora de les condicions en matèria de conciliació de la vida laboral i familiar.

La signatura d'aquest conveni, amb vigència fins al 2020, permet, doncs, l'adequació als nous models d'atenció a les persones i a les noves formes d'organització del treball en els equips i centres del Siscat.

Per altra banda, per millorar l'estabilitat laboral dels professionals del sector concertat, han estat convocats més de nou-cents llocs de treball. Actualment, tenim un nou repte, que hem encarat des del primer moment que prenen forma les reivindicacions del 18 i el 22 de febrer. El sector concertat ens demana adaptar els acords que es van signar amb la primària de l'ICS cap a la primària de la concertada. Per fer-ho possible, i a partir de la realitat que confecciona el nostre model sanitari, el director de CatSalut va enviar una carta a les gerències d'entitats proveïdores de l'atenció primària concertada per avaluar conjuntament els equips, detectar necessitats i proposar solucions de millora. Ja hi som, per evitar la vaga de la concertada. Ja ens hem posat a treballar. Instava a adaptar, segons la realitat del centre, les millores de la primària de l'ICS.

A més, s'ha encarregat un quadre de seguiment de sobrecàrregues i s'encarregarà un diagnòstic de la situació de cada empresa per tenir les mesures detallades de com incorporar-hi les millores.

Totes aquestes són algunes de les moltes mesures i decisions que s'han pres abans, durant i després de les vagues en el sector de la salut. I també aprofito aquí, doncs, per agrair la implicació i la feina feta pel vicepresident, feta per la consellera Vergés i pels vostres equips durant tot aquest temps, per tal de trobar solucions a aquestes demandes que se'ns han plantejat i de la manera com ho heu resolt i com ho heu fet.

Per tant, al meu entendre, i com ho poden veure, el Govern ha fet i fa tot el que està a les seves mans per revertir una situació enormement complicada, una situació heretada complexíssima i que s'ha anat podent superar, no sense dificultats, gràcies a l'esforç i al compromís dels servidors públics d'aquest país.

Però l'anàlisi d'aquesta situació no seria completa ni molt menys exacta sense assenyalar que totes aquestes dificultats tenen un agreujant de fons i pràcticament estructural. I, sí, és el dèficit fiscal. No parlem d'un petit detall, parlem d'entre 10.000 i 16.000 milions d'euros cada any, segons si els càlculs els fan uns o els altres; un dèficit de finançament molt greu que impedeix a les catalanes i als catalans de tenir uns serveis públics més complets, i que impedeix també a aquest Govern, a qualsevol Govern de Catalunya en aquestes condicions, sigui del color que sigui, de fer una política a l'alçada de la capacitat d'aquest país i dels recursos que genera aquest país.

Perquè el dèficit fiscal, l'asfíxia econòmica, el dèficit d'inversions, s'acaba convertint en un dèficit social, en un dèficit que atempta directament contra el benestar de les persones, la prosperitat del país, i qui en paga les conseqüències, d'aquest dèficit històric i constant, un dèficit que no té cap territori motor de cap estat del món, són, sí, la gent, els ciutadans en el seu dia a dia.

És impossible fer política social i un discurs de progrés i de justícia social sense denunciar alhora ni posar fre i fi al dèficit fiscal i, per tant, social. És impossible. I aquesta és també una de les lluites republicanes, i ens agradaria que fos una de les lluites compartides al servei dels 7 milions i mig dels catalans i catalanes. Només, imaginin-s'ho vostès, reduir un punt el dèficit fiscal el que suposa.

Evidentment, el pressupost que presenta aquest Govern és també una eina important per resoldre i millorar els serveis públics en tots aquests àmbits que hem comentat avui, i en molts d'altres que no he tingut temps de comentar. En la situació actual, el pressupost és una eina molt important, certament, però que tan sols actua de pedaç, mentre no tinguem la plena capacitat financera que es mereix la gent d'aquest país, la sobirania fiscal que deixi enrere l'injust i asfixiant dèficit de finançament, una sobirania que ja tan sols és possible amb la república independent de Catalunya.

És per tot això que continuarem avançant per fer realitat aquest objectiu polític, perquè la gent ens ha votat per això i perquè hi ha una majoria absoluta en aquest Parlament per això.

Amb aquesta conclusió acabo, doncs, aquesta intervenció, reiterant el meu agraïment i reconeixement als treballadors públics, per la seva dedicació, esforç i sacrifici durant tot aquest temps de gran contenció pressupostària, dedicació i esforç que han permès que la ciutadania hagi continuat gaudint dels bons serveis públics de què disposem. Realment, tenim uns magnífics professionals en aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de quinze minuts cadascun, segons l'acord de la Junta de Portaveus.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra..., el señor Torra ha venido hoy, se ha dignado a comparecer, para hablar sobre función pública, no porque él lo haya pedido, sino porque se lo han exigido dos grupos de la oposición. Ya vimos la rapidez que tuvo el señor Torra cuando tuvo que salir a defender a Otegi. Pues bien, hoy está aquí –gracias, señor Torra–, porque le hemos obligado a ello.

(L'oradora mostra diversos fulls a la cambra durant la seva intervenció.)

Mire, yo le voy a hacer un mapa de la función pública en Cataluña. Yo la verdad es que percibo de su discurso bastante conformismo, pero la situación de la función pública en Cataluña es dramática. Le hago un pequeño mapa y un breve mapa. Tenemos tasas de precariedad que están muy por encima de otras comunidades autónomas y que, además, han subido, es decir, se han empeorado, en los últimos años, y en los últimos meses, que ahora lo veremos. Tenemos una infradotación estructural de personal, sobre todo en algunos colectivos. ¿Por qué? Porque se han ido reiterando promesas incumplidas. Tenemos también algunas convocatorias que ustedes han prometido, no sé si tres o cuatro veces, a lo largo de los últimos años.

La tercera: falta de recursos. Hay muchos profesionales que ya no es que se estén quejando porque no recuperan la paga, o se estén quejando porque no han recuperado derechos laborales, es que no tienen medios materiales necesarios para prestar su servicio público, que solo están pidiendo que les den las herramientas necesarias para prestar este servicio público. Por supuesto –por supuesto–, recortes: recortes

en pagas, recortes en derechos y recortes en definitiva en políticas sociales. Cataluña ha sido la comunidad autónoma de toda España donde más se ha recortado el gasto social desde el año 2009. Aquí que dice el señor Torra que la culpa es de Madrid y del déficit fiscal, pues bien, en Cataluña es donde más se ha recortado en gasto social desde el 2009. Y eso es algo objetivo –eso es algo objetivo–, que, además, es que es fácilmente comprobable.

Y, por último, también tenemos a una función pública sometida a presiones ideológicas constantes, que tienen que prestar sus servicios en espacios que parecen más las sedes de Esquerra Republicana de Catalunya o del señor Puigdemont que administraciones neutrales abiertas a todos los ciudadanos. (*Aplaudiments.*) Y eso también está relacionado con la precariedad. ¿Les sorprende a ustedes que los señores del Govern hayan ido aumentando la precariedad laboral de los funcionarios? No. ¿Por qué? Pues porque así pueden presionarles sin que se quejen, porque así los tienen más calladitos. La precariedad, en el fondo, lo que te quita es libertad, a la hora de poder quejarte ante tus jefes, a la hora de poder pedir más recursos. Y eso es algo que ha ido incrementándose en el Gobierno de la Generalitat.

Pero además es que este incremento de la precariedad es curioso –es curioso. Tenemos un nivel que es insostenible, tenemos –datos de la misma Generalitat, ¿eh?, si nos fiamos de los datos de la Generalitat– un porcentaje de interinos de un 32 por ciento y un porcentaje de temporalidad de un 36,6 por ciento. Pero a veces los datos son muy fríos y uno no sabe si eso es mucho o es poco si no los pone en contexto.

Pues bien, hay otras comunidades autónomas con muchísimos puntos menos de temporalidad y de precariedad respecto a la comunidad de Cataluña. Pero es que, además, es curioso, porque desde que el señor Puigdemont llegó al Gobierno de la Generalitat, en diciembre del 2015, pues, se ha aumentado 10 puntos la temporalidad en la función pública.

Pero es que es más curioso todavía: desde que el señor Torra es presidente, desde que se acabó ese malvado 155 que supuestamente es el culpable de todos los problemas, resulta que la temporalidad y la precariedad en la función pública en Cataluña ha aumentado, desde que se quitó el 155. Es decir, ustedes, cada vez que tienen más tiempo, cada vez hacen más daño a la función pública en Cataluña, a la sociedad catalana, desde luego.

Y hemos hablado de pagas. Las reivindicaciones de las pagas son una reivindicación por la que llevamos trabajando en este Parlamento años, pero sobre todo llevan trabajando los sindicatos y los representantes de los trabajadores. Pero lo peor de todo es que en Cataluña es donde más se recortaron las pagas de los trabajadores públicos. Tanto que dicen que la culpa es de Madrid, que la culpa es de los demás, donde más se ha recortado siempre, siempre, es aquí. Es que la tijera más grande siempre la tienen ustedes, de todas las comunidades autónomas. Las pagas, donde más se han recortado y donde más tarde probablemente se vayan a devolver es en Cataluña –es en Cataluña. ¿Siempre tenemos que tener estos titulares? ¿Ustedes siempre tienen que estar a la cola de derechos laborales, pero luego, como veremos también, en la cabeza de creación de chiringuitos? ¿Por qué tenemos que soportar esto los catalanes?

Y además el tema de las pagas yo..., si me permiten, creo que ha sido el motivo de uno de los mayores ridículos, ridículos espantosos, que ha protagonizado el Gobierno de la Generalitat. Porque hemos visto incluso al presidente, pero bueno, el presidente de estas cosas habla poco, más al *conseller* y al vicepresidente, diciendo que era imposible devolver las pagas. El señor Puigneró, el día 4 diciembre: «Volem pagar, però no ens deixen.» El día 4 de diciembre. Casi dando lástima: «No, es que yo quiero, pero no me dejan.» Bueno, días después resulta que ya ha encontrado la solución mágica para devolver las pagas, después de hacer un anuncio o una promesa que fue un auténtico insulto de esperar ocho años más en recuperar las pagas, con una propuesta, insisto, que fue absolutamente vergonzosa.

Es decir, o ustedes mentían antes, que es que podían pagar, pero no querían, o mienten ahora, que es que no van a pagar. O lo mismo mienten en las dos veces, que es que ni van a pagar, porque no van a cumplir esa promesa, ni van a dejar de pagar, precisamente, por el Gobierno de España, que es lo que me temo que va a pasar. (*Aplaudiments.*) Ridículo espantoso, espantoso.

Pocos días después, un anuncio. «¿De dónde han sacado el dinero? Ah, pero si antes no podían, pero si supuestamente era el Gobierno de España...» Bueno, un anuncio, ¿por qué? Porque estamos de cara a elecciones, ¿verdad?, porque las elecciones están cerca y entonces hay que hacer promesas de estas que no se cumplen.

Vamos a hablar de promesas incumplidas: la infradotación de plazas en Cataluña. Ustedes llevan haciendo promesas de plazas desde hace muchísimos años. Mire, yo he mirado la página web de la Generalitat de Cataluña y hay plazas anunciadas hasta tres y cuatro veces, por parte de declaraciones de miembros del Gobierno. El año 2015..., todavía están algunas colgadas en su página web, que están anunciadas, pero ni siquiera están convocadas. ¡Cuánta gente habrá mirado esas plazas! ¡Cuánta gente habrá mirado en esa página web, se habrá metido, estará estudiando, se estará preparando, serán, a lo mejor, personas interinas que quieran tener una plaza en propiedad, seguridad, tranquilidad laboral, y se encuentran una y otra vez sus promesas incumplidas!

De hecho, ustedes han reconocido que tienen muchas plazas anunciadas de manera reiterada desde hace muchos años y que no cumplen, porque así lo presentamos nosotros en una enmienda, una moción, y ustedes tuvieron hasta que reconocer que eso era cierto. Por tanto, ¿pueden dejar de hacer promesas electorales que no se vayan a cumplir? Porque frustran a mucha gente, la gente se empieza a preparar y luego ustedes no convocan las plazas de muchas de las cosas que anuncian.

Otro de los problemas, un grave problema, señor Torra: la edad media elevada de los funcionarios, sobre todo en determinados sectores. Los sindicatos llevan muchos años advirtiéndolo de que no se trata solo de hacer convocatorias de plaza, que ustedes ni siquiera lo hacen, sino que hay que hacer un plan de contingencia, mirando exactamente cuáles son los periodos de jubilación. Hay sectores que van a tener unos picos de jubilación en los próximos años muy, muy, muy elevados, y que van a poner en peligro el desarrollo normal del servicio. En el sector sanitario, por ejemplo, el representante del Colegio de Médicos aquí en el Parlamento, la legislatura pasada, pues, anunció que..., creo que eran diez mil profesionales sanitarios, se jubilarán en la próxima década. Eso fue hace ya un par de años, o sea que estamos ya a contrarreloj. Se requiere planificación, y a esto hay que dedicarle tiempo y tener las prioridades en la función pública y no en lo que las tienen.

Y, por cierto, señor Torra, creo que el esfuerzo fundamental no lo ha hecho el señor Puigneró, ni el Gobierno de la Generalitat; si se han mantenido los servicios públicos durante esta crisis y durante estos recortes salvajes, ha sido por la vocación y la responsabilidad de muchos profesionales, que han suplido la irresponsabilidad del Gobierno de la Generalitat. Pero ¿sabe qué pasa? Que ya no aguantan más. Los profesionales sanitarios han aguantado años horribles, y ya no aguantan más. Y le vuelvo a insistir, señor Torra, que le han convocado otra huelga, porque ustedes únicamente cogieron el compromiso de los médicos del ICS pero se olvidaron de otros muchísimos profesionales del sector sanitario. Tienen ustedes convocada una huelga para febrero que puede afectar a diez mil profesionales y más de cincuenta hospitales.

Yo me pregunto: ¿qué ha liderado el señor Torra en todos estos meses sobre esto? ¿Ustedes se lo imaginan liderando las negociaciones, intentando evitar huelgas, mirando la planificación de la jubilación de los profesionales de aquí a unos años? ¿Verdad que no, que no se lo imagina ni usted? Usted ha tratado lo suyo. Pero esto, cada día que pasa, es un problema que se acumula. Y no se puede dar las gracias ahora porque ustedes digan que dentro de unos años quizás les devuelvan las pagas. No es para dar las gracias, señor Torra, no es para reconocer ningún esfuerzo. Al único que

se le tiene que reconocer esfuerzo es al sector, a los sectores que han estado dando la cara. En el sector sanitario la precariedad es elevadísima; el 45 por ciento de los profesionales del ICS no tienen un contrato fijo. Y, sobre todo, ¿sabe a quién afecta, señora *consellera*? A las mujeres y a los jóvenes, la precariedad en el sector sanitario.

Yo no digo que sean temas fáciles de resolver, son cuestiones complicadas, pero lo que se tiene que ver en un gobierno es que tenga esta como prioridad. Pero ¿cuáles son sus prioridades? Crear chiringuitos.

¿Le pongo un ejemplo de chiringuito? Mire, la semana pasada tuvimos una visita muy peculiar, ¿eh?, porque vino aquí a comparecer, mientras el señor Aragonès no vino a dar la cara por lo de ATLL, incluido el *conseller* de Territori, que dejaron ustedes colgados –colgados– a los diputados, que no vinieron a dar explicaciones por lo de la ATLL, que estaban convocados para esa comisión, algo que nos puede costar centenares de millones de euros, el que sí que vino fue yo creo que lo podemos llamar «el enchufado mayor del *procés*», que es un señor que lo han puesto ustedes a dedo en un chiringuito que se llama, si me acuerdo bien, Comisionado para la Valoración de los Efectos del 155, que ¿saben ustedes cuánto cobra ese señor puesto a dedo? Ciento doce mil euros anuales –112.000 euros anuales. Piensen ustedes en los profesionales, en los funcionarios, lo que han tenido que trabajar, lo que han tenido que estudiar. Pero para eso no ha habido ninguna restricción presupuestaria, para eso no necesitaban ni permiso de Madrid; Madrid les ha dejado, no les ha puesto problemas, ni presupuesto. Y les hablo del chiringuito que vino la semana pasada. Tenemos aquí una lista que..., porque tenemos limitación de tiempo, pero podemos hacer aquí un repaso de enchufados del *procés*.

Ustedes tratan muy bien a los enchufados, pero que muy bien –112.000 euros, que además es un señor que tú le miras el currículum y dices «vaya vividor del *procés*», que no ha pegado un palo al agua en el sector privado en su vida, probablemente, y 112.000 euros. Pero, luego, el *conseller* le está regateando un 0,25 a los representantes de los trabajadores públicos, porque para los enchufados no hay ningún tipo de limitación.

Pues bien, Cataluña es la comunidad autónoma –que todos los señores y señoras diputados lo sepan– con más chiringuitos. Lo dice el ranquin oficial a nivel nacional de entidades paralelas de la Administración pública. Somos la comunidad autónoma que tiene más altos cargos, donde más cobran. Pero somos la comunidad autónoma que más ha recortado a sus funcionarios.

La primera decisión del Gobierno de la Generalitat, la primera semana, ¿sabe cuál fue? Meterle 20 millones de euros más a TV3. Esa fue la primera, de las primeras decisiones que tomó el Gobierno de la Generalitat. Y mientras tenemos a colectivos en condiciones muy precarias, por ejemplo, los Mossos d'Esquadra. No se trata solo de tema de pagas, o de plazas, también de condiciones laborales. Muchos están sin uniformes adecuados, sin poder patrullar porque no hay personal suficiente, doblando servicios, mal cobrando horas extras, cuando las cobran; las comisarías, que muchas están en condiciones absolutamente lamentables. ¿Y qué hace el Gobierno de la Generalitat? Encima anuncia purgas contra los *mossos* cuando hacen su labor en contra de los violentos de los CDR. ¿Por qué? Pues porque los señores del *procés* quieren a los funcionarios al servicio del *procés*, incluso les dan órdenes contradictorias con resoluciones judiciales. El último día, el 21 de diciembre, los *mossos* solamente pedían, fíjense, que por favor les dieran las órdenes por escrito, de lo que tenían que hacer, por si acaso luego se encontraban con problemas.

Pues bien, insisto, ese comisionado del 155, con ese señor tan bien pagado, ¿eh? –que, para ese, el enchufado mayor del *procés*, ustedes no tienen problema–..., pues resulta que el Gobierno no ha hecho una comisión sobre función pública, del estudio del impacto de los recortes en la función pública; para eso, no. O una comisión sobre el 3 por ciento, podríamos ver, ¿no?, el impacto en Cataluña del 3 por ciento, a ver cuánto dinero se han llevado algunos que podría estar en servicios públicos. O una

comisión para el impacto de las cuatro mil empresas que se han ido. No, no, de eso, ustedes no hablan nada.

Pero otro de los temas que me gustaría comentar es que ustedes están presionando ideológicamente a los funcionarios. Porque hay funcionarios que tienen que ir cada día a trabajar, insisto, a sitios que parecen la sede de Esquerra Republicana de Catalunya. Y ¿qué les dicen ustedes a estos funcionarios? –que a lo mejor votan a Ciudadanos, imagínese, primer partido de Cataluña–, ¿qué les dicen a estos funcionarios que tienen que trabajar así todos los días? ¿Que se aguanten? ¿O es que no contemplan ustedes que haya funcionarios o servidores públicos que sean de Ciudadanos? Quizás es lo que les pasa ustedes, ¿verdad?, que ustedes se creen que todos los trabajadores públicos son independentistas.

O la Delegación del Gobierno, por ponerles un ejemplo, con megafonía cada día, ¿eh?, como el que llama a la oración. A las doce de la mañana todo el mundo tiene que bajar a ponerse en la puerta a lo de los presos políticos. ¿Y quién es el guapo que se queda sentadito en su sitio y que vean todos sus compañeros que no quiere ir a ese acto independentista? ¿Qué hacemos con esos funcionarios? (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

Inés Arrimadas García

¿Qué les dicen ustedes a esos funcionarios? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) ¿Que se aguanten? Porque la significación política es evidente.

En definitiva...

El president

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...y para acabar –sí, acabo enseguida, señor presidente–, Cataluña está en la cola de derechos laborales de los trabajadores públicos y estamos en la cabeza de creación de chiringuitos, porque ustedes tratan mucho mejor...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...a los enchufados...

El president

...se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...que a los funcionarios de Cataluña.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn ara del diputat senyor Pol Gibert. Quan vulgui.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. President Torra, consellers i conselleres, diputats i diputades, i col·lectius que avui ens seguïu des de la tribuna, atentament, en aquesta compareixença, bon dia a tots i a totes. Avui per fi hem pogut escoltar el president Torra parlar de la situació dels serveis públics de Catalunya. Ha estat una compareixença que en podríem dir en diferit, tard, però finalment l'hem pogut escoltar. Han calgut desenes de manifestacions i vagues, milers de persones al carrer, dues peticions de compareixença i dos mesos per fer-se realitat, però el dia ha arribat. Li he de dir,

president, que la compareixença tenia dos punts: un era funció pública i l'altre, serveis públics. I vostè ha parlat molt de funció pública, que està molt bé i és molt important, però s'ha oblidat de la segona part.

Com bé saben, el nostre grup va demanar la compareixença del president quan aquest Parlament rebia dia sí i dia també diferents collectius dels servidors públics a les nostres portes. I ho vam fer quan aquella setmana de tardor calenta no vam escoltar ni una paraula del nostre president sobre aquell tema. Es va amagar, va desaparèixer per aquest tema. Ha calgut forçar-lo a comparèixer davant del Parlament a retre comptes, en comptes de venir amb voluntat pròpia.

Vostè, president, té el deure de vetllar per l'estat del benestar dels catalans i catalanes i pels servidors públics que el fan funcionar dia rere dia. I el passat mes de desembre va perdre una gran oportunitat per liderar i demostra-ho. De fet, n'ha perdut dues d'oportunitats. Avui vostè disposava d'una segona ocasió per comprometre's amb els serveis públics, amb les polítiques socials d'aquest Parlament, que ha votat moltes vegades per revertir les famoses retallades tant en serveis com en condicions laborals.

No ha estat el cas, però cal dir que no ens ha agafat de nou. És ben conegut que a la bancada del Govern els molesta parlar de retallades, de les tises del president Mas, com si no fos res que anés amb ells. I em sap greu. Però també els molesta a milions de ciutadans que cada dia pateixen aquestes retallades i que en parlen molt menys; se les troben cada dia quan han de fer-se una ressonància magnètica, quan han de pagar les taxes universitàries o quan volen portar el seu fill a l'escola bressol.

Perquè Catalunya ha estat la comunitat autònoma que més ha patit les retallades..., sinó que és la que més està trigant a recupera-les, doblement perjudicada. Com s'ha dit, només cal que mirem les dades per saber que som la comunitat que més ha retallat en despesa social.

Si baixem a serveis concrets, si aterrem el tema, veurem com tenim la llista d'espera en dependència més gran d'Espanya. Tenim el dubtós orgull de tenir un de cada tres dependents en llista d'espera de tot l'Estat. De 2013 a 2017 s'han reduït les prestacions als cuidadors no professionals, deixant d'atorgar més de 25.000 prestacions d'aquestes característiques, una mesura que perjudica en primer lloc les persones que mereixen una atenció però també les seves famílies i l'economia, deixant de crear uns catorze mil llocs de treball. En aquest Parlament hem vist moltes vegades i hem escoltat allò de que la millor política social és un lloc de treball. Seguint aquesta màxima, ens costa molt d'entendre com un lloc de treball que presta un servei social no és una prioritat absoluta per aquest Govern.

Pel que fa a la renda garantida de ciutadania, després d'un any, podem fer el balanç de la seva aplicació. I sincerament, president, l'execució de la renda garantida ha estat un absolut desastre. No podem generar expectativa com aquesta anunciada amb bombo i platerets i després trobar-nos amb una gestió tan deficient. No és de rebut per tota la gent que se'n pot veure beneficiada.

Si posem el focus en polítiques d'infància, les dades ens indiquen que no està sent una prioritat pel seu Govern. La xifra de pobresa infantil a Catalunya ha crescut més de quatre punts en un any, situant-se en el 28,5 per cent. Aquí escoltem moltes vegades allò de que volem ser la Dinamarca del sud. Doncs, mirin, en polítiques d'infància són millor la Romania o la Bulgària del sud. I estem parlant de nens i nenes que no tenen ni una alimentació ni una roba adequada; no parlem de qualsevol cosa.

És evident que les dades de pobresa infantil s'han vist agreujades amb la crisi econòmica, és innegable, però també s'han vist acompanyades per una manca de mesures que evitessin el seu creixement. Un bon desplegament de la renda garantida també podria contribuir a reduir aquestes elevades xifres, però difícilment ho aconseguirem si hi dediquem un 0,8 per cent del PIB, mentre la mitjana dels països europeus hi destinen un 2,4.

Si entrem en el que fa la sanitat pública, veurem una llista d'espera que ha seguit incrementant-se el darrer any, ja sigui per tenir una intervenció quirúrgica, per una prova mèdica o per una visita a l'especialista. El temps màxim estipulat per tenir hora al metge de capçalera és de quaranta-vuit hores, segons el Departament de Salut. Li recomano que un dels dies que no vagi a Waterloo, a Ginebra o a Brussel·les passi pel CAP de Can Rull de Sabadell, i els ho pregunta als pacients que fa dies que esperen una visita, que estan allà asseguts. Segurament s'acostarà més als quaranta-vuit dies, la seva espera, que a les quaranta-vuit hores. Potser es donarà compte que els metges han de doblar visites, fent un esforç extra, mentre els ciutadans han d'esperar-se setmanes per ser visitats. Aquesta és la realitat de Catalunya avui en dia, president.

I li posaré alguns exemples més. A Lleida han tancat des de 2011, 1.285 llits; un TAC a Reus suposa quasi tres-cents dies d'espera; una colonoscòpia a l'Hospital Taulí són 139 dies d'espera, i a Catalunya tenim 170.000 persones pendents d'una intervenció quirúrgica.

I hi ha una altra dada que ho resumeix ràpidament. L'any 2010 estàvem a quasi 1.300 euros anuals per habitant en despesa sanitària; l'any 2017 destinàvem 1.186 euros per habitant. A més cal afegir que la manca d'inversions en els centres sanitaris i la no renovació d'equipaments tecnològics ha provocat que un 10 per cent dels aparells estiguin obsolets. I aquest percentatge segueix creixent any rere any.

Però, per contra, mentre la sanitat pública era laminada per les retallades, la sanitat privada prenia el relleu. I li ficaré un exemple que és demolidor. En set anys la despesa pública en salut ha baixat 881 milions d'euros. Però saben en quant va pujar la despesa en sanitat privada? En 889 milions d'euros. Suposo que observen la coincidència en les xifres.

I, com els deia, totes aquestes retallades han recaigut sobre l'esquena dels professionals. En concret, els professionals sanitaris han estat un dels més afectats per les retallades: reducció dels sous del 25 per cent, reduccions de plantilles, sobrecàrregues de treball, entre molts altres. Una situació límit, i d'aquí les vagues de bates blanques que van venir al mes de desembre. Si bé és cert, com vostè ha dit, que s'han fet millores fruit de les propostes i de les protestes, encara ens queden les equiparacions del personal de la concertada i el de la pública, així com la situació del personal d'infermeria.

En definitiva, president, cal un pla de recursos humans per revertir les retallades, i preveure que en deu anys es jubila el 25 per cent dels professionals. Ens cal incrementar el nombre de treballadors sanitaris per atendre sense estrès laboral i amb qualitat la població de Catalunya. Si vostè comparteix aquest diagnòstic, i és així, pensi i digui'm què vol fer per reconduir la situació.

Si parlem d'educació, en aquest cas no és que estiguem pitjor que el 2010, sinó que cada curs escolar que ha començat està pitjor que l'any passat. El curs 2018-2019 va començar amb 1.015 barracons en 422 escoles, i 93 d'elles estan formades íntegrament per barracons. Continuem tenint una educació pública infrafinançada, lluny de la mitjana de països del nostre entorn i molt lluny del 6 per cent que fixa la LEC. Amb l'actual nivell d'inversió és impossible afrontar els reptes que tenim en matèria educativa. Bàsicament, tenim un increment de l'alumnat que no es tradueix en un increment suficient de professorat, i aquí és on es trasllada també negativament la qualitat de l'atenció educativa.

A més, el Govern segueix sense assegurar l'escola inclusiva: calen més professors i més recursos si volem atendre adequadament l'alumnat que té necessitats educatives específiques.

Per descomptat, se segueix sense posar ni un euro a l'etapa educativa zero tres anys, molt semblant a l'època de Convergència; hi ha coses que sembla que no canvien. El Govern ha d'assumir la seva responsabilitat, que deriva de la competència exclusiva que té en aquest àmbit.

Si posem una mirada pel que fa a l'FP, veiem com segueix tenint grans reptes sobre la taula. Cal posar el fil a l'agulla per garantir la gratuïtat, incrementar l'oferta pública i reduir la taxa d'abandonament.

En definitiva, hem de donar resposta als grans reptes educatius del país: la igualtat d'oportunitats, la lluita contra la segregació, i tornar a situar l'educació com un ascensor social. Mentrestant, són els mestres i les mestres qui suporten les retallades. Segons un informe de la Fundació Jaume Bofill, un 47 per cent de la reducció de la despesa del Departament d'Educació es va fer a càrrec de les comissions de treball del professorat –un 47 per cent.

President, vostè, veient aquest mateix hemicicle que el suport d'aquest Govern a la comunitat educativa és total, que..., els nostres mestres i les nostres mestres sentin que tenen el Govern al seu costat. President, és hora de traduir els tuits i les bones intencions en polítiques concretes. Els serveis públics no viuen de bones paraules, viuen de recursos que han estat retallats durant anys, i vostè té a la mà començar a recuperar aquests serveis públics.

No volia deixar-me de mencionar els temes de seguretat, i volia recordar-li també una frase que va dir vostè. Diu així: «Si aconseguim ser un país capdavanter en seguretat, serem capdavanters en qualitat de vida.» Doncs li he de dir que, per sort, el país gaudeix de bona qualitat de vida, tot i les mancances que tenim en seguretat. No fa gaire que hem tingut els bombers a les portes d'aquest Parlament, un cos que es juga la vida per salvar-ne d'altres i que el Govern no ha estat capaç de dotar-lo de les eines mínimes per fer la seva feina –i quan dic «mínimes» no parlo d'innovació, parlo d'uniformes, parlo de cascs, parlo de la protecció mínima que requereix un bomber.

Si parlem de Mossos, el nostre grup ja no sap com posar de relleu la situació que pateixen: l'hem denunciat per activa i per passiva, i els mateixos Mossos porten mesos de protestes defensant les seves condicions de treball, com també ho han fet alcaldes i alcaldesses del territori, que posen el crit al cel davant la manca d'efectius a les diferents poblacions. No podem jugar amb la seguretat de qui ens protegeix a tots, president.

Entrant en temes de funció pública, no ens costarà gaire trobar moments de menyspreu als treballadors públics per part del seu Govern, o declaracions en plena tardor calenta on se situa el tema nacional com a element troncal, recuperant allò tan pujolista de l'«això no toca», quan teníem els serveis públics en peu de guerra.

Algú podria pensar que aquests moments són puntuals i que no representen el pensament i l'acció de govern global del seu equip. Però hem tornat a fer el que hem fet abans: mirar el que va dir el president, el màxim responsable de l'Executiu, en el seu discurs d'investidura. Concretament, hem mirat què va dir sobre els 250.000 treballadors i treballadores públics que conformen l'Administració que dirigeix. I saben què va dir? Res. No va dir res. Bé, «res» no és correcte: en tot el seu discurs només agraeix breument als funcionaris l'esforç davant l'aplicació del 155. Això, que no falti.

És curiós que hagi triat fer aquest agraïment, un agraïment concret a un període molt concret. Vostè, president, va triar agrair un període de set mesos d'esforç, però va obviar que els treballadors públics han estat set anys, no només set mesos, fent esforços per tirar endavant hospitals, escoles i serveis públics en aquest país. I ho han fet perquè els seus predecessors van retallar el que es podia retallar i el que no es podia retallar. I si volem fer un agraïment, potser ho hem de fer en conjunt i no només per al que ens interessa. Almenys la compareixença d'avui sembla que ha servit per a això, perquè vostè fes un agraïment més global als treballadors públics.

A més, recentment hem vist com, després que el conseller Puigneró ens digui repetides vegades com d'impossible era recuperar les pagues extra dels funcionaris, resultava que no era tan impossible, i ens hem trobat que ha arribat a un acord per recuperar les pagues. Una simple qüestió de voluntat política. Ens n'alegrem –és així–, però esperem que la propera vegada no calgui arribar a les portes d'una vaga de la funció pública perquè això passi.

Tot i això, queden molts drets per recuperar –plans de pensions, fons d'acció social, recuperació de l'oferta pública–, i que s'hauran d'abordar més aviat que tard. Només que el conseller Puigneró dediqui el mateix temps a tenir cura dels treballadors públics que dedica a la política digital, estic convençut que se'n sortirà.

Per últim, president, i ja vaig acabant: miri, el pes de la inversió pública, el total de la despesa, ha passat del 12 per cent el 2007-2008 a menys de la meitat el 2017, un 5 per cent. És evident que aquest país ha patit unes polítiques que trigarà anys a revertir. Però el que no ens podem permetre és que el seu president s'amagui quan els serveis públics estan en crisi. I això és el que vostè va fer, aquella setmana calenta. Aprofiti l'ocasió que avui té aquí davant del Parlament per liderar mesures que li calen al país, i, en comptes de posar excuses, posi solucions –factibles, realistes–, solucions que ajudin els milers de catalans que avui en dia miren el seu Govern i no veuen algú preocupat per ells. Està a les seves mans, president, i esperem que els doni respostes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresident. President, la veritat que després de huit mesos –més de huit mesos– de la seua investidura i de la posada en marxa de l'actual Govern, jo li he de dir que per la nostra part no creiem que hi haja massa motius per a l'esperança ni per a l'optimisme, no?

Aquesta mateixa setmana –ja li ho he comentat a la sessió de control– hem tornat a veure com esclatava un nou conflicte social: era un problema que per la seua inacció s'ha convertit en conflicte social, aquesta vegada en el sector del taxi. I mentre el Govern no aportava solucions, perquè ha hagut d'aturar-se la ciutat durant cinc dies, mentre quinze mil famílies estaven angoixades perquè no sabien si vostès els farien una proposta que tinguera una mica de trellat, vostè, senyor Torra, estava fora del país. I jo crec que aquesta és la imatge que el que demostra és el desistiment de funcions del Govern Torra-Aragonès: mentre els carrers estan aturats, mentre les famílies estan angoixades, vostè estava fora del país. I aquesta és la imatge de la seua deixadesa de funcions.

El que ens diuen les enquestes sobre el Govern hauria de fer-los reflexionar: Catalunya està fracturada per la desigualtat i vostès no ofereixen cap solució. Cada vegada, per tant, vostè està pitjor valorat i el seu Govern té menys suports. I no és només que no hagen pogut complir amb les seues promeses, sinó que les batalles internes, la seua falta de rumb està fent que no s'ocupen tampoc dels problemes quotidians de la ciutadania. Cada vegada més gent que va confiar en vostès està buscant altres alternatives, cada vegada gent més progressista, cada vegada republicans i republicanes estan veient que un Govern absent no pot fer-se càrrec dels interessos de la majoria. Jo crec que és normal que això passe, perquè, clar, vostès han frustrat grans esperances de la seua base social i també han tractat amb indiferència i menyspreu la resta, i Catalunya no vol això, Catalunya no vol un govern que no governe, Catalunya no vol un govern que s'oblida de la meitat del seu poble, Catalunya no vol un govern sense valentia ni coratge per arribar a grans consensos.

I perquè ja li ho he dit abans, també: un govern que no governa és un govern que no serveix. I només serveix per a aquells que volen retallar drets i llibertats perquè ens troben febles i desendregades. Perquè, a més, un govern que no governa, com que no serveix, els ciutadans, tard o d'hora, se'n desfaran, perquè el seu temps s'està acabant i tenen els minuts comptats, encara més en la situació d'excepcionalitat que està patint Catalunya. Ara més que mai necessitem un govern que siga fort, que tinga un full de ruta clar. La gent necessita certeses, la gent necessita seguretats, la gent necessita saber qui pren les decisions, la gent necessita referents, i aquest Govern no està oferint res de tot això. Perquè, a més de la situació d'excepcionalitat democrà-

tica que estem patint, també hi ha una situació d'excepcionalitat social, que estan liderant els set podis de la vergonya: ens pot explicar, vostè, president –i m'agradaria també que estigués ara mateix ací també el vicepresident, perquè ell és el que porta els assumptes econòmics–, per què un dels territoris més rics de l'Estat lidera el nombre de desnonaments diaris? Per què? Per què els estudiants de Catalunya han de pagar les taxes universitàries més altes de tot l'Estat? Per què els catalans i les catalanes hem de continuar pagant amb la nostra salut les retallades que va aplicar Convergència en el seu moment? Per què hem de pagar amb el nostre benestar la seua desídia i l'aposta perquè les coses segueixin com estan? Per què Catalunya ha de conformar-se amb ser el territori de l'Estat on els salaris han perdut més poder adquisitiu? Ens ho poden explicar, per què? Perquè nosaltres no ho entenem. Tot això ens converteix en una societat que és més pobre, més desigual i que va perdent talent pel camí.

Tot això ens allunya dels referents en què hauríem de fixar-nos per aprendre i acostar-nos als estàndards europeus, que és on ens volem emmirallar. Per tant, és hora de començar a recuperar el temps perdut i de començar a revertir totes aquestes retallades, que no només estan afectant directament les famílies, sinó que també els treballadors i les treballadores públiques veuen cada vegada que les condicions de treball estan empitjorades, i per tant els serveis públics que ofereixen cada vegada estan més minvats.

Per tant, és hora d'estar a l'altura del poble català. Que el Govern Torra-Arago-nès és un govern que no governa no ho diem només nosaltres, no ho diuen només les enquestes; és que ho diu la gent de manera multitudinària als carrers: ho han dit els professionals sanitaris, ho han dit els mestres, ho han dit els estudiants, ho han dit els bombers, ho han dit els mossos... Però, és clar, vostès aquesta realitat no la veuen, vostès aquesta realitat no la volen acceptar. I a més és que la ciutadania no surt per caprici, la ciutadania no diu: «Què farem aquesta tarda? Doncs anirem a manifestar-nos.» No. La gent està patint, i vostès no ho volen veure. Portem anys suportant retallades i uns serveis públics que cada vegada estan més minvats. Aquestes sinergies cada vegada els han deteriorat més, i va ser curiós quan vostès es van sorprendre de la resposta de la societat catalana i van parlar de «qüestions no essencials». Doncs si per a vostès són «qüestions no essencials», la gent als carrers els està dient que sí que són qüestions essencials; de fet, són qüestions vitals. I el que demostren és que no entenen res.

Aquesta és la majoria de Catalunya que vol uns serveis públics ben finançats, aquesta és la majoria de Catalunya que vol democràcia, que vol llibertat i que vol decidir-ho tot. I no tenen per què escollir, no han d'escollir. Es pot tindre tot. I perquè ja no poden suportar més la precarietat que estan patint. Han viscut les pitjors retallades; els nostres treballadors i treballadores públics estan en les pitjors condicions de tot l'Estat, i vostès consideren que no són qüestions essencials.

Jo no sé què s'esperaven després d'aquests anys de retallades: no sé si esperaven que la gent, en un moment donat, no s'aixequés i els exigís responsabilitats i el que estem veient és que vostès han fet de l'asfíxia i de la desídia, doncs, una manera de treballar.

I jo crec que vostès parlen molt de Catalunya, però hi ha una part de Catalunya que vostès no coneixen –hi ha una part de Catalunya que vostès no coneixen–, i que és la que vol defensar els drets civils i polítics i és la que vol també defensar els drets socials. I no han d'escollir.

Miri, la ciutadania no pot esperar més. Portem huit mesos de lenta degradació, d'inoperància, de passivitat, veient que els serveis públics estan en col·lapse després d'anys molt difícils, i l'única resposta d'aquest Govern no pot ser o mirar cap a un altre costat o posar pegats d'última hora. Perquè són vostès un govern –ja ho hem dit– que no governa. Però també els hem vist, com els mals estudiants, que fan els deures a darrera hora i a mig fer. De fet, ho hem vist en repetides ocasions. Amb els professionals dels centres sanitaris, en primària, vostès van ser incapaços de dialogar i

d'arribar a acords fins que no van tindre més remei perquè les seues reivindicacions es van fer impossibles de desatendre. I estaven demanant dotze minuts per pacient –dotze minuts per pacient–, i fins que no van sortir als carrers, fins que no es van posar en vaga vostès no dialogaven amb ells, no els oferien solucions. Amb els treballadors i les treballadores públiques van mostrar de nou un menyspreu amb una oferta intolerable per a retornar-los el que era seu fins que finalment es van veure obligats a rectificar. És que la proposta inicial..., això no se podia aguantar. És que no pot ser. I fins que no els posen contra el límit, fins que no els posen contra la paret, vostès no reaccionen. Ho hem vist amb els bombers, també: les persones que salven vides, que tenen cura de la nostra societat, han d'estar en unes condicions indignes i sense recursos per fer front als incendis als que s'han d'enfrontar. És que no pot ser. Ho vam veure l'altre dia, fa poques setmanes, a Badalona: un incendi dramàtic on van perdre la vida tres persones, i hem de veure com el responsable dels bombers surt i diu: «És clar, vam fer el que vam poder amb els mitjans que teníem.» És que això no pot tornar a passar en aquest país, president –no pot tornar a passar, és intolerable, no podem deixar que estes coses passen. Hi insisteixo: i fins que no surten als carrers, fins que no venen al Parlament, per dir-ho colloquialment, fins que no *la lían parda*, vostès, com sempre, tard i malament –tard i malament. I tot això per què? Doncs, jo no ho entenc. Hi ha alguna bona raó perquè estiguem permetent amb la seua inacció tot això? No tenen altra alternativa?

És evident que la Generalitat té moltes limitacions, que tenim una situació financera que és molt complicada. Això no els ho negarem mai. De fet, anirem on calga, anirem amb vostès a defensar una millora del sistema de finançament. Sempre.

Ara bé, hi ha eines per anar tirant, hi han maneres i hi han alternatives d'anar resolent les coses. Però, clar, és que la seua tasca de govern ni és ni se l'espera; només així s'explica que seguim sense uns pressupostos socials expansius que donen resposta a aquesta situació d'injustícia i de crisi social que viu Catalunya, on la majoria continua carregant sobre la seua esquena el pes de la crisi i de la seva gestió, mentre una minoria veiem que cada dia és més rica.

A mi m'agradaria saber a què està disposat el Govern. Està disposat a renunciar a les ajudes que ens arribarien dels pressupostos generals de l'Estat per ajudar les dones maltractades? Està disposat a renunciar a les places públiques de dependència per a gent gran? Està disposat a renunciar a reforçar la plantilla de bombers i dels seus equipaments? Està disposat a renunciar a la reduïda de taxes universitàries? Està disposat a renunciar al finançament de les escoles bressol? Digui'ns a què està disposat a renunciar. Perquè nosaltres no volem renunciar a res. I tinc la sensació que la gent que està en el carrer tampoc vol renunciar a res.

Miri, l'hi he dit abans, també, en la sessió de control, també m'he referit abans al senyor Aragonès: estem a anys llum –estem a anys llum. Han parlat de deu reunions de pressupostos, i jo l'única cosa que li puc dir és que estem a anys llum. I, a més, aquesta setmana s'ha tornat a demostrar una vegada més. Hem vist... –això sí, o siga, *lo nunca visto*–, hem vist un conseller que ve de Convergència, que estava defensant més els drets dels taxistes que un senyor d'Esquerra Republicana. Això ha sigut ja el *nunca visto*, vaja. Hem vist com el senyor Aragonès, el vicepresident d'Economia, es volia llançar amb els braços oberts a les multinacionals que tributen en paradisos fiscals, mentre el conseller Calvet estava defensant més els interessos dels taxistes. Això comença a ser el món al revés.

I jo el que veig és que la seua passivitat, doncs, comença a afavorir, econòmicament, els més rics i, políticament, l'estancament de Catalunya.

Miri, no tenim uns bons pressupostos per a Catalunya. Jo crec que és per la falta de rumb d'aquests mesos, per la falta de claredat, i també perquè vostès no es posen d'acord. Des del primer moment, nosaltres vam plantejar que estàvem disposades a deixar de costat les mirades curtes, que això no anava d'electoralisme, que això anava de responsabilitat, que això anava de tirar endavant un país que porta deu

anys patint i que té uns serveis públics que cada vegada estan més degradats; que estem disposades a negociar els pressupostos de la Generalitat, hi insisteixo, per salvar els serveis públics catalans, per rescatar les persones que més estan patint i per tornar a donar un impuls a Catalunya. Però és que ens estem trobant amb un govern que és incapaç de presentar una proposta seriosa de pressupostos que realment implique un canvi de rumb per blindar els serveis públics i per començar a aplicar la justícia social.

Si no reverteixen retallades, doncs, no compten amb nosaltres. Perquè ens estem trobant també amb un govern que, per la seua paràlisi a causa de les baralles internes i per la seua falta de lideratge, està renunciant a més recursos i a utilitzar totes les eines que tenen a la seua disposició per a defensar Catalunya. No podem seguir perdent temps. Hauríem de ser capaces..., i nosaltres seguirem insistint, seguirem treballant i no perdrem l'esperança, perquè necessitem acords amplis per a tirar el país endavant; uns acords que han d'anar en clau progressista i que posen les necessitats de la ciutadania i la vida, president, en el centre de tot.

Ja ho he dit, jo crec que cal un govern que sàpiga equilibrar el que és la denúncia, el que és la reivindicació, també amb la gestió i amb l'adquisició de nous recursos que puguen solucionar la vida de les persones que més ho necessiten. I també s'ha de fer justícia. El Govern de la Generalitat ha d'entendre que la reforma fiscal progressiva no és només un mitjà per augmentar els ingressos, és també una manera, i principalment una eina, per a començar a aplicar justícia social. Els més rics han de contribuir al bé comú i les institucions públiques –en definitiva, és el nostre paper– han d'obligar-los a complir amb el seu deure, perquè la gent que està més colpejada per la crisi té dret a viure i no a sobreviure.

Hem de caminar cap a un nou model que democratitzi des del feminisme, que distribueixi la riquesa, el temps i les cures; cap a un nou model productiu que estiga basat en la transició ecològica i dirigida a tancar la bretxa territorial del país, i que tracte els seus treballadors i treballadores públiques com es mereixen.

Ja els he dit abans que estem a anys llum. Nosaltres..., bé, ho intentarem. Ara, també l'hi dic, és la seva última oportunitat: o presenten uns pressupostos socials que estiguin a l'altura del poble de Catalunya o ja poden començar a assumir que no comptaran amb el nostre vot.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, és el torn del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i per això té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Per entendre en quin punt estem, també es fa necessari veure com ha patit les retallades el sector públic des de governs del tripartit –del PSC, d'Esquerra Republicana i Iniciativa Esquerra Unida i Alternativa–; però, sobretot, del que va ser l'autoanomenat «Govern dels millors», dels millors neoliberals i dels millors retalladors. No ens donarà temps de parlar de les més de setze retallades que s'han fet, o que es van fer anys enrere sobre el sector públic, però sí per situar la seva significació: des de reducció dels sous, arribant a pagues senceres del 2012, el 2013, el 2014, fins a suspensions de la seguretat social complementàries; una qüestió tan essencial com és el complement d'incapacitat temporal, el dret a cobrar el mateix quan s'està malalt o malalta, i tants d'altres. Tants d'altres que, a dia d'avui, encara ni tan sols s'han reposat aquests drets. I, per tant, primera qüestió important: tenir clar que no era un tema per a aquell moment, sinó que eren algunes retallades que venien a constituir un nou model.

Ens manifestava el president en la seva intervenció: «Són inevitables per mantenir l'estabilitat.» Es referia a que inevitables per mantenir l'estabilitat.

Doncs, miri, president, nosaltres no ho compartim. Clar que eren evitables, si optàvem per no traslladar la crisi als treballadors i a les treballadores del sector públic, i optàvem a una altra sortida de la crisi. I assumir en política aquelles qüestions inevitables és una derrota, és no fer política i és assumir que hi ha algú que mana per sobre d'aquells i aquelles que som els representants i les representants públiques.

A la darrera sessió plantejaven, discutint la compareixença per part d'aquest subgrup, dues qüestions. La primera: diferenciar, o si el Govern ho diferenciava, allò que ve a significar arribar a acords en mediacions de vagues, amb dues vagues en relació amb tres organitzacions sindicals, amb solucionar els problemes del sector públic. Perquè una cosa és rebaixar la conflictivitat laboral, i una altra cosa és veure els problemes del sector públic i veure que no estan solucionats.

I la segona qüestió que plantejaven era que vingués avui aquí, el president de la Generalitat, amb propostes concretes; propostes concretes que entenem que són mesures que han d'evitar que el sector públic o que les treballadores del sector públic tinguin o pateixin temporalitat o manca d'estabilitat laboral, baixos salaris –sectors importants del sector públic estan amb baixos salaris– i condicions laborals de sobrecàrrega de feina, que no únicament repercuteixen sobre la salut laboral, sinó sobre la qualitat dels serveis.

Si anem a analitzar aquestes tres qüestions en alguns subsectors del sector públic, encara podem trobar més precarietat. Ensenyament no universitari. Nosaltres els traslladem dues qüestions molt concretes. La primera: substitucions des del primer dia quan hi hagi baixes; que això encara no ho tenim cobert en tots els supòsits. O la segona: que augmentin les plantilles de suport als centres. Aquesta és la realitat que demanàriem, amb mesures mínimes palliatives per un ensenyament públic.

I quan se'ns parla, per part del president, avui, que anuncia quinze mil places, haurà d'aclarir el president, evidentment, que no es tracta de més treballadors i treballadores per al sector públic concret de l'ensenyament, sinó places que minvaran el nivell d'interinitat i de temporalitat al sector públic. Per tant, no són realment més aportacions al sector públic català. Deixin de tenir aquest discurs buit i autocomplaent d'escola catalana i escola d'èxit, i comencin a llegir, d'una manera molt clara, que la nostra escola pública, el nostre ensenyament públic s'està transformant en la primera expressió de segregació social.

Malauradament, si saltem de l'ensenyament primari i secundari a l'universitari, el que trobem pot ser encara pitjor quant a condicions dels treballadors i les treballadores: professors i professores associats i associades, que signen contracte cada semestre, o que signen contracte cada any, encara que portin dècades a la universitat; professors i professores associades amb retribucions de cinc-cents o vuit-cents euros; professors i professores..., que no és una expressió residual, dades oficials del Departament d'Empresa i Coneixement: 6.541 professores associades l'any 2017, que implica, segons aquest departament, el 26 per cent de la docència; per nosaltres, molt més d'una tercera part de la docència.

No ens quedem únicament en l'ensenyament, hem de veure també el que ha significat la sanitat. Ens parlen de que arriben a un acord, ens parlen de mesures. Però ja els hi vam dir, expressament, sobre mesures: més contractació de treballadors i treballadores, millora de les condicions de treball, reduir la temporalitat i retribucions.

I, miri, president, vostè ve aquí avui, i quan ens parla de reduir la temporalitat el que ens presenta és substituir eventuais per interins. Evidentment, això no és realment una solució per a la temporalitat en la forma que se'ns ha expressat. Si en un futur, evidentment, aquests interins es volen consolidar com a plantilla, benvingut sigui, però la resposta ha de ser per a ara.

Bombers i bombers, que tant n'estem parlant. Haurien d'anar al que va significar el decret del 2012, que amplia jornada i redueix retribucions; però, fins i tot, tenim encara una realitat a què no ens dona resposta, que és que les anomenades «hores imprevisibles» i les hores extres es paguin per sota de les hores ordinàries. Algú pen-

sa que això té cap element de racionalitat? Que hi hagi manca –manca– de personal suficient, com un dèficit estructural que no garanteix mantenir els parcs de bombers oberts. Demà segurament es convalidaran aquestes 250 places, però ni tan sols amb aquestes 250 places donem solucions.

Podríem parlar dels treballadors i les treballadores de Justícia Juvenil o de Centres Penitenciaris, que ens diuen, dia sí i dia també, que hi ha manca de personal i la necessitat per suplir la temporalitat. O del que ens diuen els treballadors i les treballadores de la DGAIA, una qüestió ben simple –ja no és de cobrar ni un cèntim més, sinó poder treballar amb seguretat–: que hi hagi mesures de prevenció de riscos laborals suficients per no veure's abocats i abocades permanentment en situació de risc.

I ens parla també, quan parlem de DGAIA, no ja dels treballadors i les treballadores públics, en un sentit estricte, sinó dels subcontractats i subcontractades. No és en sentit estricte el que avui veiem en aquesta compareixença, però nosaltres no volem deixar de parlar d'un altre nivell encara de molta més precarietat: d'aquells i aquelles que acaben prestant un servei públic, però que no ho fan directament contractats o contractades per la Generalitat de Catalunya. Els diem que, també per a ells i per a elles, són possibles mesures, decisions polítiques que farien minvar els seus nivells de precarietat. Això sí, s'han de voler prendre. I semblaria que, a dia d'avui, el Govern es nega, per activa i per passiva, a posar mesures que puguin afectar també els subcontractats o els subcontractades.

Volíem acabar amb una altra idea general, un sector públic dèbil i amb precarietat laboral dels treballadors i les treballadores no permet construir una societat que s'aproximi a elements de justícia social. O, des d'una altra perspectiva, alhora, un sector públic dèbil i amb precarietat laboral dificulta enormement avançar en l'exercici i el dret d'autodeterminació, que significa, per una banda, tenir un estat social que doni resposta a la necessitat del nostre poble, però també tenir estructures polítiques que expressin sobirania. Això també ha de ser l'Administració.

Avui el president ens ha dit, fa dues hores: «És la lluita per les lleis socials la que portarà la república.» Doncs, per desgràcia, president, no estem veient aquesta lluita per les lleis socials que portarà la república. Que significa dues coses: primer, que semblaria que allò que ja és una tendència, que és que el Govern no vol construir república, també es trasllada en una altra realitat, que és que no vol tenir un potent sector públic que doni vida a aquesta república.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per això té la paraula el diputat Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. Presidente, ¿por qué no se habla, por parte del Gobierno, en ningún momento, sobre servicios públicos, sobre función pública, y prácticamente hay que obligar, a través de comparecencias, a que vengan a hablar de ello?

Porque, efectivamente, Cataluña vive un periodo de excepcionalidad antidemocrática. Pero no porque la justicia esté haciendo su trabajo, no porque el estado de derecho restablezca la legalidad; lo vive porque desde el pasado 21 de diciembre ustedes no interpretaron adecuadamente lo que había pasado. ¿Podían formar un gobierno autonómico? Sí. Pero no podían crear la figura del presidente legítimo en el exilio en Waterloo. Eso no podían. Un presidente no votado por esta cámara, vaciando de contenido y de competencias al que sí ha sido elegido por esta cámara, que voluntariamente se declara un títere de Waterloo, aceptando esa nueva situación.

Las figuras del Gobierno en el exilio y del presidente en el exilio son profundamente antidemocráticas, además de ilegítimas. Banalizar eso es una grave irresponsabilidad. Mirar para otro lado, señor Iceta, en ese asunto, es una grave irresponsabilidad. Una eventual intervención de la autonomía de Cataluña no es una amenaza.

Waterloo es la amenaza. Una amenaza que requiere una respuesta mientras esta dure. Y en su mano está cortar o no el cordón umbilical con Waterloo; en su mano está para evitar males mayores.

Las consecuencias de la amenaza de Waterloo son de todo tipo. Algunas son de orden psicológico, rozando el delirio, como por ejemplo ver al inquilino de Waterloo denunciar ante el Tribunal Constitucional, al que previamente ha llamado fascista, pidiendo sus derechos constitucionales de una constitución que no acata, para a continuación pedir amparo al estado fascista y después, cual doctor Jekyll y *mister Hyde*, gritar a todos los vientos: «¡Yo acuso! ¡Yo acuso!» Que alguien me explique, por favor, esta movida, porque no la entiendo.

Hay otras consecuencias todavía más graves: vaciado institucional, el Parlamento que no legisla, el Gobierno que no gobierna, la creación de estructuras paralelas, absolutamente ilegales, como los CDR, que han actuado estos meses como unas fuerzas del orden alternativas, como unas fuerzas del orden paralelas, con órdenes políticas para que las fuerzas del orden legítimas no actuaran.

Pues, bien, ustedes tienen que decidir si continúan con esta situación de anomalía antidemocrática. Ustedes tienen que decidir si cortan o no el cordón umbilical con Waterloo. Y ustedes lo saben, que es inaplazable. Lo saben. Saben que es necesario y en el fondo lo desean algunos de ustedes, pero se han metido en esa retórica que ustedes mismos fomentaron, aquella de las ciento cincuenta y cinco monedas de plata, en la que se busca al *botifler* al que señalar. Y nadie quiere ser *botifler*. Y, por lo tanto, continúan en esta espiral absolutamente delirante.

Pues, bien, mientras continúan enfrascados en buscar al siguiente *botifler* por las esquinas, gobernar les da pereza. Les da pereza y no comparecen y no explican las cosas. Y lo comprobamos en el tema que hoy nos ocupa, cuando hablamos de servicios públicos o cuando hablamos de la situación de los trabajadores públicos.

He escuchado con atención la intervención del presidente y lo que he visto son excusas de mal pagador cuando se habla de la recuperación o no recuperación de las pagas de 2013 y 2014; incumplimientos de acuerdos parlamentarios sobre derechos adquiridos laborales perdidos desde el año 2012 en materias tan importantes como plan de pensiones, permisos, formación, y además unas excusas de mal pagador que a estas alturas nadie se las cree.

Esa sobreactuación con las consecuencias del artículo 155. Ustedes saben perfectamente que durante aquellos meses todo funcionó con absoluta normalidad. La prueba más evidente es que el 29 de noviembre se desbloqueó una cosa que ustedes habían bloqueado: se sacaron dos mil plazas de maestro que ustedes eran incapaces de sacar. Pero más allá. Habría que preguntarle a la señora Artadi, que ahora sobreactúa, pero que vivió con absoluta tranquilidad aquella etapa. Creo que la Comisión de Investigación del 155 a lo mejor podrían invitarla a ella y que explicara lo alegremente que iba a su trabajo, aunque ahora intente hacer ver que aquello fue un infierno absolutamente insufrible.

También son excusas de mal pagador las que utilizan para hablar de financiación. Lo he repetido aquí muchísimas veces: Esquerra Republicana presentó el modelo de financiación el año 2009 diciendo que era el mejor de la historia y que tenía que tener, valga la redundancia, una vigencia de veinticinco años –2009. Y al año siguiente ya estaban diciendo «Madrid ens roba». Ese fue el modelo que ustedes presentaron, ese fue el modelo que ustedes aprobaron. ¿Por qué tienen que recurrir siempre a ese mantra cuando es falso y no se ajusta a la praxis política que ustedes tuvieron todos esos años?

Waterloo tiene consecuencias. Y tiene consecuencias nefastas: degradación del sistema político en Cataluña, degradación de la calidad de las instituciones en Cataluña, degradación, en definitiva, de la calidad democrática. Waterloo no solo es eso. Waterloo es el desprestigio de Cataluña. Waterloo es la mentira. Waterloo es el engaño del que huyó sin avisar a sus propios compañeros. Waterloo es el delirio, en definitivo, en

el que vive instal·lada la política catalana. Y ustedes, como los memes aquellos, lo saben –lo saben. Y les encantaría poder evitarlo, pero tienen miedo de que les llamen *botiflers*. Y en esa dinámica absolutamente, insisto, delirante continúan instalados.

Bien, tienen ustedes la oportunidad todavía de poder recuperar..., a nosotros nunca nos ha importado, en la época del *tripartit* había un gobierno con socios independentistas. Fue un gobierno desastroso, lo sabe todo el mundo, pero era un gobierno democrático y era un gobierno que funcionó a su manera. Por lo tanto, no es un problema la ideología, como dicen ustedes. El problema es la anomalía antidemocrática de haber trasladado las decisiones políticas a una estructura fantasmagórica llamada Waterloo y la presidencia en el exilio.

Muchas gracias.

El president

En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, avui el president de la Generalitat ha vingut aquí a retre comptes, a explicar la situació dels serveis públics de la Generalitat. És veritat, ha vingut a petició dels principals grups de l'oposició, però també és veritat, i se n'obliden, que ho vam votar tots conjuntament. I, per tant, quan expliquen que ha vingut a desgrat..., home, em sembla que a desgrat, precisament, no ho és, si ho vam votar tots conjuntament, i em sembla que hem demostrat una i mil vegades la voluntat d'aquest Govern d'explicar-se sempre, en els moments fàcils i en els moments difícils.

Ara, crec que també hem de dir que molt bé, molt bé, molt bé als que ho demanaven no els ha sortit. Perquè vostès volien un escenari de desastre, volien venir aquí a estripar de les vagues de metges, de les vagues de funcionaris..., i no hi ha vagues de metges i no hi ha vagues de funcionaris. (*Veus de fons.*) No la sento bé.

Aquest és un govern que treballa per buscar acords i per buscar consensos. I crec que la millor demostració és el que ha passat entre que vostès la demanen i que ens trobem avui aquí. Volien xou i s'han trobat respostes i s'han trobat solucions. I, escolti, no és cofoisme, això, som els primers conscients que queda molta, molta, molta feina i que encara queda molt de treball per revertir totes les retallades o per revertir-les encara més. Tenim molta feina per consolidar la recuperació econòmica, per assegurar-nos que tots aquells que han patit, especialment en aquests anys de vaques magres, es beneficien els primers d'aquesta recuperació.

Però tenim un govern que governa, tenim un govern que té la voluntat de dialogar amb tothom, d'arribar a acords amb tothom, també amb els agents socials, amb els treballadors públics i amb els sindicats. I això –i no poden dir una altra cosa– ha quedat demostrat els darrers dies amb l'acord que va desbloquejar la vaga de metges, fruit de l'acord entre l'Institut Català de la Salut i Metges de Catalunya, amb una inversió de 100 milions d'euros: una solució que incrementa metges però que també millora les seves condicions de treball; un acord que preserva el model d'atenció primària i garanteix l'assistència mèdica i la dignitat dels professionals; una solució que hem d'agrair a tot el Govern, però especialment a la consellera Vergés, que avui es reincorpora després de la baixa de maternitat, i alhora a l'esforç econòmic del Departament d'Economia i a la mediació del Departament de Treball. I, per tant, doncs, feina conjunta, feina de tots.

Però és que això no es queda aquí. El passat 17 de setembre acord entre Govern i sindicats per tornar la paga extra del 2013. Per tant, per recuperar els drets laborals que es van perdre a l'època de crisi. I això implica que el 2019 es tornarà el 40 per cent de la paga del 2013 i, el 2020, el 60 per cent restant. I entre el 21 i el 22, la paga extra del 2014, amb un complement de productivitat del 50 per cent els dos anys.

I vostès..., ah!, no n'han pogut parlar o no n'han volgut parlar gaire; però, fins i tot, els acceptaríem que poguessin dir que és una recuperació lenta –lenta. Potser sí. Però, a la vegada, que dona resposta a una demanda de calendari que els companys dels sindicats, que avui ens acompanyen allà dalt, feia molt temps que ens estaven demanant. Per tant, un calendari que els doni seguretat sobre aquesta recuperació, seguretat que ara tenen. I no ens podem deixar de dir que representa un esforç grandíssim a nivell econòmic i encara més si tenim en compte la regla de despesa, que limita la capacitat d'inversió, l'increment d'inversió de la Generalitat. Una limitació que ni Partit Popular ni Partit Socialista Obrer Espanyol han volgut resoldre, i, malgrat això, l'acord inclou també un increment de l'1,95 del salari durant el 2008 i el cobrament del cent per cent del sou des del primer dia de baixa laboral.

Un compromís, per tant, que ens dona garanties d'un servei públic de qualitat i que es veu, també –i això també ha sortit en molts casos en la intervenció dels grups...–, es veu convertit també en una convocatòria d'ocupació pública, la més ambiciosa de la Generalitat de Catalunya: 30.000 places, de les quals 15.000 ja han estat aprovades; 10.000 places de personal docent, 5.000 places de personal de l'Administració i tècnic, amb l'objectiu de reduir la temporalitat per sota del 8 per cent. Doncs jo no sé, senyora Arrimadas, per exemple, quantes vegades s'ha reunit amb els sindicats, però aquest 8 per cent és una xifra històrica. Fa anys que comparteixo reunions amb els sindicats i que parlen del 8 per cent.

Per tant, quan vostès parlen de temporalitat, jo crec que el que haurien de fer en aquest punt és destacar l'acord que ens permet arribar a la solució que històricament els sindicats majoritaris d'aquest país havien posat sobre la taula. I, a més a més, d'aquestes places n'hi ha una part que ja estan publicades al DOGC: 5.000 places als cossos docents per al 2019, sota el lideratge del conseller Bargalló, amb un objectiu que no només és estabilitzar les plantilles, sinó que, a més a més, permet modernitzar els processos de selecció. I aquest debat, que no és el dels *chiringuitos*, potser també l'hauríem de fer. I que permet començar a reduir la part memorística de les proves i seleccionar, d'una vegada, els candidats en base a competències i a qualitat pedagògica. Ja era hora –ja era hora.

I no només ampliïm personal de la Generalitat, sinó que millorem la selecció i, per tant, fugim d'aquells models obsolets que no representen en cap cas les necessitats de l'Administració. I, repassant la llista d'ocupació pública, encara que sigui petita, no ens podem oblidar tampoc de destacar les convocatòries per a gestors i inspectors de l'Agència Tributària de Catalunya: 41 places, que s'han de sumar als 721 treballadors que a dia d'avui formen part de la plantilla. I ho volem destacar perquè, per nosaltres, l'ATC és una mostra de com a Catalunya més sobirania, més gestió pròpia, vol dir més i millor administració. Perquè és aquesta ATC que va fer aflorar 557 milions de frau fiscal, entre 2015 i 2017, i que ens ha permès assumir la gestió directa dels impostos cedits a mans dels registradors de la propietat. Un bon exemple de la república que volem.

Així, doncs, lluny de les pretensions d'alguns grups parlamentaris d'inflamar el conflicte social per treure'n rèdits, ens atrevim a dir que aquest és el Govern del pacte social, perquè ha aconseguit més pactes que els dos governs anteriors, de l'ocupació de qualitat, de la garantia de drets per a tota la ciutadania, de la garantia d'accés universal als serveis públics de qualitat. I tot això fet, en molt bona part, per la capacitat de generar eficiències, de dimensionar ingressos del Departament d'Economia, sota el lideratge, primer, d'Oriol Junqueras i, avui, del vicepresident Aragonès.

Fet per aquesta voluntat i aquesta oportunitat de relligar la conselleria d'Economia amb la Vicepresidència del Govern, que ens ha permès enfortir les eines a disposició del Govern per dimensionar l'economia i els ingressos, superant... –com em sembla que era el grup del PSC que ho deia en el text que van entrar per demanar la compareixença–, superant les retallades ideològiques, acabant amb un model que

pretenia combatre la caiguda d'ingressos via la venda de capital de la Generalitat i la contenció de la despesa.

Una tasca que comença en la línia que ha caracteritzat tant l'equip del vicepresident Junqueras com també l'equip del vicepresident Aragonès: gestionar amb eficiència i amb responsabilitat. I la fórmula? No gaire complicada: gravant els que més tenen, desplegant impostos mediambientals que castigui l'impacte negatiu de certes activitats sobre el territori, amb canvis en les deduccions de l'IRPF, amb nous trams en la tarifa de l'impost sobre transmissions patrimonials, amb l'impost a les begudes amb excés de sucre, amb canvis a la taxa turística, que tots junts, tots plegats ens han permès incrementar els ingressos de la Generalitat fins a 1.200 milions.

I un ingrés que no podem deixar de dir que hauria estat més elevat si no fos per l'activisme permanent del Govern d'Espanya i el Tribunal Constitucional, amb la seva voluntat d'escanyar la Generalitat. I a la darrera legislatura podem posar com a exemples l'impost sobre el risc mediambiental radiotòxic, que serien 60 milions més, o l'impost sobre els grans establiments comercials, que serien 20 milions, que potser no són tants. Per tant, no és tant els recursos, sinó també el model que representen. I per això, per nosaltres, eren i segueixen sent importants i amb aquesta voluntat els intentarem recuperar. Una feina considerable per poder avançar..., i crec que això ho hauríem de tenir tots en compte, especialment els grups d'esquerra, per poder avançar en una fiscalitat progressiva i verda; i queda marge i estem disposats a parlar-ne per fer-ho més i millor.

Nosaltres volem parlar sempre de tot. Ara, si el que volen és xou, poden seguir intoxicant; si el que volen és contribuir a uns serveis públics de qualitat, la millor decisió que poden prendre és fer una oposició constructiva, ajudar-nos a tramitar i a debatre els pressupostos de la Generalitat per al 2019, pressupostos de progrés, que consoliden definitivament el camí de la reversió de les retallades, que posen els fruits de la recuperació econòmica al servei de la ciutadania, uns pressupostos que volen ser la millor garantia que ningú d'aquest país es quedi enrere. Una aposta ferma per la redistribució i la cohesió social; 300 milions per a la renda garantida de ciutadania, 25 milions per equiparar els preus dels graus i dels màsters i desplegar les beques salari, que permetran als estudiants més desfavorits compensar el cost d'oportunitat de dedicar-se a estudiar en lloc de treballar, o recuperant, i no és menor, el finançament de la Generalitat a les llars d'infants municipals.

Tant els comuns com el PSC han lloat els pressupostos de Pedro Sánchez com els més socials de la història, doncs, potser és hora de posar-ho negre sobre blanc i mirar les dades, i veure qui és que està revertint de veritat les retallades. Si ho fan –sorpresa, senyora Arrimadas, les dades contradiuen el que vostè ens estava explicant en la seva intervenció– es trobaran que la despesa social de l'Estat, amb 17.000 milions, encara no supera els 18.000 de 2010, i, en canvi, la Generalitat té prevista una despesa social de 20.000 milions que representen més de 1.000 milions d'euros més dels que hi havia el 2010, que eren 19.157. Potser està bé començar a prendre'n nota, perquè em sembla que les intervencions dels grups no han anat per aquí, i aquestes dades són fàcils de comptar, són objectives, i demostren qui realment ha revertit les retallades.

El que sí que continua en els pressupostos de Pedro Sánchez és la reversió de les retallades al Ministerio de Defensa, on hi tornen a dedicar una altra vegada 10.000 milions, 500 milions més que el 2009. Si comparem quina és la decisió del PSOE en les seves primeres accions, que és garantir la despesa militar, i ho contrastem amb el que va fer aquí el Govern de la Generalitat, un cop superat el 155, veurem que nosaltres vam optar per tirar endavant 251 expedients de contractes i pròrrogues a prescriptors de serveis socials aturats pel l'article 155, i que van ser immediatament desbloquejats pel conseller Homrani, o que vam desbloquejar també 42 milions per a la renda garantida de ciutadania, o, sí, que vam posar 20 milions a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals per poder fer front ¿a què?, als canvis de criteri permanent de l'Estat sobre la manera de comptar l'IVA, i no deixarem que ningú toqui la

nostra corporació, i menys que l'intenti tancar, per moltes vegades que alguns grups d'aquesta cambra ho repeteixin.

També aquesta discrecionalitat amb què augmenten els pressupostos de defensa contrasta amb la discrecionalitat amb la que es rebaixen les partides destinades a Catalunya. Entre 2009 i 2015, el percentatge d'inversió executada respecte a inversió pressupostada a Catalunya ha estat sempre per sota de la mitjana de l'Estat, que ja és baixa, 74 per cent. I, per posar un exemple gràfic, clar, podem parlar del 2016. El 2016 l'Estat només va executar el 35,6 per cent de l'obra que va pressupostar, i això, quan parlem de les addicionals del pressupost, quan parlem del pressupost espanyol, quan ens diuen «*lluvia de millones*» –un clàssic–, crec que ho sentim a dir molt sovint, doncs, saber que finalment la *lluvia de millones* acaba suposant una execució del 30 per cent d'allò que van dir, home, doncs està bé tenir-ho en compte.

Mirin, l'arrel del problema, la dificultat més gran per garantir els serveis públics a Catalunya, és com protegir-nos de l'arbitrarietat i la discrecionalitat d'un estat a la contra, i és molt difícil. Però malgrat aquesta dificultat, malgrat com de difícil ho posen, l'esforç que s'ha fet en els darrers temps en aquest país ens ha portat a uns acords..., a una concertació social, a uns acords amb sindicats que no havíem vist –que no havíem vist– en molts anys. I em sap molt de greu que en les seves intervencions s'hagin oblidat d'aquest tema, que és absolutament cabdal.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per part dels grups, és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bon dia, president Torrent, president Torra, consellers, diputats, diputades. Primer, doncs, agrair la compareixença que ha fet el president Torra. Recordar als grups de l'oposició que nosaltres vam votar-hi a favor; que segurament els agradaria que aquesta compareixença no estigués descontextualitzada, però ho està, perquè a cada una de les vagues, doncs, s'ha trobat una solució.

La veritat és que el president Torra abans feia referència, no?, a la diputada Arrimadas, a que només feia referència als problemes i no a les solucions, i, escoltant-la, doncs, seguim així, perquè no ha fet ni una referència, cap referència, a cap de les solucions, a cap de les mesures d'acció de govern que el president Torra ha enumerat.

També, quan ella feia referència a la pressió ideològica..., miri, sap el que és pressió ideològica, diputada Arrimadas? Pressió ideològica és que un alcalde elegit democràticament surti de casa seva, el detinguin encaputxats i el redueixin a terra. Això és pressió ideològica. (*Aplaudiments.*)

Dos. Em sorprèn també quan els diputats, la diputada Arrimadas, el diputat del PP i també en certa mesura el diputat Gibert fan referència a la Comissió del 155. Vinguin, no en formen part de la Comissió del 155? Vinguin, escoltin, preguntin. Els vam votar tots els documents a favor que van demanar vostès a la comissió d'investigació. Per què venen a parlar del 155 si després no apareixen a les comissions d'investigació? Siguin una mica coherents. De fet, clar, si vostè, senyor Casado, o senyor Fernández, el que fa és demanar l'aplicació del 155, pacten amb aquells que la volen, doncs, no entenc..., o entenc absolutament quin és el seu posicionament.

I ja li dic, senyor Casado, que el cordó umbilical amb Waterloo –que crec que la seva compareixença aquí..., no sé si ha estat enviada des de Madrid, però– no el tallarem. Sap per què? Perquè es tallar el cordó umbilical amb les urnes i amb els vots dels ciutadans, i això no ho farem mai Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Però com que el Govern governa, i ha fet una compareixença el president Torra, nosaltres hem escoltat aquesta compareixença, i el que tenim clar és que aquest Govern, doncs, a cada entrebanc, a cada vaga ha proposat mesures, mesures excepcio-

nals. Venim d'un context de contenció i a cada una d'aquestes mesures hi han hagut acords per part de les diferents conselleries. El president ha explicat detalladament, com li demanaven vostès a la compareixença, cada una de les recuperacions dels drets dels treballadors en les administracions públiques i jo crec que les hem de posar en valor perquè vostès el que fan és obviar-les, negar-les, tot i que exigeixin una compareixença.

El 2012 es va recuperar el pagament del 100 per cent del sou en cas d'incapacitat temporal per als col·lectius més perjudicats i es va anar ampliant per tots els casos fins el passat mes d'octubre. El 2014 es va preveure el retorn de la catorzena paga, incloent-ho en els pressupostos, que, com saben, anava lligat als ingressos per la capitalització de l'impost sobre els dipòsits a les entitats de crèdit que el Tribunal Constitucional va declarar inconstitucional. Senyor Fernández, la seva intervenció, quan el Tribunal Europeu de Drets Humans condemni tot el que estem vivint a Catalunya, la hi recordaré. Una decisió, aquesta del Tribunal Constitucional, que va fer impossible el retorn d'aquesta paga i que va suposar una altra limitació en l'autonomia financera. El 2015 es va recuperar aquesta paga i els treballadors tornen a cobrar el cent per cent del sou. El 2017 s'assoleixen dos acords a la mesa de negociació amb els sindicats, que permeten fixar la taxa de reposició en trenta mil places i l'abonament del 10 per cent de la paga extra del 2013 al 2018.

Aquest acord no es va poder complir –com li retreuen vostès al conseller– en un any. Quan el conseller es queixava aquí en el Parlament era perquè feia referència que el pagament de les pagues extres que són més de 1.100 milions d'euros no es podia fer en un any. Per què? Doncs perquè l'article 41, la disposició addicional de la Llei de pressupostos, el supedita al compliment de la regla de despesa i del dèficit.

I vostès deien: «Prioritzin, prioritzin.» Sí, sí, ja prioritzem. I el Govern ho ha fet i s'ha arribat a aquest acord. Quan deien: «Acord..., que es van aixecar els sindicats.» Doncs bé, als sindicats..., des del primer dia la conselleria va dir que era una primera proposta i que hi havia possibilitat de millora i de marge. I amb totes les conselleries i amb la Vicepresidència al capdavant es va poder arribar a un acord.

El 2018 el Govern va arribar a un acord molt important, ratificat per la Mesa General de Negociació, que va permetre..., permetrà que aquest primer trimestre de l'any 2019 es pugui retornar la primera part de la paga del 2013. Ahir mateix la consellera Artadi anunciava en una roda de premsa posterior al consell executiu l'aprovació del decret que ho fa possible, a més de l'increment retributiu dels treballadors públics per al 2019, que es va acordar, el passat 8 de gener, fixar-lo en el 2,75.

Per tant, sempre hi ha hagut voluntat de diàleg i predisposició a la negociació per part d'aquest Govern en cada una de les crisis, vagues, que s'han fet per part dels sindicats majoritaris. I, per tant, es va arribar a un acord el 12 de desembre de l'any passat.

Amb aquesta mateixa voluntat de negociació –vostès ho obliden en les seves intervencions, però– també es va arribar a un acord amb l'ICS i amb Metges de Catalunya, que va permetre també aturar la vaga. Tal com bé ha explicat, a més a més, la consellera Vergés en la seva intervenció..., moltes de les mesures que estan aplicant per part de la conselleria.

També m'agradaria posar en valor la feina del Departament de Polítiques Digitals, perquè... –l'Annabel Marcos, la secretària general de Funció Pública està aquí–, perquè el mateix 8 de gener d'aquest any tornaven a estar reunits els sindicats i tornaven a estar treballant en més mesures d'acció per recuperar els drets dels treballadors públics.

Ja veuen que malgrat alguns desacrediten la tasca al capdavant de la conselleria de Polítiques Digitals dient: «Torra lo nombró *conseller* por ser el arquitecto del chiringuito informático.» La realitat és que portem més de vuit acords amb els sindicats en matèria de funció pública. També vull destacar la tasca del Departament d'Economia en aquest sentit.

Tots aquests impediments s'han anat resolent i per això el president Torra deia: «A cada proposta una solució, a cada proposta més govern». I nosaltres som el grup parlamentari, segurament, que tenim clar que volem la república catalana. Com a instrument, per a què? Doncs per fer política social, per assegurar els drets i condicions dels treballadors públics i perquè es fa evident que no podem dependre cada any de la Llei de pressupostos espanyola o del que decideixi el Tribunal Constitucional.

I perquè vostès quan parlen de precarització de la funció pública jo sempre dic: «I la taxa de reposició de qui depèn?» De qui depèn la taxa de reposició quan hem de convocar places? La taxa de reposició no depèn del Govern català, la taxa de reposició depèn del Govern espanyol. Per tant, en aquest sentit ens agradaria tenir la màxima sobirania per poder decidir.

La Generalitat, malgrat que ha fet ofertes públiques d'ocupació tan grans com ha pogut, sempre està lligada a aquesta taxa de reposició, però recentment s'han aprovat més de trenta mil places per executar processos d'estabilització i consolidació de plantilles, que, com bé deia el diputat Sabrià, amb aquest acord que s'ha arribat d'un 8 per cent, que veníem d'un 43 per cent..., doncs, un acord del 8 per cent amb els sindicats, per tal de reduir els índexs de temporalitat en metges, docents, bombers i mossos. I ho ha destacat el president i cap de vostès hi ha fet referència en la seva intervenció. Afecten a més de 15.000 docents, les places, més de 9.000 sanitaris, més de 6.000 persones destinades a l'Administració de personal laboral, 1.300 places d'oposició, que l'any passat..., per metges de família i més de 200 d'atenció primària. Tota aquesta incansable tasca s'està treballant també amb uns pressupostos.

En aquest sentit, nosaltres parlem de futur, i més enllà dels pressupostos de l'Estat espanyol, del Govern espanyol, el que ens interessa, per al que treballem és per als pressupostos catalans. Per què? Perquè nosaltres volem sobirania, volem el màxim exercici a la situació actual per millorar les condicions i per garantir els serveis públics de qualitat per part de tots els ciutadans de Catalunya. I cregui que sabem i coneixem que aquests pressupostos s'estan treballant des de l'apriorisme que les polítiques socials són transversals a totes les conselleries del Govern de la Generalitat. I, per tant, màxim suport a fer i a aconseguir l'aprovació d'aquests pressupostos per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, perquè aquests pressupostos han de ser socials, perquè aquests pressupostos han de revertir i han de millorar les condicions de vida de tots els ciutadans.

Per tant, nosaltres, i el president Torra en la seva intervenció ha fet referència a les reivindicacions dels treballadors de la Generalitat, del Cos de Bombers, de Mossos perquè, a diferència dels que pensen uns, nosaltres no vivim a Matrix. Ens reunim amb sindicats, ens reunim amb mossos, ens reunim amb bombers i ens reunim amb cada un dels col·lectius i ens fan arribar les seves queixes i els nostres posicionaments com a grup parlamentari.

Per tant, nosaltres defensem la recuperació efectiva dels seus drets, com s'ha produït, sense ingerències que vinguin de fora, perquè el que volem és assegurar la qualitat dels serveis públics. Volem que el Govern continuï treballant; ens tindrà al seu costat per arribar a pactes, perquè tenim uns cossos i uns serveis públics que han d'estar el màxim de garantits possibles per a tota la societat, perquè creiem en la igualtat d'oportunitats i creiem en la millora de les condicions de totes les persones que viuen a Catalunya.

Per tant, continuarem treballant i estarem amatents a les accions que des del Govern, des dels diferents departaments es prenguin en aquest àmbit.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Un cop han intervingut els representants dels grups i subgrups parlamentaris, intervindrà ara, de nou, el president de la Generalitat per respondre.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, president. Aniré contestant cada un dels grups parlamentaris, en primer lloc, el Grup de Ciutadans. I de nou torno a felicitar la senyora Arrimadas per un nou record d'aquest dematí, ha aconseguit col·locar en un debat sobre la situació dels serveis públics, crec que..., ho haurem de veure a la *photo finish*, eh?, però crec que entre els segons 10 i 15 la paraula «Otegi»..., vull dir que em sembla realment notable, però jo penso que amb una mica d'esforç podrà superar-ho. Jo l'animo a que s'esforci, a veure si podem col·locar la paraula «Otegi» entre els segons 5 i 10, que crec que també és un repte pel qual l'animo a lluitar. (*Aplaudiments.*)

Miri, en el meu Matrix, en el que jo visc, intento centrar-me en dades, i vaig als baròmetres, doncs, i a les enquestes, per saber com valoren els ciutadans els serveis que els prestem. El Baròmetre sanitari de l'any 2017 deia que els ciutadans de Catalunya valoren amb un notable l'assistència sanitària, concretament amb un 7,2 per cent, quan el 2014 aquesta valoració era del 6,8 per cent. Per tant, penso que anem en bon camí; espero que quan sapiguem les dades del darrer baròmetre, doncs també segueixi en aquesta mateixa línia. Igualment, en l'Enquesta de seguretat pública sobre els Mossos d'Esquadra, la valoració del 2017 és del 7,8 per cent, la millor de tota la sèrie de l'any 2000 al 2017.

Aquest Govern governa, compleix les promeses i els seus compromisos, i em penso que la millor prova que avui podem oferir-los a tots vostès és justament el decret llei que vam aprovar en el consell executiu, en el qual vam, com saben tots vostès, aprovar l'increment salarial per a aquest any per a tots els funcionaris del 2,5 per cent. Ens hi vam comprometre i en la primera reunió que celebrem del consell executiu, doncs, ho hem aprovat.

I, com ha fet la diputada Gemma Geis, m'ha dolgut moltíssim que vostè acusi aquest Govern de pressió ideològica als funcionaris. Sap quants agents dels Mossos d'Esquadra estan imputats per l'1 d'octubre i hauran d'anar a judici? Sap quants? Sap quants mestres estan imputats pels fets del primer d'octubre? –mestres, eh? Sap que la interventora general de la Generalitat està imputada? Servidors públics d'aquest país imputats per haver col·laborat en l'organització d'un referèndum..., escolti'm, això sí que és pressió..., és molt més que pressió ideològica, eh?: això és persecució ideològica. I això és el que passa en aquest país. (*Aplaudiments.*)

Al diputat del PSC... A vostè segurament no li deu agradar massa com jo m'enfronto als problemes, com responc davant de la ciutadania, etcètera; no puc fer-hi més. Però no m'he amagat mai, i no li permeto que em digui que m'amago. En una situació complicadíssima d'aquest país, en una situació històricament d'una complexitat enorme, jo i aquest Govern estem donant la cara cada dia, amb tots els problemes, amb els presos polítics, amb els exiliats, amb el dret a l'autodeterminació, amb els MENAs, lluitant amb els funcionaris per atendre les seves reivindicacions legítimes, amb els mestres, des de Cultura, des d'Agricultura..., a tot arreu. Vostè pot dir que, aquest Govern, no li agrada la feina que fa, que ho podria fer diferent; però no digui mai que ens amaguem, perquè estem donant la cara a cada moment.

Respecte a la renda garantida, vostè passa per alt, no?, que, per exemple, durant el moment de l'article 155, aquells mesos d'aplicació de l'article 155, no es va poder desplegar el reglament, que va distorsionar de manera radical, doncs, tot el que aquest Govern pretenia fer durant l'any 2018; tampoc no es va poder desplegar el Consell de Govern de la renda garantida, etcètera. I això, en aquests últims mesos i últimes setmanes de l'any 2018, doncs, hem intentat revertir-ho en la mesura de les nostres possibilitats. En aquests moments la renda garantida s'estén ja a 116.228 persones, eh?, de les quals –si em permeten, a més a més, sap vostè que això també genera tota una possibilitat d'inserció laboral, juntament amb aquest tema– 11.000 persones s'han apuntat al SOC gràcies a aquest fet, 2.600 persones han trobat feina i han deixat de ser beneficiaris de la renda garantida, 15.000 persones estan seguint un programa específic de formació o acompanyament. Penso que justament és un dels projectes, i

sens dubte, sense, ara, els constrenyiments de l'article 155, aquest 2019 la renda garantida, doncs, tindrà aquest impuls que tots desitgem donar-li.

No he visitat Can Ruti, però he visitat el CAP de la Mina. No sé si vostè l'ha visitat, el CAP de la Mina. L'ha visitat? Li pregunto, diputat: ha visitat el CAP de la Mina? (*Veus de fons.*) D'acord –d'acord. No, ho dic perquè jo també visito hospitals, visito escoles, eh?, intento estar al corrent de tot el que passa, intento escoltar totes les seves legítimes reivindicacions, és clar que sí. (*Remor de veus.*) Per això vam atendre les seves reivindicacions i vam fer tot el que vam poder per atendre les reivindicacions...

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

...del personal sanitari, eh?

I torno, torno allà on sempre hem d'insistir, que és sobre el tema... Vostè em deia: «No, és que, clar, les inversions, les inversions...» Oh, «les inversions»; parlem de les inversions. I per parlar de les inversions hem de parlar dels 16.570 milions d'euros, que és el 8,4 per cent del PIB català, del dèficit fiscal. Mai els sentim, a vostès, parlar d'aquest tema, mai; és com si no existís. O sigui, estaria bé que algun cop el PSC, algun cop, allò, ni que fos perquè es despistava, doncs parlés del dèficit fiscal, eh? Potser per dir, senzillament per dir que vostès no creuen que hi hagi dèficit fiscal; potser vostès tenen aquesta posició, diuen: «No, no hi ha dèficit fiscal a Catalunya.» Seria bo saber-ho. Però si creuen que sí que n'hi ha, de dèficit fiscal, a Catalunya, també seria bo saber-ho, per poder entendre, sobre aquest tema, quina és la seva posició i quines són les seves solucions.

I sap per què l'hi recordo? Perquè aquest dèficit fiscal suposa la mateixa quantitat que l'any 2017 es va destinar a despesa social. És a dir, imagini's –fem aquest càlcul hipotètic– que no tinguéssim dèficit fiscal i que poguéssim disposar d'aquests recursos: podríem doblar el pressupost d'educació, d'ensenyament i de seguretat; així, sense aquest dèficit fiscal.

I, ja que vostè m'ha preguntat moltes coses, jo voldria avui també demanar-li un favor; a vostès i al grup del PSC: si us plau, truquin al president Sánchez i demanin-li que ajudi Open Arms. Demanin-li que ajudi Open Arms, si us plau. (*Aplaudiments.*)

Al grup dels comuns... Lamento començar igual com he fet amb el seu diputat: no li accepto que parli de desídia o de deixadesa de funcions; en absolut. Podrà dir que no està d'acord amb com ho gestionem, i jo li respecto aquesta crítica, eh? Podrà dir: «No, jo ho faria d'aquesta manera»; o: «Vostès no estan insistint sobre això.» Però en absolut que aquest Govern estigui deixant les seves funcions o estigui actuant amb desídia. Aquest no és un govern absent, aquest és un govern present; present en tots els problemes. I que perquè un dia estigui jo fora del país o estigui passant qualsevol cosa a Catalunya, li asseguro que això no vol dir que no pugui estar assabentat al minut del que està passant a Catalunya, eh? Em sembla que estem a l'any 2018 i que, per tant, cal entendre... (*veus de fons*), 2019, certament, és veritat, i, per tant, cal entendre que per la immediatesa de la comunicació, com per exemple aquest dia amb tot el tema de la vaga dels taxis, estava perfectament informat del que estava passant i estava amb comunicació directa no només amb el conseller Calvet, sinó amb el conseller Buch, i a sobre després al vespre ens vam veure. Vull dir que aquesta em sembla una manera, sincerament, que no..., no em sembla una crítica ben plantejada, en absolut.

També, sobre els seus perquès, eh? Jo també me'ls faig, els perquès. Com pot ser, no?, com pot ser que Catalunya, amb els recursos que genera, s'hagi de trobar amb aquests constrenyiments pressupostaris? I penso que tots també tenim la mateixa resposta, que és aquest dèficit fiscal insuportable. També m'agradaria saber una mica més de vostès, la seva posició sobre aquest tema. Perquè, clar, s'imagina tenir la capacitat

d'utilitzar tots els recursos que genera aquest país? S'imaginem vostès tenir la plena capacitat legislativa per legislar sobre tot el que aquest país ens està demanant, no? És aleshores quan podríem fer un contrast oportú. Mentre tot això no ho puguem gaudir, doncs, és difícil que tinguem les mateixes oportunitats i que puguem atendre les inversions que aquest país es mereix.

Sobre els pressupostos de l'Estat i els possibles temes que vostè diu que no ens hauríem de deixar perdre, doncs té raó, hi han temes importants en els pressupostos de l'Estat. Però vostè també creu que s'ha de votar un pressupost de l'Estat amb aquell pressupost militarista que suposa? O un pressupost de l'Estat com la seva diputada, la Marta Sibina, al Congrés està defensant de no votar, perquè justament tenim el problema que tenim amb Open Arms? Potser que mirem el pressupost general de l'Estat espanyol en tota la seva complexitat, tot el bo que podria aportar-nos, tot el dolent que també podria aportar-nos, i, sobretot, em dona la sensació que, per sobre de tot, jo al que no vull renunciar per negociar aquests pressupostos és a la llibertat del meu país, jo no vull renunciar-hi. I, per tant, per negociar aquests pressupostos, nosaltres hem posat unes condicions molt clares, que és una negociació política sobre el dret a l'autodeterminació. Em sembla que és una posició prou evident, prou clara com perquè hi hagi una resposta per part del Govern espanyol, que esperem que sigui positiva. Un govern que vol resoldre políticament una situació política, suposo que no tindrà cap problema per abordar aquesta qüestió.

Als companys de la CUP... Jo també vull un sector públic fort i on no hi hagi aquesta precarietat laboral; clar que sí. I per això estem impulsant el retorn de les lleis socials, i per això hem impulsat l'increment de plantilles, aquests trenta mil nous empleats públics que tindrem, i per això hem presentat els pressupostos més socials que s'hagin presentat mai per part del Govern de la Generalitat. Que pel seu grup pot ser insuficient? Hi estic d'acord; però són els pressupostos més socials que s'han impulsat mai des de Catalunya.

Al senyor Fernández, del Partit Popular, la veritat és que m'ha sorprès... No pensava que el senyor Puigdemont fos un funcionari de la Generalitat, eh?, perquè veig que tota la seva intervenció s'ha basat, doncs, en criticar el president Puigdemont i el seu deliri. A mi, perdoni que l'hi digui, però el que m'ha semblat absolutament delirant ha estat la seva intervenció, en un tema que se suposava que anava sobre els serveis públics, i apareix aquí a parlar de Waterloo i a amenaçar-nos. És que és molt gros, eh?, que un diputat del Parlament de Catalunya des d'aquesta cambra ja t'amenaci amb aplicar el 155, no? No ho sé... És que aquesta és la seva institució, eh?, el Parlament de Catalunya és la seva institució, i el Govern també és el seu govern, la institució de tots. (*Veus de fons.*) Doncs com a mínim intenti no carregar-se'l, intenti no amenaçar amb carregar-se les institucions del seu país! (*Aplaudiments.*) Per l'amor de Déu! No ho sé, a mi ja em sembla també una cosa que..., bé, en fi, no ho sé, que vostès, el PSOE i Ciutadans votin a Extremadura per aplicar-nos l'article 155, jo, què vol que li digui?, també em sembla ja una cosa..., en fi, ni ho qualificaré. Però que diputats d'aquest Parlament, diputats catalans vulguin carregar-se les institucions catalanes, això sí que senzillament ja em sembla una cosa absolutament inadmissible. (*Remor de veus.*)

I tornant al president Puigdemont, senzillament, li vull recordar només tres temes. Ell no està aquí per defensar-se, eh?, i em sembla que quan vostès fan aquestes crítiques a diputats d'aquest Parlament que no són aquí per defensar-se, doncs em sembla d'una barroeria política tremenda, sincerament, perquè ells no tenen la possibilitat de dir-los-ho. Jo li recordo que el president Puigdemont és un càrrec institucional regulat per la llei, que té una residència legal a Bèlgica i, pel que ens consta –i ens consta a tots–, no té pendent cap ordre de detenció fora del territori de l'Estat; que un tribunal alemany va jutjar-lo i va decidir que no hi havia ni rebel·lió ni sedició. (*Veus de fons.*) Sí, ni rebel·lió ni sedició. (*Aplaudiments i remor de veus.*) I això...

El president
Silenci!

El president de la Generalitat

I això, amb el «Jo acuso», és el que presentarem en els judicis polítics dels nostres companys, eh? I, per tant, només volia recordar-li tot això, ja que vostès els han tret la paraula, en aquest Parlament, a diputats d'aquesta cambra.

Per últim, a Esquerra i al Grup de Junts per Catalunya, agraït per les vostres exposicions. Penso que, efectivament, aquest és un govern que busca el pacte social, aquest és un govern que busca la recuperació dels drets socials i aquest és un govern que basa la seva acció de govern en posar les persones al centre de la seva activitat i treballar amb eficàcia i amb responsabilitat, i sobretot, per damunt de tot, que no alimenta el conflicte social, sinó que busca solucions als conflictes socials.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, president. A continuació intervindran de nou els grups parlamentaris i els subgrups. Tenen set minuts i mig, els grups parlamentaris, d'acord amb la darrera Junta de Portaveus, i quatre minuts, els subgrups. Comença, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas. Quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, usted me ha dicho que yo he colado la palabra «Otegi» en mi discurso, ¿no? Lo que fue una vergüenza es que usted colara una comparecencia para hablar de Otegi en el Parlamento de Cataluña (*aplaudiments*), eso sí que fue una vergüenza. ¡Qué vergüenza! –¡qué vergüenza!–, el defensor de un terrorista como Otegi, el presidente de la Generalitat.

Pero no creo que usted sea ni siquiera buen defensor, porque acaba de decir una barbaridad... ¿Dice que Puigdemont fue juzgado en Alemania? ¿Acaba de afirmar eso, usted, aquí, que Puigdemont ha sido...? Y lo reafirma con la cabeza. ¿Me han dicho que usted es licenciado en derecho? (*Rialles i aplaudiments.*) ¡Madre mía! –¡madre mía! No sé, señora *consellera*, quizás usted tenga luego un poquito de tiempo para explicarle que el señor Puigdemont no ha sido juzgado, no; resolvió el tribunal una orden de extradición, no fue juzgado. Pero es que... Pero ¿en qué mundo vive usted? ¿Dónde se sacó derecho usted? ¿Con ese nivel gestiona, usted, Cataluña? Y, además, no es que ha tenido un lapsus, porque un lapsus lo puede tener todo el mundo, y yo lo entiendo, ¿eh?; se reafirma que Puigdemont fue juzgado. Que sí, hombre, que sí; que lo dice el señor Torra. Señor Torra, que la república no existe y que Puigdemont no ha sido juzgado en Alemania, que no, de verdad que no. (*Aplaudiments.*) Madre mía, madre mía, madre mía.

El discurso del «España nos roba», por supuesto; la condición mágica, la explicación a todas las explicaciones. Que no cuela, señor Torra, que no cuela, el «España nos roba»; que el mayor déficit fiscal que han tenido los catalanes ha sido el robo del 3 por ciento sistemático de algunos partidos, aquí. (*Aplaudiments.*) Eso es déficit fiscal. Otro déficit fiscal que sufren los funcionarios es que sus pagas han sido utilizadas durante años para ayudar a la Generalitat a financiarse. En los bolsillos de los funcionarios catalanes sí que hay un déficit fiscal, de los derechos y las pagas que ustedes les deben. Eso sí que es un déficit fiscal.

Pero no me ha dado usted una respuesta para una pregunta muy sencilla: ¿por qué en Cataluña hemos sufrido los mayores recortes sociales desde el año 2009? ¿Por qué? Porque en Cataluña tenemos más chiringuitos que en cualquier otra comunidad autónoma de España. ¿Por qué? Porque en Cataluña tenemos más altos cargos que en cualquier otra comunidad autónoma de España. ¿Por qué? Porque los altos cargos de Cataluña son los que más cobran de toda España. ¿Por qué? ¿Por qué es donde más

se han recortado las pagas de los funcionarios? ¿Por qué? ¿Por qué en Cataluña tenemos las televisiones públicas más caras de toda España? ¿Por qué? ¿De eso también tiene la culpa Madrid? ¿O ese dinero no nos lo roba España? ¿No será quizás que ustedes han priorizado muy mal, que ustedes son expertos en crear chiringuitos, muy bien pagados, como hemos dicho antes? ¿Y quizás será, será quizás que una administración como la Generalitat de Catalunya tiene problemas muy graves que resolver y que a veces no son fáciles? ¿No será más esa la teoría y la realidad que no el «España nos roba», que cada vez le cuela a menos gente, señor Torra?

No es fácil atender unas necesidades sociales como las que ha tenido que hacer la Generalitat durante estos años de crisis, no es fácil. No es fácil, en un momento de caída de ingresos y aumento de necesidades sociales, no es fácil. Pero que la culpa no es de España, que otras comunidades autónomas han tenido el mismo problema, con un sistema de financiación mucho más perjudicial incluso, por supuesto, que el nuestro, y no han recortado como han recortado ustedes. Es que ustedes tienen la tijera más larga y más grande de todas las comunidades autónomas, y de eso solo tienen la culpa ustedes.

Y les reconocemos..., no es fácil. Nosotros somos un partido sensato, serio: hay que cuadrar las cuentas, hay que cumplir objetivos de déficit. Pero es que ustedes no priorizan; es que, luego, para enchufar 112.000 euros a sus amiguetes, tienen. Entonces, la indignación de la función pública es enorme. Y además es que niegan los problemas. Viene el portavoz de Esquerra a decir que nos tenemos que felicitar porque tenemos un 8 por ciento de precariedad. ¿Están ustedes ya en el 8 por ciento en la república de Matrix? ¿Están ustedes ya por ahí, en el 8? No, es que, mire, en Cataluña, el 36, de temporalidad. Usted dice: «No, no pueden ustedes hacer alarmismo y venir aquí a vender unos problemas que no existen.» Es que lo que ustedes han propuesto son anuncios. Cuando lleguemos a ese 8 por ciento lo celebraremos, si es que llega. Pero no pueden decir que nosotros no digamos la verdad, porque la realidad de los catalanes es que están en un 36,6 por ciento de temporalidad en la función pública, más que otras comunidades autónomas.

Pero esto serán cuestiones no esenciales para el señor Pujol, ¿no? No esperen a que lleguen las huelgas. No esperen a que lleguen las huelgas para reaccionar, porque hacen mucho daño a los servicios, a los ciudadanos, a los profesionales. No se esperen a las huelgas. Decía el portavoz de Esquerra: «No, no hay huelgas.» No sé si se ha enterado, no sé si en la república les ha llegado todavía, pero hay una huelga convocada para febrero. No se esperen ustedes a las convocatorias de huelga, porque es muy dañino.

Respecto a las plazas, no me han contestado; todas las plazas que les he enseñado que han sido prometidas y que no han sido convocadas. Mucha frustración en mucha gente. Y le voy a decir una cosa que no se convocó, incluso pudiendo hacerlo, y no se ha prometido nunca, miren: quinientas plazas fijas para justicia, ¿eh, *conseller*?, para justicia –*consellera*, perdón–, quinientas plazas fijas, que el Gobierno de España, ese malvado Gobierno de España, dio el *okay* para que ustedes convocaran. Nosotros hicimos aquí una pregunta en el año 2016. Respuesta textual, respuesta textual del *conseller*: «És que, dels opositors que venen a fer oposicions a Catalunya, tres de cada quatre procedeixen d'altres territoris de l'Estat. Hem decidit..., per aquesta raó la nostra proposta és no convocar oposicions.» Tienen quinientas plazas esperando en justicia con el dinero para que ustedes las puedan convocar. (*Remor de veus*.) Quieren dejarse de *procés* y convocar las plazas de funcionarios, aunque le venga gente de otras partes de España, que no es tan malo –que no es tan malo.

El president

Silenci.

Inés Arrimadas García

Señora *consellera*, que no pasa nada. No tengan miedo de que vengan otras personas del resto de España.

Y, por supuesto, muchísimas promesas incumplidas, de *mossos*, de bomberos, de médicos. Pero una cosa que no han contestado –lo demás, tampoco–: ¿qué le dice usted a los funcionarios catalanes que no son independentistas y que tienen que trabajar todo el día como si estuvieran en una sede de Esquerra Republicana? ¿Qué le dice usted a los *mossos d'esquadra* que recibieron órdenes contradictorias con las de la policía? ¿Qué le dice usted a los *mossos d'esquadra* que fueron heridos el 21 de diciembre mientras usted animaba a apretar a los CDR, y dijo que no había pasado tampoco algo tan grave? Solo casi cuarenta *mossos* heridos, nada grave. ¿Qué le dice usted a esos funcionarios? ¿Qué le dice usted a quien está trabajando en una administración pública y tiene que bajar a las doce para hacer el paro ideológico porque si no se queda señalado en su sitio? ¿Qué le dice usted a esos funcionarios? ¿O es que para usted no existen? ¿En su república imaginaria no existen ciudadanos que no sean independentistas y que sean funcionarios? Pues le voy a decir una cosa: ni las calles son suyas, ni las instituciones son suyas, ni los funcionarios son suyos, ni Cataluña es suya; Cataluña es de todos...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...las calles son de todos y los funcionarios lo que tienen que tener es tranquilidad para trabajar, que les paguen lo que les deben, que les den los medios necesarios...

El president

Diputada...

Inés Arrimadas García

...para hacer su trabajo y que les dejen de poner entre la espada y la pared por esa obsesión procesista que es lo... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar el diputat senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, president. Bé, president Torra, vostè ve aquí i treu pit de que quan hi han vagues les soluciona. Vostès, en comptes de prevenir el foc, fan de bombers. Es tracta de que no arribin les vagues aquí, es tracta de que els bombers no estiguin cremant aquí davant del Parlament qualsevol cosa, es tracta de no arribar a aquest punt d'extrem. No pot treure pit de, quan hi ha una vaga, ja està convocada i tenim el conflicte sobre la taula, que llavors ho solucionen. Què menys que solucionar-lo? Es tracta de fer prevenció, no apagar el foc quan ja el tenim aquí.

Ja sabem que a la bancada del Govern hi ha nervis quan parlem de retallades. Ho puc entendre. Alguns són hereus del seu passat. És absolutament normal. Però dir que fem un xou quan aquí portem unes demandes clares de servidors públics i també de molta gent del carrer em sembla totalment fora de lloc. Aquí la gent que organitza xous són els que depèn quin dia van o no van a les comissions. Aquí la gent que organitza xous són els que no els interessa que es parli dels problemes reals de la gent, com avui s'està fent. Defensar els treballadors i treballadores públics no és fer un xou, és la millor manera de defensar els serveis públics.

I també l'hi volia dir, president. Vostè parla sempre de dèficit fiscal. Deixi'm que, entrant en el seu debat, també li parli jo de fiscalitat; és un tema important per tots plegats i que afecta molta gent. Sap com tindria vostè més recursos? Amb una reforma fiscal aquí a Catalunya, fent pagar els que més tenen més recursos per tots plegats. Això també és fiscalitat, president, i vostè no vol fer això, no li interessa. Suposo que tocar segons qui, doncs, no és tant valent com amb altres.

Ara acabem de saber amb un informe que feia Comissions Obreres que la pressió fiscal és 5,4 punts per sota de la mitjana, a Catalunya, de la mitjana europea; 5,4 punts de marge, president. Aquí hi ha marge, i vostè aquest no el vol veure.

També comentava el portaveu d'Esquerra Republicana la seva visió sobre el pressupost de l'Estat. Evidentment, no la comparteixo, i donaré els meus motius per no compartir-la. Li faré un breu repàs del que ha fet el Govern en els darrers mesos. Fa tot just un mes vam veure el Govern Sánchez com aprovava no molt lluny d'aquí un decret d'increment retributiu per 2 milions i mig de treballadors públics, que podia arribar i a molts llocs ha arribat al 2,75 per cent. I això ho va fer la ministra Batet, a qui el conseller Puigneró va acusar moltes vegades de no tenir prou voluntat amb els funcionaris. També la ministra va impulsar un acord per la mobilitat, l'ampliació del permís de paternitat i molts més acords amb els sindicats.

Aquesta és la via, president, la via de l'acord. Aquesta és la via, conseller Puigneró. Jo entenc que l'acord pot ser complicat per un govern que és difícil que es posi d'acord entre ells mateixos, però intenti fer-ho de cara a l'exterior.

A més, aquesta darrera setmana hem vist com el Govern de Pedro Sánchez presentava uns pressupostos amb fortes inversions a Catalunya que podrien contribuir a la recuperació econòmica. I també hem vist mesures socials que feien arribar aquesta recuperació als ciutadans i ciutadanes que més l'han patida. És innegable que aquest pressupost suposa un canvi de tendència que Catalunya no pot deixar perdre.

I vostès deien que s'augmentava el pressupost en defensa. També li faré una altra lectura del que s'augmenta. La despesa en pensions s'incrementa un 6,2 per cent, assolint la major xifra de la història. Totes les pensions augmentaran un mínim d'un 1,6 per cent, i les mínimes i no contributives, un 3 per cent. El salari mínim s'incrementa un 22 per cent. Els pares tindran vuit setmanes de permís de paternitat enfront de les cinc actuals. I es recupera el subsidi per majors de cinquanta-dos anys. Vint milions més per la lluita contra la violència de gènere. La despesa en dependència puja un 59 per cent; mai abans s'havien destinat tants recursos a la dependència. En matèria de beques, cosa que aquí no portem tan bé, les partides augmenten un 10 per cent, i la cobertura de llibres de text es duplica en passar de 50 a 100 milions d'euros.

President, vostè va dir, i cito un cop més paraules textuais, que en l'elaboració del pressupost la línia prioritària girarà entorn de les polítiques socials als àmbits educatius, de salut i de serveis socials per preservar els col·lectius més vulnerables. Si aquestes paraules són bones per un pressupost a Catalunya, per què no ho són per un pressupost de l'Estat que beneficia Catalunya? Com pot negar el suport a uns pressupostos que s'han elaborat exactament amb el mateix criteri? –exactament amb el mateix criteri. Té al seu abast els recursos necessaris per fer-ho a través del pressupost de l'Estat. Renunciarà a la millora de vida dels catalans, vostè?

Pensi-ho bé, no per vostè, sinó per tota aquella gent que requereix aquests beneficis i que vostè té el deure de defensar. És el president de tots, i esperem que estigui a l'alçada també en aquest moment.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. President..., i també me dirigiré al senyor Sabrià, perquè ens ha interpellat amb el tema pressupostos, vostès diuen que tenen una proposta de pressupostos que és social i que hem fet unes quantes reunions i se suposa que vostès ens han demostrat com de socials són aquests pressupostos, oi? Doncs jo posaré només tres exemples on demostraré lo socials són, no?

El primer exemple, places de residències públiques; zero, cap plaça en residències públiques. Estem parlant de que a Catalunya hi ha vint mil persones que estan esperant una plaça per a una residència pública, i vostès fan un pressupost tan social que no contempla la creació d'una sola plaça de residència pública. I, si volen, ho contraposem amb els pressupostos generals de l'Estat, que el que estan preveient és un increment de més del 60 per cent en matèria de dependència. Eixa és la diferència de lo social que són uns i altres.

Ara vos pose el segon exemple. Pressupost per als menors no acompanyats. Vostès pretenen deixar exactament igual el pressupost en l'acompanyament dels menors no acompanyats, menors que saben que molts d'ells estan dormint als carrers de Catalunya. Doncs bé, vostès pretenen deixar el pressupost exactament igual que el que tenim fins ara.

I el tercer exemple, habitatge. Ja ho he dit abans, liderem els desnonaments de tot l'Estat. I quina és la gran partida que vostès contemplen per a totes les persones que, a més, per llei, per la 24/2015, tenen obligació d'allotjar quan es produeix un desnonament? Huit milions d'euros per tot Catalunya. Això és tot el social que són els seus pressupostos. Si això és social, doncs que baixi Déu i ho veja; perquè per nosaltres això no és social.

I també comentaven que estaven oberts a parlar de reforma fiscal. Doncs bé, fins ara tot el que tenim és que no estan disposades a tocar l'IRPF, que de tot el que es podria recaptar de la nostra proposta que fèiem d'impost de successions vostès ens proposen recaptar un 10 per cent, de tot el que es podria recaptar amb successions. Per tant... Nosaltres parlem d'una reforma fiscal, a més, que només afectaria el 2 per cent de tot Catalunya -2 per cent-, no es tocaria res en classes mitjanes, no afectaria en absolut les classes populars i treballadores de Catalunya. Estem parlant d'apujar els impostos al 2 per cent de Catalunya que més té, i vostès no hi estan disposats. Per tant, si eixe és el seu concepte d'uns pressupostos socials, de redistribuir la riquesa i de revertir retallades, no és el nostre; és que és així de fàcil. Perquè, si no hi ha ingressos, com faran uns pressupostos socials? És que és de calaix!

I, president, vostè em parlava del dèficit fiscal, i jo li dic: clar que hi ha dèficit fiscal! Anem juntes a reclamar una reforma del sistema de finançament. Si és que ahí ens trobarà sempre, sempre anirem a reclamar això. I també la creació d'una hisenda pròpia, clar que sí, que no només hagi de recaptar, que també pugui imposar. Perquè a més no volem ni veure les possibles amnisties, com ja va fer Montoro en el seu moment per als més rics. Clar que sí. Volem una hisenda i volem una reforma del sistema de finançament; però és que també volem una reforma fiscal.

Perquè a més diuen: «No, és que la pressió fiscal en Catalunya és molt alta.» Sap qui té la pressió fiscal molt alta en Catalunya? Les rendes de trenta mil euros, no els rics ni les riques, la gent que cobra trenta mil euros a l'any! Eixos són els que estan realment tirant el país endavant. Per favor! I, clar...

I pressupostos generals de l'Estat... Ja li he posat només la comparació de dependència: mentre els pressupostos generals de l'Estat proposen un augment del 60 per cent per a dependència, a Catalunya no es vol crear una sola plaça de residències! Habitatge: mentre allí es proposa un augment del 40 per cent per a habitatge social, vostès estan parlant de 8 milions d'euros per a tot Catalunya, quan liderem el rànquing dels desnonaments de tot l'Estat!

Jo entenc que la situació d'excepcionalitat a Catalunya és alarmant, és brutal, hem d'acabar amb aquesta repressió. Ara bé, treballem per la recuperació dels drets civils i polítics, i treballem també per la recuperació dels drets socials. Perquè després d'una dècada d'austeritat i de retallades el que no podem permetre són uns pressupostos continuistes. I són continuistes perquè ni volen aprovar aquells ni volen fer una reforma fiscal. Aleshores, d'on sortiran els diners? «Lluita contra el frau fiscal». Molt bé; però és que siguem realistes: sabem que la lluita contra el frau fiscal no té un efecte immediat. (*Veus de fons.*) Sí, sí, és proposta nostra, clar que sí, però som cons-

cients que només amb la lluita contra el frau fiscal, que a més porta els seus tempos a l'hora de recaptar, no serà immediat. Per tant, siguem realistes. Esperança i realisme: aquestos són els dos eixos que necessitem.

I també vull deixar una cosa clara: a mi el senyor Pedro Sánchez m'és absolutament indiferent, és que ni és del meu partit. Jo no vull aprovar uns pressupostos per Pedro Sánchez, només faltaria! Si jo defense els pressupostos generals de l'Estat és perquè són objectivament bons per a Catalunya. I perquè a més diré una altra cosa. A mi no m'agraden els discursos de la por, però també vull fer un discurs realista; o siga, jo entre el senyor Pedro Sánchez i el tripartit reaccionari de Catalunya, que suposa una amenaça brutal en termes nacionals, en termes socials i en termes de drets de les dones, és que no..., vaja, per mi la comparació és que és inexistent, vull dir, és que no hi ha color.

Per tant, si vostès són incapaços, no saben com afrontar el repte o la seua actual divergència d'interessos els ho impedeix, haurien de ser coherents i escoltar Catalunya. La nostra societat, ja ho he dit abans, va molt per davant dels partits i dels governs, i ja està bé de perdre el temps i de marejar.

Perquè a més vostès no només no fan mesures socials, sinó que quan altres les proposen vostès cada vegada que poden les bloquegen. Ja ens va passar amb que es destínés, de les noves construccions, el 30 per cent a habitatge social; serà complicadíssim poder tirar-ho endavant en Barcelona, i ara el que proposem és que s'estenga a tot Catalunya, i també ho estem veient amb el tema del dentista per a les persones que menys diners tenen.

Per tant, la Generalitat faria bé d'escoltar, d'aprendre, de prendre nota de les persones i de les institucions, dels ajuntaments que estan tirant endavant polítiques socials per al bé de la gent. No es tanquin, no s'aïllen, siguin valents, escolten; dialoguem, busquem consensos, perquè Catalunya s'ho mereix. Es mereix això i es mereix que governen.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

President, de la seva resposta marxarem d'aquesta compareixença –com a mínim del que vostè ha dit– amb la visió que no tindrem cap resolució profunda, de fet gairebé ni de mínims, amb relació a la situació que pateix el sector públic, i fonamentalment les condicions dels treballadors i les treballadores més precaris i més precàries del sector públic. Ens hagués agradat, de veritat, com a mínim propostes concretes i propostes que puguin transformar, però no han estat aquestes les que s'han fet en la seva compareixença.

Miri, amb tot el respecte, vostè interpellava un grup amb relació a si visitaven o no visitaven un CAP. Visitar un CAP és una condició de mínims. És molt diferent anar a visitar un CAP que qui va a fer una visita a un CAP, la visió segurament és diferent, és molt diferent fer una visita de dotze minuts que anar a visitar-se i tenir dotze minuts. Però nosaltres no farem política simplista situant-ho entre qui va als CAP i qui no va als CAP, qui va de visita i qui va a rebre atencions mèdiques. Pensem que el determinant sobretot és que es facin polítiques efectives perquè no es mantingui la situació que tenim a la sanitat pública.

I vostè ha començat donant resposta amb relació a unes dades valoratives. Més enllà del que puguin dir aquestes dades, hem d'assumir que tenim un problema molt greu a la sanitat pública catalana. Si ens quedem únicament amb la dada, no tindrem polítiques efectives per buscar la solució.

Se'ns ha volgut traslladar el seu Govern com un govern del pacte. Mirin, per nosaltres el problema no està en el pacte, està en si en el pacte trobem conquesta de drets o en el pacte trobem renúncies. I el que estem veient fins ara és que en els acords als quals vostès volen arribar amb l'Estat espanyol no hi ha conquesta de drets, més aviat al contrari: la setmana passada teníem setze detinguts i a l'endemà normalitzaven el que ve a ser una reunió amb els responsables polítics d'aquelles detencions. Però també en els mateixos pactes als quals vostès arriben donen solucions per a la realitat del sector públic.

Sonarà estrany que des del Subgrup de la CUP entrem a valorar els pressupostos generals de l'Estat, entre altres coses perquè evidentment nosaltres hem cridat els grups que tenen representació al Congrés espanyol de Catalunya que no hi participin. Però, mirin, qüestions objectives, despesa social: els del 2018 del Partit Popular eren un 16,2 i els d'ara són un 16,7; són superiors però cadascú traurà les seves conclusions, perquè estem una mica cansats i cansades d'aquest discurs permanent de «*los presupuestos más sociales de la historia*», un, i l'altre, «els pressupostos més socials de la història», cansats i cansades. I això no serveix per a res, per molt que es repeteixi. El que hem de tenir damunt la taula són mesures concretes.

I la resposta que vostè ens donava, president, sobre les lleis suspeses i anul·lades: que s'està fent. El que vostès estan fent és renunciar expressament a allò que es va aprovar aquí en aquest Parlament el 4 de juliol del 2018. No han recuperat encara les dotze lleis suspeses, mesures concretes i efectives, i no han fet actuació concreta amb relació a les lleis anul·lades. Per tant, el que estan fent és un pas enrere important.

I, per últim, diu vostè: «Jo també vull un sector social fort, vull un sector públic fort» –les seves paraules. Doncs depèn de vostè i del seu Govern, de polítiques concretes. Per tant, no és que vostè vulgui...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Vidal Aragonés Chicharro

...sinó que vostè ho vulgui fer i el seu Govern ho vulgui fer.
Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn ara del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Efectivamente, señor Torra, yo soy miembro del Parlament de Catalunya, y a mucha honra; pero yo he venido aquí a ejercer el parlamentarismo, que es mi vocación, no a rendir pleitesía al prófugo de Waterloo. Porque los que se cargan este Parlament los días 6 y 7 de septiembre son ustedes, los que humillan a este Parlament trasladando todas las decisiones a Waterloo son ustedes, el que humilla la figura de la presidencia de la Generalitat reconociéndose públicamente un «mandao» de Waterloo es usted. Mientras siga mandando Waterloo, las instituciones catalanas, incluido este Parlamento, estarán secuestradas por ustedes. Y tienen ustedes, insisto, la oportunidad de rescatarlas cortando con Waterloo. Lo saben perfectamente, insisto, lo saben.

Pero, bien, antes de que me planteara esta cuestión, señor Torra, pues bueno, ha bajado la voz y se ha puesto utópico-romántico. Y ha dicho: «¿Se imaginan una Cataluña donde dispusiéramos de todos los recursos, donde libremente pudiéramos legislar, el amor reinara, usted y yo nos fundiéramos en un bonito abrazo...?» Pues sí, me he imaginado una Cataluña en la que usted tuviera un poder ilimitado, omnímodo, y es espeluznante. Me lo he imaginado pisoteando los derechos de la mitad de los catalanes, estigmatizando al discrepante, imponiendo una visión de la cultura excluyente y única, y lo peor de todo: me he imaginado campando a sus anchas a los CDR ajus-

tando cuentas con aquellos que osamos, en estos últimos años, oponernos a sus designios. Sí que lo he imaginado, y es espeluznante. Pero, a pesar de ser espeluznante, no me da ningún miedo. Por eso voy a seguir defendiendo mis principios y mis valores el tiempo que sea necesario aquí, en las instituciones o donde fuere, hasta que se congele el infierno.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn de nou del diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Puc fer una valoració de la seva intervenció, senyora Arrimadas? És que he tingut la sensació que ha arrencat molt fluixa en la primera intervenció, i li demano disculpes, però, clar, jo crec que volien venir a parlar de carrers incendiats i no n'hi havia, i per tant s'ha hagut de posar més amb el contingut dels acords, amb la situació dels funcionaris catalans..., i no l'he vist còmoda. De fet, no l'he vist còmoda fins que ha pogut arribar al *ranking nacional de chiringuitos*: brutal –brutal. (*Rialles.*) Avui me'l miro, el busco, el *ranking nacional de chiringuitos*. Espero que estigui ben fet, diríem, i que ho reculli tot, eh? Perquè, vaja, hi ha un informe fet pel Ministerio que diu que s'ha passat de 500 organismes a 375 organismes en els últims cinc anys; espero que surti, que quedi ben recollit en el *ranking nacional de chiringuitos*. Per tant, ja l'hi diré. Jo me'l miro aquest vespre, i li dic alguna cosa.

Sobre la segona part de la seva intervenció, «hosti», ens ho sabíem tot, no? Innovin una mica, busquin cosetes noves. Per cert, convidadíssima a la seu d'Esquerra Republicana; la tractarem superbé i podrà parlar amb coneixement de causa. Sempre surt; vingui un dia. De veritat, tractem bé a tothom, és la casa de tothom, Esquerra. Per tant, escolti, vingui, coneguïn-la (*aplaudiments*), parlin amb..., i en podrà parlar amb coneixement.

No trobaran mai una intervenció meva que digui «Espanya ens roba»; no ho he dit mai i em sembla una manera gens bona d'explicar el que ens fa l'Estat, que és prendre els diners que són dels catalans. Però el 155 sí que ens va robar. (*Remor de veus i rialles.*) O és molt diferent, el que fa? (*Applaudiments.*)

El president

Silenci.

Sergi Sabrià i Benito

És molt diferent parlar d'Espanya que parlar de l'Estat. Potser a vostès els sona al mateix, però jo em centro en el 155. El 155 va ser un robatori: 130 milions, tots destinats a col·lectius vulnerables; 110 milions perduts en operacions de tanteig i retracte... Si anem sumant les pèrdues, els bloquejos, els endarreriments, fins a 1.800 milions perduts; 1.800 milions perduts pel trio del 155: pel PP, per Ciutadans, pel PSOE. Això sí, amb temps per renovar els concerts de les escoles de l'Opus, amb temps per assignar contractes a Indra –Indra, sí, els de la Púnica.

Als socialistes, perquè em sembla que són els únics del trio que ho podrien entendre, el que els diria és que si s'estimen els funcionaris el que han de fer és comprometre's aquí a no fer mai més un 155, perquè afecta tots els catalans, però també, i especialment, els funcionaris.

Als companys dels comuns..., tenien molt decidit, aparentment, venir i dir: «El Govern no governa.» Hòstia, d'acord. (*Rialles.*) Però al final –al final– ens estalviem..., venen, ho diuen, en una situació diferent en el moment en què es planteja aquest debat, però estaria bé dir en algun moment que l'acord amb la funció pública és l'acord més important que s'ha tingut en els darrers vuit anys. Que tenir compromisos que permetran reduir la temporalitat al 8 per cent, que és el que he dit –no que hi hagi una temporalitat avui, sinó que els compromisos adquirits han de permetre arribar

a aquell compromís que demanaven sempre els sindicats, que és el 8 per cent–, són respostes històriques. Que sobre Bombers hi ha un pla 2025 que permet posar-los al dia. Que el pressupost del 2019 és una altra vegada –una altra vegada– el pressupost més social de la història i intentarem que ho torni a ser el 2020. Poden fer veure que no es reverteixen les retallades, però es reverteixen les retallades. I facin propostes de millora, facin-ne. Ara, quan parlem de dependència, doncs, sí, el pressupost de l'Estat augmenta en dependència, sí. Fa quinze anys –quinze anys– que no compleixen els seus compromisos amb Catalunya pel que fa a la dependència. Per tant, podem parlar de les places de dependència, eh?, però no oblidem que l'Estat fa quinze anys que no compleix els seus compromisos amb la Llei de dependència.

I podem parlar, doncs, de les places, però no ens podem oblidar de les llars d'infants. Quin pas tan important, i que vam fer junts, va ser dotar el país de llars d'infants i arribar a compromisos amb tots els ajuntaments per sufragar-ho compartidament. Doncs que avui això torni a estar al pressupost és molt important.

Per tant, escolti, nosaltres encantats de continuar treballant, que les deu reunions no hagin sigut suficients, de fer-ne quinze, divuit i les que facin falta i d'intentar arribar a un punt en comú. Però a mi també em toca explicar tot el que tenen de bo aquests pressupostos i que el punt de partida és excel·lent per poder arribar a que aquest país tingui el pressupost que es mereix.

I, sense estendre-m'hi gaire, avui hem parlat molt, no sé si suficient, però alguns hem intentat parlar de serveis públics. Però també és veritat que en aquesta situació dels serveis públics tenim, com en tantes coses, dificultats, i que fent-ho en el marc de l'Estat espanyol és difícil. Per què? Perquè no ens ofereix cap garantia; perquè no ens va oferir cap garantia quan va aplicar el 155; perquè és un estat que no ens ofereix cap garantia quan ignora el seu propi Tribunal Constitucional quan decideix que és la Generalitat qui ha de gestionar les beques de suport a l'estudi, i no es compleix. I això no ho recorda, senyor Gibert, eh?, quan vostè parla de beques. I seria important, perquè això és fàcil. Vostès fan cas al que diu el Tribunal Constitucional i tema resolt.

Quan inclou 80 milions d'euros anuals per a ACS a la factura de la llum, malgrat la sentència del seu propi Tribunal Constitucional contra la indemnització del Castor. S'ha de ser molt illús o molt cínic per creure encara en les garanties que ens ofereix aquest Estat espanyol, que ens ofereix el seu Tribunal Constitucional; molt illús o molt cínic per creure que aquest Tribunal Constitucional et donarà algun tipus d'empara, algun tipus de cobertura, ni la salut dels nostres serveis públics, ni tal sols sobre els nostres drets civils i polítics.

Si algú en aquesta cambra vol contribuir a garantir els serveis públics a Catalunya, el que ha de fer és entrar a debatre els pressupostos del Govern de la Generalitat, perquè només nosaltres podem donar resposta a les necessitats de la ciutadania, amb dificultats i amb recursos, segur, segur, segur que molt migrats. Però el millor que podem fer si el que volem són consensos amplis, si el que volem és parlar del 80 per cent és seure i, entre tots, construir uns pressupostos que donin resposta –que donin resposta– a les necessitats dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé; bon dia altre cop. Doncs, bé, hem vist a aquest segon torn de rèplica com la diputada Arrimadas ha desaprofitat una altra vegada fer qualsevol proposta, qualsevol comentari amb relació a l'acció de govern, tenint en compte que van demanar la compareixença del president Torra. Per tant, és una certa manca de coherència.

L'objecte de la compareixença tenia a veure amb la relació..., amb la qualitat dels serveis públics, quina era l'acció de govern –l'hem estat explicant. També, el diputat Gibert, bé, he vist, no?, el suport que ha fet a la senyora Cunillera. Jo..., dir-li que, en el cas que un dia un diputat del PSC, un alcalde del PSC fos detingut de la manera que ho van fer, no els retrauria, als diputats d'un altre grup parlamentari, que haguessin agafat i haguessin marxat; no els ho retrauria i em sorprèn. I lamento moltíssim aquest posicionament per part del PSC.

També he trobat a faltar... El president Torra li ha fet..., li ha demanat un posicionament envers Open Arms. L'ha negat, no ha dit re. Som uns quants grups de la cambra que estem a favor, eh?, el diputat Wagensberg, de l'acció del president Sánchez..., dugui a terme algun tipus d'acció amb relació a la crisi de l'Open Arms i veig que vostè tampoc hi ha fet referència.

Però, com deia el president Torra, tres són la clau de volta de l'acció de govern: pacte social, recuperació dels drets socials i no alimentar el conflicte. Vostès poden dir moltes mentides o potser poden fer crítiques però no es converteixen en realitat. Quan diem que hi ha hagut aquest pacte entre els sindicats per reduir la precarietat, la temporalitat a les administracions públiques d'un 8 per cent, doncs, com es converteix això, com s'aplica? Doncs el primer que ha fet el Govern: aprovar l'oferta pública d'ocupació. Si no s'aprova l'oferta pública d'ocupació, no es pot reduir la temporalitat. Per tant, fets i paraules.

Quan la diputada Albiach fa referència als pressupostos, nosaltres hem dit que la nostra prioritat màxima és treballar en aquestes pressupostos de la Generalitat. Vostè, legítimament, fa les seves aportacions, les seves crítiques. I, com li deia el diputat Sabrià, treballar i buscar consensos.

Però a mi no m'agradaria acabar la compareixença d'avui, i ho repeteixo, a la qual nosaltres vam votar favorablement, sense recordar aquests acords en matèria de funció pública. Dos acords amb relació a la selecció de personal interí; l'acord per a la percepció del 100 per cent de les retribucions en cas d'incapacitat temporal; l'increment salarial per al 2018, que s'eleva a l'1,95; el 8 de gener un acord d'increment salarial per al 2019 amb un 2,75.

Tots aquests aspectes... Per exemple, la Mesa de negociació en matèria de la funció pública, es va reunir el grup de treball per fer seguiment del quart acord signat l'11 de desembre. Totes aquestes qüestions les ha citat el president Torra. El Departament d'Interior també està negociant, amb els representants sindicals del Cos de Bombers, una proposta sobre les condicions laborals dels bombers funcionaris. Tampoc hi han fet referència. L'objectiu principal és que el Cos de Bombers, l'any 2022, tinguí mil nous efectius, tampoc s'hi ha fet referència.

S'ha fet referència també, com a acció de govern, a la creació d'aquestes 250 places, 216 places de caporal, 98 de sergent, 100 places d'oficial, 5 places de sotsinspector i 7 places d'inspector. Acció de govern. I demà s'aprovarà el decret llei.

Amb relació als Mossos d'Esquadra, s'han arribat també a acords per començar negociacions amb els representants sindicals que han fet arribar quinze reivindicacions en les seves condicions laborals. I, en aquest context, el Departament d'Interior ja està negociant. Més acció de govern.

Quan fan referència també a matèria de professorat d'educació, aquest any el sistema de professorat compta amb 7.000 professors més que el 2016 i la plantilla actual, 71.800 mestres i professors. S'han incorporat 426 docents en els darrers tres cursos per millorar l'educació inclusiva, tampoc hi han fet referència.

Per tant, totes aquestes són les mesures que el president Torra, en la seva compareixença, ha citat. Que els grups parlamentaris a l'oposició ja veig que moltes vegades és fàcil ser a l'oposició, però jo crec que el més important és fer una oposició constructiva i a vegades es troba a faltar. Si bé es poden fer crítiques, es poden fer comentaris, suggeriments de l'acció de govern, aquesta mesura, aquesta acció podia estar

encaminada així. Però moltes vegades el que hi ha és no només crítica sinó manca d'arguments perquè no s'entra a valorar l'acció de govern.

Per tant, des d'aquest punt de vista, i recollint les intervencions del diputat Sabrià i de la diputada Albiach, per a nosaltres el més important són els pressupostos de la Generalitat. Estem acostumats moltes vegades a parlar de pressupostos, però ningú entra a avaluar quin ha estat l'impacte d'un pressupost i la seva execució, que aquí moltes vegades també s'ha produït un biaix molt important entre l'aprovació d'un pressupost i la seva execució real. Per exemple, en tema d'universitat, en els últims anys s'ha vist moltíssim.

I, per tant, nosaltres, com a grup parlamentari, treballarem conjuntament amb el Govern, el president Torra, per aconseguir aquests pressupostos, per continuar avançant amb aquest pacte social en què no hi hagi conflicte social. I qualsevol vaga o qualsevol controvèrsia que hi hagi, primer, des del respecte al legítim dret fonamental, i, sobretot, no negar l'acció de govern. Perquè l'acció de govern hi és i, com hem vist avui, hi ha diferents accions de govern per part de les diferents conselleries que intenten –tot i el context d'un crònic dèficit fiscal– millorar la qualitat de vida dels ciutadans, millorar la qualitat dels serveis públics.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Fins aquí el debat. Suspenem ara la sessió fins a tres quarts de quatre de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i onze minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Educació, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Bona tarda, reprenem la sessió.

Interpellació al Govern sobre l'estat de l'educació pública

300-00066/12

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estat de l'educació pública, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Exposo la interpellació la diputada senyora Esther Niubó. Quan vulgui.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, president. Honorable conseller, bona tarda a tothom, diputades i diputats. Fa més de set mesos del seu nomenament, conseller, i hem cregut oportú, a través d'aquesta interpellació, fer una mica de balanç de la situació de l'educació pública a Catalunya i repassar què ha donat de sí el seu mandat. Li hem dit, a vegades, bastantes vegades, que valorem positivament el canvi de discurs que hem percebut des de l'inici del seu departament. Que, per cert, celebrem que hagi recuperat el nom de «Departament d'Educació»; un canvi de discurs respecte als seus predecessors de Convergència i actuals socis de Govern.

Ara bé, conseller, vostè encara, a dia d'avui, no ha estat capaç de passar de les paraules als fets, perquè no ha pogut, perquè no ha volgut, perquè no l'han deixat... I no

hi ha res en el terreny dels fets, excepte aquest canvi de nom del departament, que el distingeixi de les polítiques que podria fer en el seu moment Irene Rigau. I em sap greu haver-li-ho de dir, però em sembla que no cometo cap injustícia, tant de bo me n'hagi de desdir, però, fins a dia d'avui, el canvi l'hem vist només en les seves paraules. I ens fa patir que vostè acabi el seu mandat sense haver dut a terme la majoria de les seves promeses o anuncis; i les miraré de repassar.

En primer lloc, i potser el més greu, més d'un any després que el Govern aprovés, l'octubre del 2017, el decret més conegut com al «decret d'escola inclusiva», vostès han reconegut públicament que no estan aplicant el decret. En això li hem de reconèixer la sinceritat. I conseller, el seu Govern no garanteix l'escola inclusiva, pot garantir uns mínims d'atenció per a l'alumnat amb necessitats educatives específiques, però, en bona part dels casos, una atenció insuficient, perquè l'escola inclusiva va molt més enllà de tenir unes hores de vetlladora a la setmana. I, com deia el professor Calderón, aquesta setmana, en una entrevista, tampoc la mera presència d'alumnat amb necessitats educatives específiques en una escola ordinària la converteix, automàticament, en una escola inclusiva.

I cal un canvi de paradigma que va molt més enllà, que suposa passar d'atendre les necessitats més urgents a un sistema inclusiu que realment doni resposta a la totalitat dels reptes, però és que estem molt lluny d'això. Estem molt lluny del model que dibuixa el mateix decret, d'inclusiva. I és evident que, per això calen més recursos, calen més dotacions de professionals, suport docent i no docent; cal garantir-ho a totes les etapes educatives, també en tot l'àmbit educatiu, i això vol dir més enllà del lectiu: espai del migdia, sortides extraescolars, i, a més a més, cal molta més formació del professorat. I com que depèn en gran mesura de recursos, vostè em podrà respondre que no té encara pressupostos. Però és que aquest curs, com li deia també un dia, va començar fins i tot pitjor que l'any passat, que el curs passat en aquest terreny.

Allà on el curs passat s'havia començat, s'havia lluitat per aconseguir una persona de suport més, per donar una atenció a un alumnat concret –i li podria posar exemples de municipis i de centres–, aquest curs va començar sense aquella persona. Centres de màxima complexitat, com l'Institut Consell de Cent, de Barcelona –que, a més, és l'únic institut bilingüe en llengua de signes, per a sords signants de tot Catalunya–, van passar aquest curs de tenir cinc professionals de suport a tenir-ne tres. I això és retallar en escola inclusiva. Sincerament, no ho entenem. I, per tant, no sé si poden reconèixer que van aprovar un decret, sense recursos suficients per tirar-ho endavant, o és que no el veuen clar. I, per tant, li agrairia que en la seva rèplica em pogués concretar quines accions tenen previstes fer per garantir l'escola inclusiva i per dotar pressupostàriament el desplegament d'aquest decret.

D'altra banda, l'etapa educativa zero-tres –que hem dit moltes vegades que és la que més impacte té en la reversió de les desigualtats, en l'èxit educatiu en un futur– segueix abandonada per part del Govern de la Generalitat, que en té competència exclusiva. I ja van sis cursos que estem igual. Vostè s'ha compromès, públicament, a recuperar aquesta corresponsabilitat del Govern en el finançament de cara al proper curs. Però la xifra que ha fet pública, que contindrien els propers pressupostos, seria clarament insuficient: 20 milions d'euros. Caldria, com a mínim, quadruplicar aquesta xifra per garantir el sosteniment de les llars d'infants, i més i tot si no hi ha participació de les diputacions provincials. Després en parlaré, de seguida.

I si estem d'acord que el Govern ha de retornar al mòdul de finançament dels 1.600, 1.800 euros, per plaça i any, que realment representa un terç del cost de la plaça, convindrà amb mi que la xifra que vostès plantegen és una presa de pèl, que ni permet assegurar el sosteniment de les llars d'infants, ni, evidentment, tampoc, retornar el deute pendent als ajuntaments. I li vull recordar que hem passat d'uns anys en què un terç..., amb què es finançava aquest cost per part de les famílies, ajuntaments i govern, a parts iguals –per terços–, a un escenari en què famílies i ajuntaments costegen més d'un 80 per cent d'aquest cost de la plaça. I em sembla que això és insostenible.

Perquè això ha fet que famílies, sobretot de rendes baixes, hagin hagut de renunciar a escolaritzar els seus fills. I això els ha fet perdre oportunitats educatives, a aquests fills, i oportunitats laborals i formatives a aquests pares; precisament, aquells col·lectius que més haurien pogut aprofitar aquestes oportunitats.

I, per tant, em sembla que, fins aquí podíem arribar. I per això li demanem que es mogui, que busqui recursos, i per això em sembla que també se li ha afegit un problema, que és que les diputacions, que estan controlades pels seus socis de Govern, doncs, no han inclòs cap partida per al finançament de les escoles bressol municipals, de cara al proper exercici. I, conseller, suposo que és conscient que, amb 20 milions d'euros, doncs, no hi ha acord possible. I, per tant, li demanaria si ens poguéssim aclarir, aquí, quina serà la participació de les diputacions en aquest finançament, si és que n'hi haurà algun, de cara al proper curs, o al proper exercici.

En tercer lloc, volíem parlar de segregació escolar. Catalunya està entre els deu països amb més segregació escolar d'Europa. Segons dades de l'OCDE, avui l'origen social a Catalunya pesa més sobre els resultats escolars del que ho feia el 2003. I, com vostè sap, això és un indicador clau que posa de manifest la manca d'equitat del sistema educatiu. Altres dades també ho indiquen: la correlació, molt alta, entre abandonament escolar prematur i alumnat de famílies amb menys recursos; o, sense anar més lluny, fa un any coneixíem un estudi de la Universitat Autònoma, molt preocupant, que indicava que el fracàs escolar dels fills dels immigrants doblava el dels autòctons i, fins i tot, advertia d'una «racialització», entre cometes, intolerable, dels resultats escolars.

I, per tant, tenim nivells de segregació escolar que superen els nivells de segregació urbana de determinats municipis, de determinats barris. Tots coneixem escoles i instituts estigmatitzats, de molta complexitat, que en cada procés de preinscripció tenen un problema de baixa demanda, que, a més a més, tenen moltes dificultats per dotar d'estabilitat la seva plantilla. I per això li volem demanar què pensa fer per dotar d'estabilitat les plantilles d'aquests centres d'alta complexitat, si té previst dotar de més recursos i ajuts aquests centres.

Deixi'm dir-li, també, que en el nou pressupost esperem que s'incrementi la partida destinada als ajuts per a l'adquisició de llibres de text, de material; sobretot d'aquests centres amb un context socioeconòmic desfavorit. I li volia donar una xifra: el curs 2010-2011, el Govern hi destinava 12 milions d'euros, el triple del que s'hi destina en aquests moments. I més dades –també jo crec que són bastant clares–: el 80 per cent d'alumnat d'origen estranger va a l'escola pública. I justament la setmana passada coneixíem un estudi molt ben fet, de Pau Rodríguez, Arturo Puente i Victòria Oliveras, que conclouia que dues de cada tres escoles públiques de Barcelona tenen més del doble d'immigrants que la concertada més propera.

I amb això no estic dient que l'escola concertada, en general, no admeti aquest perfil d'alumnat, com tampoc dic que la segregació es produeixi només entre escola pública i concertada. És evident que trobem diferències abismals entre escoles públiques d'un mateix barri o municipi. Ara bé, sí que li transmetem la necessitat urgent de millorar la corresponsabilitat de tots els centres que reben finançament públic, independentment de la seva titularitat. I, per tant, jo crec que hem d'admetre que hi ha un problema estructural, de segregació, que hem d'abordar per millorar en equitat. I, per tant, vostè, com a autoritat educativa a Catalunya, està obligat a actuar.

I això va molt més enllà de la signatura d'un pacte. El pacte que impulsa amb el síndic és un bon pacte, nosaltres el recolzarem, però seria un brindis al sol si no s'acompanyés amb recursos, i si no volem que passi com amb el decret d'escola inclusiva, que és un bon text, però que sense recursos queda en res. Hem de dotar aquest pacte contra la segregació pressupostàriament, i també ha de prendre altres decisions valentes. Hauria d'aprovar un decret, un nou decret d'admissió. Vostè ha dit que ho faria. I voldríem que aquí s'inclogués, per exemple, la supressió d'aquest criteri complementari que es produïa en cas d'empats, en què l'alumnat que tenia exfamiliars es-

colaritzats en un centre tenia una puntuació addicional, perquè em sembla que això a l'únic que contribueix és a reproduir les desigualtats, que afavoreix una determinada concentració social, i, a més a més, perjudica l'interclassisme.

També em sembla important limitar la matrícula fora de termini d'alumnat amb necessitats educatives especials a centres socialment desfavorits, o les ampliacions de ràtio, quan en d'altres centres hi ha places vacants, malgrat que sabem que poden ser decisions no massa populars.

I aquest nou decret hauria, també, d'exigir que es garantís que, tant centres públics com privats concertats, publiquin en el període de preinscripció i informin sobre el règim i l'aval de les quotes, sobretot del seu caràcter voluntari i no associat a l'escolarització. I volíem demanar-li si vostè incorpora aquests punts en el nou decret, i si el tindrem de cara al curs vinent.

I també, en definitiva, conseller, li demanem determinació, més enllà de la signatura d'aquest pacte que impulsa amb el síndic, i que ens concreti quines mesures vostè pensa adoptar per reduir aquesta segregació. Sabem que les escoles concertades assumeixen la meitat de l'alumnat d'origen estranger que li correspondria, i li volíem demanar, en aquest punt concret, vostè què pensa fer. El seu director general de Polítiques Educatives va dir que començarien un sistema de finançament no lineal, on la realitat econòmica de l'entorn influiria en el volum del concert. Li volíem demanar, què hi ha, d'això? Si quedarà només en el terreny de les paraules.

I, per tant, seria molt important que vostè fes aquest pas. Aquí ens tindria al seu costat, i dir-li que, a dia d'avui, en aquesta línia, també es mantenen les diferències d'horaris entre els centres públics i concertats. Vostè va dir que no renunciaria a recuperar la sisena hora, i també li volem demanar si ho veurem en el proper curs, o si, de moment, sí que hi renuncia. I, per tant, conseller, espero que em pugui desmentir en el proper exercici, ens n'alegraríem; però, de moment, parlem de fets.

Per tant, deixaré per al segon torn altres consideracions relatives a l'espai de migdia, a la formació professional o a la formació del professorat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Consellera, diputada, diputats i diputades, vostè ho ha fet molt bé, de totes les coses que vam dir que faríem, vostè no ha esmentat les que ja hem fet, però forma part, evidentment, de la dialèctica parlamentària, i n'ha esmentat, bàsicament, tres, sobre les quals, doncs, ja hem fet coses, i hem de fer moltes més.

Primera, per l'escola inclusiva. Vostè diu: «Tenen la voluntat d'aplicar el decret?» Evidentment que tenim la voluntat d'aplicar el decret. «Tenen els recursos per aplicar el decret?» En els propers pressupostos tindrem els recursos per començar a aplicar el decret. El decret es va aprovar en un moment en què no hi havia previst, quan s'aprovava, que es prorrogarien els pressupostos. Per tant, s'aprova el decret pensant que, en els propers pressupostos, hi hauria les partides necessàries per començar a aplicar-lo. Hi ha una pròrroga pressupostària, però en els propers pressupostos, en els que ja tenim tancats interiorment en el Govern, ja hi ha les partides per començar a posar.

Enguany, tot i tenir pròrroga, sí que s'han fet algunes accions respecte a l'escola inclusiva, en funció d'una reestructuració dels propis recursos, dels pressupostos prorrogats. En aquest curs, s'han incrementat 41 unitats de CIAE i de suport intensiu a l'escolarització inclusiva, en centres públics, i 10 unitats en centres concertats. S'han creat 7 unitats AIS, aules integrals de suport, en centres públics, i 2 en centres concertats, amb mestres d'educació especial, educadors d'educació especial a primària, psicopedagogs i educadors d'educació especial a secundària.

I per al proper curs, en el pressupost que tenim tancat, si no augmenta en el transcurs de les negociacions amb els grups parlamentaris, tal com el tenim tancat, tenim 68 noves unitats de CIAE a la pública, 24 a la concertada, 6 noves AIS, 4 itineraris formatius específics, i l'increment de recursos de mestres d'audició i llenguatge per al CREDA, tècnics d'integració social, psicopedagogs i tècnics de formació professional per als ICE, en un conjunt de tres-cents nou professionals dedicats a l'aplicació inicial del decret d'escola inclusiva. Això és el que tenim.

Volem aplicar el decret? Sí. Tenim els recursos actuals per fer-ho? Amb els que tenim hem fet una reforma interna que ens permet fer alguna cosa. I en els propers pressupostos, ja podrem començar a treballar-hi. I té tota la raó, és a dir, l'escola inclusiva no es fa amb un decret, es fa amb el treball a l'aula, amb més professionals i amb professionals especialitzats.

El zero-tres. Ha fet vostè diverses qüestions al voltant del zero-tres. Jo li respondré, no?, una preocupació que ens ha traslladat i que és evident: les diputacions no han pressupostat la partida, cosa que no vol dir que amb les diputacions no estiguem treballant l'aplicació d'una quantitat per part de cada diputació en la col·laboració del finançament. En aquests moments estem a punt de tancar un acord amb l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis sobre el retorn de les quantitats que en el seu moment el departament no va passar als ajuntaments, l'estem a punt de tancar, i estem treballant un segon acord, també escrit –també escrit, també escrit–, amb les diputacions. Així com inicialment estava previst que l'acord escrit fos Departament d'Educació, diputacions i entitats municipalistes, en aquests moments s'està treballant en un acord amb els ens municipalistes que té un termini de temps llarg i un acord més curt de temps amb les diputacions.

I la voluntat també d'aquest departament –i així ho hem fet saber al Govern de l'Estat– és que el Govern de l'Estat, que en el seu moment aportava una quantitat important de diners i que va deixar de fer-ho, ho torni a fer, perquè el president Sánchez així ho ha explicat en públic alguna vegada, eh?, alguna vegada. I, per tant, si el Govern de l'Estat torna a allò que s'havia compromès en el seu moment, hi haurà encara més diners dels que hi haurà amb el pressupost del Govern de la Generalitat, les aportacions que facin les diputacions i aquest conveni traslladat en el temps amb les entitats municipalistes.

La segregació escolar. La segregació escolar ens preocupa, existeix, evidentment, i té uns fronts d'actuació molt diferents. Hi ha l'acord que proposa el síndic, a què nosaltres també ens adherirem, i que marca unes línies d'actuació. Hi ha els acords que estem desenvolupant amb ajuntaments, amb l'augment de les oficines municipals d'escolarització, amb l'augment de les taules mixtes de planificació escolar amb els ajuntaments, amb l'augment dels plans d'entorn i amb aquest treball amb corresponsabilitat amb ajuntaments en el procés d'escolarització, que és una de les claus de la segregació.

En aquest procés d'escolarització, enguany, ara publiquem una primera modificació del decret, però treballem, com vostè sap, per un decret per l'any vinent. Aquest decret per l'any vinent conté –conté– alguns dels elements que vostè ha dit; conté el treball conjunt amb la matrícula fora de termini de necessitats educatives especials, de qualsevol tipus, per tal que l'assumpció de la matrícula fora de termini de necessitats educatives especials sigui feta de manera equitativa entre tots els centres que reben fons públics i que en cap cas –i que en cap cas– augmenti, en aquells centres de màxima complexitat, la seva complexitat. I això ja s'ha comunicat a les patronals diverses de l'escola privada i s'està treballant també amb el món sindical. I inclou també d'altres aspectes que vostè ha esmentat, i alguns dels que ha esmentat ja no els posarem en el decret, que tardarà més, sinó en la normativa d'inici de curs, perquè la normativa d'inici de curs ens permet ja situar alguns d'aquests elements que vostè esmentava sense la necessitat de passar pel decret, com ara és la publicitat de totes les quotes de centres públics i privats en la pàgina web de cadascun dels centres, de manera que totes les famílies ho coneguin i nosaltres també, perquè les famílies ho han de conèixer

en la seva funció de tria del centre i nosaltres ho hem de conèixer en la nostra funció de vetllar perquè l'escolarització sigui gratuïta.

I evidentment que, al voltant d'algunes d'aquestes quotes d'escoles públiques i d'escoles privades concertades, no hi ha l'aplicació de la gratuïtat que ha d'assegurar el finançament amb fons públics d'aquestes escoles. I aquest és un element que apareixerà en la normativa d'inici del curs que ve, que servirà a les famílies per conèixer la realitat de l'escola en la qual s'escolaritzen els seus fills o volen que s'escolaritzin, i a nosaltres per exercir més i millor la nostra funció d'autoritat educativa i, per tant, per vetllar per les condicions d'aquesta escolarització gratuïta.

En aquest aspecte també hi entro els llibres de text. En aquests moments estem tancant o estem fent una anàlisi de en quins centres escolars de Catalunya públics i privats concertats encara s'utilitzen llibres de text; en quins centres que no s'utilitzen llibres de text s'ha modificat per la compra de material, per l'adquisició de material que no és llibre de text, que això succeeix també, i per tal de veure quina realitat avui en dia és en el nostre sistema educatiu la utilització del llibre de text o la utilització de material pedagògic alternatiu al llibre de text, per valorar també de quines disposicions d'intervenció en quantitat econòmica estem parlant. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Però, en tot cas, suposo que en podem continuar parlant, però li asseguro que el Decret d'inclusiva el volem complir, el zero-tres tindrà...

El president

Conseller...

El conseller d'Educació

...un altre cop finançament de la Generalitat i en continuarem parlant.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, conseller. De nou, per fer la rèplica, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, president. Conseller, vostè parlava de l'increment d'esforços que han fet en inclusiva, però permeti'm que això, com deia abans, doncs, dubto que..., perquè s'han produït retallades precisament en inclusiva, en centres de màxima complexitat. I en tot cas celebri que vostè digui que compliran el decret. Doncs veurem en els propers pressupostos quina dotació pressupostària hi posen.

Pel que fa a l'acord amb les diputacions, clar, un acord puntual per una quantitat d'un any no garanteix la sostenibilitat de les escoles bressol o de les llars d'infants durant un termini de temps important. Benvingut l'acord amb les entitats municipalistes, si arriba, però 20 milions d'euros..., crec que no m'avanço si dic que no hi haurà acord, perquè no seria possible.

I pel que fa a les aportacions de l'Estat, vostè sap que aquesta aportació l'havia fet el Govern socialista amb Zapatero, que el PP va ser el primer que va retallar, i en aquests moments, si s'aproven pressupostos de l'Estat, si vostès també hi donessin suport, sí que hi ha una partida important precisament per fomentar l'escolarització zero-tres, que –això sí– aniria directament als ajuntaments –també és lògic, vista l'experiència.

Però entre les coses, les moltes coses que també va anunciar en el seu dia hi havia també l'actualització del Decret de menjadors escolars, del 96, que fins i tot és anterior a la LEC, i que penso que estem d'acord amb la necessitat de posar-lo al dia. Però sembla que l'hi han tombat o que congelen el darrer esborrany i es doten de més temps per fer el procés participatiu, que s'assembla bastant a tirar la pilota endavant i ja ho veurem.

Però, és clar, vostè accepta que l'hi han tombat però no accepta, no assumeix la responsabilitat. I des del meu grup tenim l'obligació de preguntar-li qui serà el res-

ponsable davant la justícia quan es facin contractacions que contravinguin la normativa europea, si seran les AMPAs, si seran els consells comarcals. I no sé si vostè està fent el que toca com a autoritat educativa a Catalunya per protegir la comunitat educativa i preservar també aquest espai de migdia.

I nosaltres no discutirem si la millor fórmula és un millor decret o una llei que blindi aquest espai de migdia, però sí que li demanem que actuï per garantir d'una vegada per totes, doncs, un espai de migdia que va molt més enllà del servei de menjador, que ha de ser i és educatiu, que forma part del projecte educatiu de centre, que ha de ser de qualitat, i això vol dir ràtios adequades que acabin amb la massificació que pateixen alguns menjadors, la preparació adient dels professionals i també unes condicions laborals dignes i evidentment una alimentació saludable i a més a més un espai que sigui inclusiu, cosa que ara no és. I li demanem, per tant, que treballi amb aquest objectiu. I, per cert, també, com hem exigit en moltíssimes resolucions i mocions aprovades en aquest Parlament, li demanem si es compromet a recuperar el menjador als instituts, el servei de menjador i els ajuts també vinculats a aquest servei a la secundària.

D'altra banda, a la formació professional, també li hem dit molt recentment, no veiem prou esforços per garantir-ne la gratuïtat, per ampliar l'oferta pública com caldria, per reduir l'abandonament i millorar les taxes de graduació, per millorar els sistemes d'assessorament, d'informació, d'orientació, del que es pot fer, i també poc per desplegar la llei aturada del 2015. I això no costa diners, conseller. Trobem a faltar molta més celeritat en la presa de decisions que fan referència a la formació professional que no s'estan produint.

Pel que fa a la formació de professorat, que entenem que és una prioritat, doncs donar eines, dotar d'eines els docents, sobretot davant dels enormes reptes: cada cop aules més complexes, més heterogènies. I aquí veiem que la partida ja va disminuir gairebé un 60 per cent respecte al 2010, però és que a més a més amb un afegit: que l'any passat només van executar un 30 per cent de la partida. Doncs, clar, dona la sensació que vostès van sobrats. I per això li volíem demanar si, de cara a reforçar les competències lingüístiques en una tercera llengua, especialment parlo de l'anglès, pensa reforçar la formació del professorat en aquesta tercera llengua, si es plantegen canvis en la formació inicial, perquè aquesta sí que és una demanda del docents i del mateix sistema educatiu.

I per tot això, conseller, nosaltres li demanem uns pressupostos que permetin superar la situació d'infrafinançament en què es troba l'educació pública a Catalunya; que permetin aquesta escola inclusiva; que garanteixin el sosteniment de l'etapa educativa que més impacte té en la reversió de les desigualtats, que és el zero-tres; una estratègia decidida i valenta i no només d'aparador contra la segregació, per tant amb recursos; la corresponsabilitat de tots els centres que reben finançament públic; un espai de migdia educatiu, de qualitat i inclusiu; una aposta per la formació professional pública, i la reversió de les retallades que han patit els docents.

Estem parlant de molts recursos, que sense una reforma fiscal progressiva de ben segur que li costarà d'obtenir, però cregui'm que la comunitat educativa no entendria que desaprofitéssim el marge de millora que suposaria almenys l'aprovació del pressupost general de l'Estat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per la rèplica, és el torn, de nou, del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyores conselleres, conseller, diputats i diputades, pel que fa al Decret de menjadors escolars el departament ha estat molt atent a les peticions que ha rebut; per exemple, a la gran quantitat de mocions aprovades en ajuntaments, i presentades pel Grup Socialista d'aquell ajuntament, o pel Grup de la CUP, o pel grup dels comuns, demanant que ho aturéssim i comencéssim un nou procés. Hi ha

hagut un munt d'ajuntaments, molts d'ells amb el vot favorable del Grup Socialista, que ens ho han demanat. I ara aquí no ho acabo d'entendre, que vostès ens demanin aquí al Parlament el contrari del que ens han demanat en els ajuntaments, no ho acabo d'entendre. O potser sí, perquè als ajuntaments ja estan potser en campanya electoral i en el Parlament de moment no hi estem.

Però en tot cas nosaltres hem fet cas del que ens han demanat tots aquests ajuntaments i aquests grups municipals, hem fet cas del que ens han demanat també AMPAs i AFAs diferents, i estem en aquest procés –estem en aquest procés; un procés d'un nou debat, un procés que va més enllà del que volia fer el decret inicial, un procés que vol entendre l'espai de migdia com un espai educatiu complet i un procés que ja està començant a donar molts fruits pel que fa a consensos i acords.

Té raó vostè en una cosa, que ja ho havíem dit nosaltres aquí: com que aquest procés serà més llarg, hi ha algun perill temporal. Nosaltres ja hem fet saber a totes les AMPAs que se'ns han dirigit i a tots els ajuntaments que se'ns han dirigit que nosaltres sortirem en defensa d'aquells menjadors escolars que estiguin en mans d'AMPAs o ajuntaments i que ara estiguin funcionant d'una manera directa, per preservar-los. I si convé i si cal i hi ha un cas concret que hi ha el perill de que no es preservi, mentrestant recuperarem per aquell cas la competència des del mateix departament d'aquella escola o d'aquell menjador i, per tant, assegurarem que la decisió la prenguem nosaltres i, per tant, l'assegurem nosaltres.

Pel que fa a la formació del professorat, en el cas de la formació inicial ja hem treballat amb el secretari general d'Universitats i amb les universitats i ja hem fet saber allò que no ens agrada de la formació inicial, allò que veiem que s'ha de millorar de la formació inicial. Ja hi ha hagut alguna proposta, ho treballarem més.

I pel que fa a la formació contínua del professorat estem efectuant un pla nou, estem efectuant un pla nou des d'una perspectiva nova, i en els pressupostos de l'any vinent ja hi ha una partida pressupostària considerable per a la diversa formació del professorat que ha d'haver-hi, sigui en avaluació per competències per a secundària, batxillerat i formació professional, sigui en llengües, sigui en treball per a uns centres amb tolerància zero, sigui..., per a tota la diversa formació del professorat que calgui, que en els darrers anys no hi ha estat.

I en tot cas sí que li voldria dir que... Ara ens podríem estar aquí discutint amb el tema que veig que és la partida de tennis d'aquest Ple, o de frontó en alguns casos, o de trinquet, per dir-ho d'una manera més tradicional nostra, que és: jo ara li parlaré dels pressupostos de la Generalitat, vostè parla dels pressupostos de l'Estat, jo li dic que... Miri, que jo sàpiga, l'Estat no ens ha convidat a parlar dels pressupostos de l'Estat en matèria d'educació. Si me convida, hi aniré a parlar-ne. Jo els convido a vostès a parlar dels pressupostos de la Generalitat en matèria d'educació. Doncs el dia que vulgui, els hi explico i els treballem conjuntament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les infraestructures

300-00067/12

El punt vuitè de l'ordre del dia, el següent, és la interpellació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Exposa la interpellació el diputat senyor Marc Solsona. Quan vulgui.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, consellera, conseller. Bé, doncs el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya presentem aquesta interpellació que va

sobre el tema d'infraestructures. Som conscients que en aquest apartat d'inversió d'infraestructures la Generalitat hi té poc marge, i és l'Estat qui pot apostar-hi més o menys per millorar les nostres carreteres, les nostres vies, per fer-les més segures, més sostenibles, i també, naturalment, més eficients.

Primer que tot, conseller, permeti'm, que el felicite a vostè, i també el conseller Rull, que hauria d'estar avui aquí amb nosaltres, i el Departament de Territori en general, perquè segons reconeix, per exemple, la Cambra de Comerç de Barcelona, de les vint-i-vuit infraestructures clau per a ells en un informe de l'any 2006, només cinc estan actualment en funcionament. I resulta que aquestes cinc que estan en funcionament són executades per la Generalitat de Catalunya. Per tant, des d'aquí també, doncs agrair la feina que s'està fent.

Però avui parlarem del Govern de l'Estat espanyol, o de l'Estat espanyol en general, en els últims anys. Si em permet, però, ho farem bàsicament per posar de manifest que no per parlar de més inversió d'infraestructures a Catalunya vol dir que n'hi hagi més. I moltes vegades, massa cops, queda en això: en parlar, parlar i més parlar. I massa vegades ni el sol fet d'adquirir un compromís pressupostari ens permet assegurar una licitació, una execució o una liquidació, d'acord amb els compromisos polítics tan anunciats a voltes mediàticament. En definitiva –i vostè ho viu diàriament–, massa cops se'ns ven fum.

Des del nostre grup parlamentari, ho tornarem a dir i ho anirem repetint sempre que calgui i on calgui, que a Catalunya, històricament, el percentatge d'inversió territorialitzat dels pressupostos generals de l'Estat està molt lluny del pes que Catalunya té en termes de població, que és del 16 per cert, i encara més lluny en termes de PIB, que és el 19 per cent; i ja no li posaré més variables ni d'exportacions ni, per exemple, de turisme. En totes i cada una d'aquesta sèrie històrica dels últims vint anys, la distribució territorial de la inversió real dels pressupostos a Catalunya no és ni del 16 ni del 19 –per tant, ni de població ni en termes de PIB–, sinó que el valor mitjà està sent del 12,9 per cent.

I comencem a posar magnituds en aquestes dades. Per posar magnituds a la derivada, només que calculéssim la diferència entre la inversió prevista que hauria estat pressupostada en termes de població i el que acaba sent pressupostat, des de l'any 2013 estaríem parlant de 2.905 milions d'euros. I si ho calculéssim en base a aquest 19 per cent, el que hauria estat pressupostat, la diferència és de 5.369 milions d'euros. Per tant, números importants.

Conseller, si jo li dic 32.243 milions d'euros, li estaria dient la inversió pressupostada del grup de Foment a Catalunya des de l'any 2001; però si a vegades també li dic 7.431 milions d'euros li estaria dient la inversió no executada ni liquidada pel mateix concepte de l'anterior xifra que abans li he dit. Però no anem al 2001, anem més a prop: si jo li dic 3.262 milions d'euros, aquesta inversió és la pressupostada i no executada des de l'any 2010. Per tant, què estem dient? Que més de 3.000 milions d'euros incapaços de ser complerts, més enllà de la pompositat de figurar en uns pressupostos. Per no parlar de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que ara es desbloqueja, l'any 2018, amb un calendari diferit de 200 milions d'euros a l'any.

Aquest matí s'ha vist, però a alguns, quan parlem de dèficit fiscal, no els agrada tampoc sentir-ho, i es pot calcular de diferents maneres, perquè la Generalitat parla d'un dèficit fiscal de més de 16.000 milions d'euros, altres institucions parlen de 9.900 milions d'euros o inclús algun estudi de balances fiscals del Gobierno espanyol pot arribar a parlar de 8.455 milions d'euros. Si multipliquéssim qualsevol d'aquests imports per les anualitats abans referides, seria escandalós. Com és escandalós que haguem d'aplaudir i donar gràcies per unes engrunes de menysteniment pressupostari que no solucionen el dèficit estructural de finançament que té el nostre país, permanentment i justament reivindicat per la generació de recursos propis i de la pròpia economia.

Per tant, conseller, crec que no ens hem de deixar enganyar més, i proposem..., fem un exercici. Si fem l'exercici de sumar al *gap* pressupostari vers la població o vers el PIB, que no s'assoleix ni d'escreix, com ja hem dit, li sumem el *gap* d'inversió pressupostada i no executada que ens trobem cada any, i a més li sumem qualsevol de les fórmules de dèficit fiscal que abans he anomenat, veuran o entendrem tots plegats el problema de tot plegat; veuran d'on venim i per què els culpables de posar el nostre sistema al límit, precisament, no és el Govern d'aquest país ni aquest Parlament.

Conseller, necessitem pressupostos a Catalunya, hem de parlar dels nostres pressupostos. Aquesta hauria de ser la clau d'aquest debat, i no anar a remolc del debat pressupostari de la cambra espanyola. Però, com que les coses són com són i no com ens agradaria que fossin, està bé recordar en aquests temps que corren el paper de l'Estat, del Govern espanyol vers Catalunya a nivell pressupostari.

Conseller, entenem que no tenim cap argument efectiu generador de confiança que ens permeti afirmar que els pressupostos de l'Estat seran ni bons ni reals respecte a Catalunya. Per això l'interpel·lem avui aquí, perquè volem anar recordant que estem davant d'un estat que no compleix amb els seus compromisos amb Catalunya.

Ara es proposa i ens arriba un pressupost 2019 amb una xifra de 1.635 milions d'euros en inversions a Catalunya. I permeti'm obrir un parèntesi, com feia també el conseller Rull: saben quants d'aquests 1.635 milions d'euros d'inversió directa territorialitzada van, per exemple, a Lleida? Disset milions d'euros. Tanco parèntesi, i que cadascú també reflexioni. Per tant, quan se'ns demana o se'ns interpella per aquests fantàstics pressupostos de 1.635 milions d'euros, dels quals 17 van a Lleida, entendran que generi no només dubtes, sinó una certa indignació.

Però si a més hi afegim un exemple, que les infraestructures viàries i ferroviàries que estaven planificades els anys 2005 i 2006 i que ja s'ha incomplert el seu termini d'execució, ara es volen executar durant els propers deu anys, quan ja portem dotze o tretze anys de retard, entendran que això és difícil d'explicar.

I per deixar constància d'altres exemples concrets que els comentaré, com per exemple el joc de l'engany pressupostari. Per exemple, l'A-2 entre Pont de Molins i la Jonquera: l'inici de l'obra consta als pressupostos generals de l'Estat l'any 2000; el 2012 deien que s'acabaria al 2015; el 2015, al 2018; el 2018, al 2019, i sumant, sumant, ja portem dinou anys i sumant. O un altre exemple, l'A-26 entre Figueres i Besalú: l'inici de l'obra, l'any 2000; el 2012 deien que s'acabaria al 2014; el 2015, al 2017; el 2019 al 2019, i tornem a portar dinou anys i sumant. O l'A-27, el tram entre Valls i Montblanc, que diu que és de l'any 2009 l'inici de l'obra; el 2012 s'havia d'acabar al 2016; el 2015 al 2019, el 2019 diuen que s'acabarà al 2020, i ja portem onze anys i sumant. I tot això sense sumar-hi totes les partides pressupostades i sense executar.

Per tant, això entenem que no pot ser. I encara alguns no entenen el perquè de la defecció i la pèrdua de confiança en un estat espanyol que empíricament demostra que no ens respecta, i diré més: i ens menysté.

Conseller, per anar acabant, mentrestant, conseller, la gent de les Terres de Lleida, molts cada dia ens seguirem jugant la vida a l'A-2, ens seguirem desesperant per la lamentable fiabilitat i qualitat de la línia de tren Lleida-Manresa, seguirem impotents davant les mort de l'N-240 i incomprendiblement seguirem pagant un 7 per cent més del bitllet de l'Avant. Com poden comprovar, tot molt normal. Però perquè tenim memòria no ens creiem res. Per això reivindicuem, conseller, el dret a poder decidir on invertir, com invertir, com gestionar i com organitzar les nostres xarxes viàries i ferroviàries del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Diputat senyor Solsona, senyores diputades, senyors diputats, consellera..., en primer lloc, senyor Solsona, agrair-li la interpellació, que hagi plantejat avui aquesta interpellació per continuar –per continuar– efectivament denunciant els greuges a què s’han vist sotmesos, als que ens hem vist sotmesos els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, les empreses a Catalunya, en patir durant tots aquests anys, amb un i altre govern a l’Estat, la manca de compromís en complir allò que reiteradament es promet en els pressupostos, que a vegades s’ha reflectit en els pressupostos però que no s’ha acabat complint, la diferència entre el que es pressuposta i efectivament el que s’executa, és a dir, el que després advertim en la liquidació d’aquell pressupost. Vostè ha fet uns exercicis numèrics brillants, si m’ho permet, molt entenedors, del que és aquesta manca de compromís.

Saben que aquesta és una de les qüestions que sempre es planteja; per nosaltres és de cabdal importància. No és tant les promeses, els anuncis, de vegades grandiloqüents, sinó el que diuen les liquidacions. Amb les liquidacions, amb el que realment inverteix l’Estat a Catalunya, amb els números de veritat que sabem al cap d’uns mesos, és quan se sap quina és la voluntat del *Ministerio de Fomento*, del *Ministerio para la Transición Ecológica*, en definitiva, de l’Administració General de l’Estat, de l’Estat. No els anuncis, sinó la veritat, la realitat.

Com deia vostè mateix, senyor Solsona, en el que té a veure amb les infraestructures, malauradament, històricament, els pressupostos generals de l’Estat s’han mantingut amb una visió centralista i caracteritzada per una escassíssima inversió a Catalunya. Han estat inversions que mai han estat en els nivells que pertocquen, mai han estat en els nivells que ens pertocquen ni per pes poblacional ni per pes econòmic, mentre que a la resta de l’Estat s’han fet inversions on no calia; i només voldria recordar frases fetes però prou entenedores, dels aeroports sense avions, les radials sense cotxes o les estacions d’AVE sense passatgers.

El dèficit històric d’inversions de l’Estat a Catalunya, juntament amb el dèficit fiscal –de vegades hi ha qui no vol que parlem ni del dèficit d’inversions de l’Estat a Catalunya ni del dèficit d’inversions–, són els dos conceptes principals –vostè també hi feia referència– d’aquest greuge històric. Per tant, dèficits importants allà on l’activitat i la mobilitat no és una simple previsió a anys vista, sinó una realitat.

Em permeto recordar que, malgrat la insistència d’aquest Govern, durant anys el Corredor Mediterrani només ha estat als plans del *ministerio* quan Europa els hi ha obligat, per vergonya de l’Estat, només ha estat als plans del *ministerio* quan Europa els hi ha obligat. No importava la realitat, les xifres, les dades, que el litoral mediterrani concentrés un percentatge de l’activitat econòmica més que notable: seguien amb la voluntat de prioritzar, per exemple, la *Travesía Central*, dins el que era el *Corredor Central*, en comptes del Corredor Mediterrani. En fi, molt allunyats de la realitat, o potser el que és pitjor, volent transformar la realitat per motius polítics, per simple ideologia.

Parlem de nou dels deutes pendents de l’Estat en infraestructures, i, per fer-ho, m’agradaria, diguéssim, enfocar-ho tot en un triple incompliment; dades que altres vegades ja he enumerat en aquest mateix Parlament o en altres fòrums.

En primer lloc, un conjunt d’actuacions no realitzades, en les infraestructures d’interès general, aquelles més necessàries per al benestar social i per a la competitivitat: actuacions pendents en carreteres, actuacions pendents en alta velocitat, actuacions pendents al Corredor Mediterrani. M’estalvio llegir la llista, però són exemples sagnants, que, efectivament, són greuges territorials molt i molt importants.

Vostè també hi feia referència, al segon gran incompliment: el deute acumulat. Un deute acumulat de més de 3.800 milions d’euros –poca broma amb aquesta xifra–, que l’Estat deu des de l’any 2013 per la disposició addicional tercera. Recordem-ho: la disposició addicional tercera, que s’ha d’abonar a la Generalitat en for-

ma de transferència per l'import que suposa de la diferència, precisament, entre el que inverteix l'Estat i el pes de Catalunya en el PIB en l'Estat. Efectivament, només se n'ha liquidat el de l'any 2007. Estem, doncs, intentant que es liquidi el de l'any 2008; però, en tot cas, en aquest projecte de pressupostos del 2019 s'apunta una partida de 200 milions d'euros, a compte d'aquesta segona anualitat. Però és que en tenim 3.800 d'acumulats. Per tant, estem molt i molt lluny. L'únic any que es va liquidar va ser aquest del 2007.

I el tercer gran incompliment, el tercer gran grup d'incompliment –molt important, vital–, que és la necessitat de recuperar l'aportació econòmica de l'Administració de l'Estat al sosteniment del sistema del transport públic a Catalunya: la mobilitat sostenible. Una part importantíssima de la mobilitat sostenible, és, evidentment, el sistema de transport públic recuperar l'aportació que ha de fer l'Estat, basada en el que paguem a través dels nostres impostos, per sostenir aquest sistema de transport públic. Tots aquests incompliments –aquest triple incompliment– es tradueixen en greuges, greuges per als catalans, i resten oportunitats, resten competitivitat, també, a la nostra economia, a les nostres empreses.

Com molt bé ha dit el senyor Solsona, tenim l'exemple de diferents obres, que pressupostades en diversos exercicis dels pressupostos generals de l'Estat... –que han estat pressupostades, em referia–, i que estan sobre la taula, sense executar.

I vull posar..., sí, no me n'estaré, de posar un exemple concret, segurament un dels més sagnants, el de les inversions en rodalies. Forma part també del transport públic. Abans estàvem parlant d'una altra xifra, la del sosteniment del que és el funcionament del sistema, però les inversions en rodalies, que s'han incomplert sistemàticament, històricament, el Pla d'infraestructures del moment en el que es va aprovar el traspàs de rodalies, aquells 4.000 milions, i que ja s'hauria d'haver executat, s'hauria d'haver acabat el 2015. Estem a l'any 2018 i només se n'ha esgotat un 13 per cent. O el Pla d'actuacions prioritàries, aquell que es va acordar amb la ministra Ana Pastor, els famosos 306 milions, que també s'haurien d'haver executat ja, perquè eren del 2014 i el 2016, i només se n'han executat, doncs, aproximadament, un 12 per cent dels projectes acordats. No me'n podia estar de posar a sobre la taula aquest sagnant exemple de manca de compromís de l'Estat en inversions a Catalunya.

Des del Govern de Catalunya volem que s'aposti de manera definitiva i compromesa en infraestructures bàsiques per als catalans i per al desenvolupament econòmic del nostre país: Corredor Mediterrani..., però, lligat també amb el Corredor Mediterrani, els accessos ferroviaris al port de Barcelona, o a l'aeroport del Prat. Accessos, per exemple, a l'aeroport del Prat que, també, doncs, són exemples sagnants. Mentre els accessos ferroviaris a l'aeroport de Barajas es van adjudicar el 2007 i es van acabar el 2011, tot just el desembre de l'any passat vàiem la tuneladora sortir del túnel per acabar els accessos ferroviaris de l'aeroport del Prat. La primera obra ferroviària des de, pràcticament, temps predemocràtics. Així és com anem –així és com anem– respecte als compromisos de l'Estat, amb un i altre color polític al Govern de l'Estat, a Catalunya.

El mateix respecte als accessos ferroviaris al port de Barcelona, escandalós: una infraestructura bàsica per a l'economia de l'Estat i per a la capacitat d'exportació de Catalunya, absolutament coaccionada per aquesta manca d'inversions de l'Estat en els seus accessos ferroviaris.

Vostè hi ha fet referència –i no m'hi estendré–, al voltant d'aquestes xifres acumulades d'inversions pressupostades versus les inversions liquidades. Es pressuposta poc, però s'executa menys –es pressuposta poc, però s'executa menys. I hem tingut xifres de liquidació, els últims anys..., en fi, que demostrin aquesta manca de compromís: un 68 per cent el 2013, un 66 per cent el 2014, un 70 per cent el 2015, un 56 per cent el 2016, un 81 per cent el 2017, però és que la xifra era molt baixa. Per tant, a cada any hi ha hagut una cosa o altra que han evitat que allò que es pressuposta, que ja és poc, d'entrada, s'executi en els nivells que necessitem.

Només es va poder tenir una xifra d'execució, doncs, d'acord amb el que es correspon, o inclús superior a la que es correspon, l'any 2012, quan es van executar obres per sobre del pressupost, per l'acabament de les obres del tren d'alta velocitat fins a la frontera francesa. Que això ha sigut l'únic capítol que ha complert i que ha aconseguit apujar aquests percentatges de liquidació en els últims dos anys.

Per tant –i vaig acabant–, necessitem els pressupostos de la Generalitat, però no podem deixar de reclamar tot allò que se'ns deu des de fa tants anys, i que s'ha de contemplar en els pressupostos de l'Estat. Perquè és un deute de l'Estat cap als ciutadans de Catalunya i cap a les empreses, cap a l'economia, cap al sosteniment de l'economia de Catalunya.

Tenim molt clara la nostra política en infraestructures. Volem prioritzar i invertir tots els recursos disponibles de forma intel·ligent, impulsant accions allà on són necessàries, on hi ha demanda real o necessitat de tenir-ne, allà on sabem que hi ha un retorn econòmic, i amb el consens, amb el consens dels principals actors, i amb transparència.

Busquem resoldre els problemes de la gent amb visió de conjunt, de país i buscant solucions a totes les infraestructures catalanes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Volem treballar en solucions de mobilitat, d'habitatge...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...i ambientals, per a la gent i per a la nostra economia.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les actituds negacionistes que posen en perill els drets de les dones

300-00068/12

La següent interpel·lació és sobre les actituds negacionistes que posen en perill els drets de les dones, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Exposa la interpel·lació la diputada senyora Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bona tarda. Gràcies, president. Diputades, conseller, conselleres, membres de l'honorable poble de Catalunya, bé, avui presentem aquí aquesta interpel·lació al Govern sobre les actituds negacionistes que posen en perill els drets de les dones, perquè el fantasma de l'extrema dreta i el feixisme torna a recórrer Europa, i, desgraciadament, també al món, igual que ho feia als anys trenta.

I començo amb una pregunta: saben, vostès, quantes diputades hi havia al Parlament de Catalunya a la primera legislatura de la Generalitat contemporània, l'any 1932? Ja els ho dic jo: dels 85 escons que aleshores tenia aquest Parlament, no n'hi havia cap, no hi havia cap diputada. La presència de les dones es reduïa a les taquígrafes i a les administratives, que estaven aquí –de fet, estaven per aquí assegudes– i que preniën nota de tot el que es deia en aquest hemicicle. Ara mateix tenim també els treballadors del Parlament, que no estan asseguts, sinó que estan drets, però, aleshores, aquelles diputades..., aquelles dones que hi havia al Parlament, només eren les que ens servien, les que treballaven per als diputats homes.

L'any 1980, en la primera legislatura de la restauració democràtica, només hi havia 8 diputades, un 5 per cent dels escons. Mirin vostès, avui en dia, quantes dipu-

tades hi ha assegurades en aquest Parlament: de 135 escons, som 59 diputades, un 43 per cent. És obvi que hem avançat tant que fins i tot el partit de l'oposició està dirigit per una dona, tot i que ara no hi és, però està dirigit per una dona. I, no obstant, encara no hem arribat a la paritat de la igualtat de gènere, ni aquí ni a fora; ni aquí, al Parlament, ni a la resta de la societat. Mentrestant, rebroten aquells que ens volen fer retornar a la marginalitat de l'any 80 o a la desaparició del 1932. Mentre hi ha qui..., des dels partits polítics amb responsabilitats socials i de govern, fa tota mena de giragonses i que s'inventen tota mena d'excuses per blanquejar l'extrema dreta i evitar dir les coses pel seu nom –com que Vox és extrema dreta–, la presència d'aquesta ideologia contrària a la democràcia va creixent electoralment als mitjans de comunicació, i molt malauradament, també, a les institucions.

Els que hagin llegit una mica d'història sabran que als anys trenta, quan no hi havia dones en aquest Parlament, les ideologies totalitàries van portar el món al fracàs i a la confrontació absoluta. Un món en el qual la testosterona va portar la societat a la guerra, a la confrontació i a la intolerància. Ara, aquest perill torna a amenaçar-nos des de diferents indrets del món amb projectes liderats per mascles alfa, com Trump, Bolsonaro, Orban, Salvini, o Abascal, que gosen tractar les dones com si fossin objectes o menors d'edat, i que neguen la violència masclista, convertint-se en negacionistes de l'horror, reduint la violència contra les dones a una anècdota que té lloc als domicilis, enclaustrant les dones en la vida privada, en aquell *àngel del hogar* que tan bé va saber defensar el franquisme. Però aquest perill no és nou, a Espanya. No és un mer rebrot, ja que l'extrema dreta, d'Espanya, no n'ha marxat mai.

La mal anomenada «transició espanyola» ni va ser pacífica ni va fer net. I ara, l'extrema dreta torna a ressorgir de bracet d'alguns grups d'aquest Parlament, que, per exemple, es feien fotografies amb l'extrema dreta a les manifestacions, o que aplaudien amb les orelles cada vegada que Vox presentava denúncies contra els nostres polítics o contra el nostre Govern per ser independentistes, i que ara ens el mostren com l'espantall que vindrà si ells marxen. Recordin allò de: «Si tu no hi vas, ells tornen.» Ara és: «Si tu no votes els pressupostos, ells també tornen.»

Però l'extrema dreta no ressorgeix –dic «no ressorgeix com a reacció a l'independentisme, l'extrema dreta ja hi era»–, sinó que arriba amb pactes per governar, gràcies a tripartits d'extrema dreta, les primeres exigències de les quals afecten directament els drets de les dones. Hi ha qui vol amagar el negacionisme masclista de l'extrema dreta acceptant, fins i tot, la possibilitat que es deroguin les lleis de protecció de les dones o que es qüestionï la desigualtat, i posant en dubte la veracitat de les denúncies per violència masclista.

Des de l'any 2009 fins al 2017 a Espanya es van presentar més d'1 milió de denúncies de violència masclista. Qui fa això, qui qüestiona la veracitat d'aquestes denúncies està qüestionant els drets i les llibertats de les dones, retornant als anys trenta. Sense la mà alçada, però amb la mateixa intenció antidemocràtica: antidemocràtica i totalitària. Els feixistes ja no alcen la mà, van vestits, tenen corbata, però són el mateix, busquen el mateix. L'extrema dreta a Espanya és rematadament franquista.

Preservar les lleis d'igualtat és avui més necessari que mai. Mirin, reflexionin sobre aquest testimoni que he vist avui a Twitter, d'una policia de Palma de Mallorca, de les Balears. Sònia Vives, aquesta policia, diu: «Ningún hombre muere con la ropa interior en la boca ni con la ropa interior estrangulándole, ni semidesnudo y violado en un pozo y entre arbustos. Si un hombre muere así, es a manos de otro hombre. El problema es evidente.» I tant que és evident: ens maten per ser dones i ens maten els homes. No és una qüestió contra els homes. Més del 94 per cent dels homicidis registrats a l'Estat espanyol són perpetrats per homes. No és una qüestió de donar privilegis a les dones per ser dones, sinó de protegir-nos per poder seguir sent dones.

L'octubre passat, durant el debat de política general d'aquest Parlament, es va aprovar una resolució per tal d'impulsar un pacte nacional contra la violència masclista, abordant des de diferents àmbits aquesta xacra: seguretat, atenció, ensenyament..., per treballar per acabar amb ella, per acabar amb aquesta xacra des d'aquest Parlament. Catalunya ha de posar, i posa fre a l'ascens de l'extrema dreta que atempta contra la llibertat de les persones, especialment de les dones. Però també hem de treballar junts per a frenar l'ascens imparable del feixisme a Europa.

Les eleccions europees del maig han de suposar una bufetada als partits d'extrema dreta, xenòfobs, masclistes i euroescèptics, però també a aquells que els volen blanquejar i que van o han anat de bracet a les eleccions europees amb partits neofeixistes, es diguin Libertas, però que no busquin llibertat. Al Parlament Europeu, els catalans hem de demostrar que volem pertànyer a una Europa forta, solidària, plural i democràtica.

Jo, com a dona nascuda l'any 78, diputada i independentista, no hauria pensat mai que el 2019 hagués de repetir, orgullosa, els versos de Maria Mercè Marçal: «A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, / de classe baixa i nací oprimida. / I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.» Caldrà ser rebel tantes vegades com calgui, i és que la lluita per la llibertat i la igualtat de les dones hauria de ser un patrimoni de la humanitat, un dret humà, i aquest Parlament ho hauria de reconèixer.

Moltes gràcies, bona tarda.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, per respondre, la consellera de la Presidència, senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Bé. Moltes gràcies, diputada Madaula, perquè realment coincideixo plenament en la necessitat d'aquest debat, i crec que és un debat que hem de poder tenir arreu, que l'hem de poder tenir en el Parlament, a totes les institucions catalanes, i que l'hem de poder tenir al carrer, també, amb la societat civil i amb la gent que vol i que està espantada i que vol fer front al que està passant.

Parlava dels drets humans, i realment aquest any –i ho hem comentat diverses vegades– s'ha celebrat el setantè aniversari de la Declaració dels drets humans, una fita que va ser històrica però que encara avui segueix sent un ideal que tots ens hauríem de sentir obligats a complir, i que sembla que alguns no en fan cas.

Vaig trobar una cosa, l'altre dia, mirant la Declaració universal dels drets humans, que vaig pensar que li agradaria, i és que en un moment en què el llenguatge inclusiu no existia i no es practicava, s'aplica per primera vegada en un document com aquest. I és la primera vegada, en un document d'aquest nivell, que s'aplica, que es parla dels «drets dels éssers humans» oposat al que s'havia parlat fins ara, que eren els «drets dels homes». I, precisament, això passa perquè hi ha un lideratge femení al darrere, no només el de Eleanor Roosevelt, que totes coneixem molt, però també de Hansa Mehta, que va ser crucial en la Declaració universal dels drets humans. I aquest lideratge femení fa també que passin coses. Per això és important la referència, també, que ha fet ara que hi hagi diputades i que hi hagi lideratges femenins.

La declaració universal segueix sent un ideari avui, segueix sent un referent, però clarament hem de seguir passant del que són drets declaratius al que són drets efectius, i constantment, en aquest Parlament, en parlem, perquè és la tasca de tots nosaltres. O aquest mateix dilluns, el dilluns d'aquesta setmana, es presentava el Pla de drets humans de Catalunya, que va ser un encàrrec del Govern de la Generalitat de la darrera legislatura al Síndic de Greuges, que està impulsant amb l'estructura de drets humans, amb la participació d'experts, d'entitats, i que ara està en fase de participació ciutadana. Que, per cert, hi havia algun diputat o diputada d'aquest Parlament que va assistir en aquesta presentació del Pla de drets humans a Catalunya, que quan

va sentir la paraula *autodeterminació* va haver de fugir i, clar, es va saltar la part que es parlava de les dones, que venia després.

Tenim la declaració de les Nacions Unides, que parla de la Convenció sobre l'eliminació de totes les formes de discriminació contra la dona, i parla de discriminació contra la dona i no eufemismes que ens volen col·locar aquests dies com «discriminació domèstica», etcètera. Tenim també el Conveni d'Istanbul en la prevenció i la lluita de la violència envers les dones, on especialment hi ha referència a la violència sexual i el que és la necessitat del consentiment per poder tenir aquestes relacions sexuals, un consentiment que ha de ser explícit, el que anomenem el «només sí és sí» i on hem de fugir del «no és no». Només sí és sí.

També aquí hi ha molt camp per córrer. L'Estat espanyol ha decidit que sembla que ara es posaria en marxa l'adaptació de la legislació d'un conveni que fa molts anys que està en vigor i que fa molts anys que ha signat. A casa nostra també n'hem parlat, també tenim lleis que han estat imprescindibles, que són imprescindibles, com el dret de les dones a erradicar la violència masclista, la igualtat efectiva de les dones i homes. Aquestes lleis no són suficients, i n'hem parlat molt –eh?, diputada Segovia– en aquest Parlament. No són suficients, però certament són necessàries i són imprescindibles. Si no les tinguéssim, encara estaríem molt pitjor. Les darreres dècades hem anat conquerint drets però no els hem consolidat. La lluita pels drets de les dones, malauradament, continua i segurament continuarà durant molts anys.

Els nostres drets avui segueixen sent vulnerats. A Catalunya, més del 25 per cent de les dones declara haver patit violència masclista. A l'Estat espanyol, des que hi ha dades, gairebé mil dones assassinades per violència masclista en els darrers quinze anys: mil dones. A la Unió Europea, una de cada tres dones declara haver estat víctima de violència física o sexual; una de cada vint declara haver estat violada; més del 50 per cent declara haver patit assetjament sexual i una de cada tres declara haver sofert abús psicològic per part de la seva parella. I estic emfatitzant el *declara* no perquè dubti de cap d'aquestes dones –com farien algunes persones avui dia–, sinó precisament perquè encara avui hi ha molt silenci, i perquè precisament fer visible l'invisible és el que ens ajuda a defensar els nostres drets.

Al món, el 40 per cent de les dones viuen en països on l'avortament està prohibit; més de 200 milions de dones viuen sense tenir accés a mètodes anticonceptius moderns: bretxa salarial, condicions laborals, feines poc segures en el sector informal, amb tasques menys qualificades; això és el dia a dia, encara, avui, a Catalunya, en el mercat laboral, en el món occidental i, evidentment, en països en desenvolupament. I si entrem en la situació de dones migrades, dones amb discapacitat, dones grans o altres col·lectius, les vulneracions són encara molt més grans.

En definitiva, a la Unió Europea, al món, a Catalunya, les dones encara patim situacions de vulneració dels nostres drets humans. El 2018 ha estat un any important, o com a mínim pot ser un any important si el sabem aprofitar, perquè ha estat un any on hem pogut sentir la nostra veu d'una forma més clara, més contundent, i, sobretot, molt més massiva i generalitzada que anys anteriors. I, per tant, pot fer que sigui un punt d'inflexió que no ens podem permetre desaproveçar, perquè realment queda molt camí per fer. El 2018 va ser l'any de la vaga feminista del 8 de març, de la primera vaga feminista del 8 de març, una vaga que, com altres mobilitzacions, com tantes altres mobilitzacions, es va veure menystinguda, menyspreada per opcions polítiques, aquelles opcions polítiques que volen que tot canviï perquè res canviï. I, bàsicament, titllant la vaga d'ideologia, com si la ideologia fos un insult.

El 2018 també és l'any del #MeToo, és l'any del #Cuéntalo, l'any que cada país va tenir la seva pròpia etiqueta, on les dones explicaven –explicàvem– amenaces, violència, assetjament, i on eren massa comunes, i per això totes les llegíem, perquè ens hi sentíem reflectides, però massa poc compartides.

Què ha estat, també, el 2018? El 2018 també ha estat l'any de la sentència de La Manada, però no només de La Manada. Sovint, i constantment, hem hagut de veure

sentències en què se li diu a la dona: «Sí, mira, jo ja sé que tu no volies, però, clar, com que no t'has defensat prou davant d'un o més homes, com que no t'has jugat la vida, doncs, mira, potser no tens dret al reconeixement o a la protecció que tindries si t'haguessis defensat prou i t'haguessis jugat la vida.» Aquest també ha sigut el 2018, un 2018 on s'ha vist d'una manera encara més clara com el sistema de justícia masclista abusa de les dones.

Però el final del 2018, especialment, i ara ja en l'inici d'aquest 2019, també estem veient un repunt del masclisme més retrògrad i més perillós, d'opcions polítiques i de corrents socials que el practiquen, el declaren sense cap mena de vergonya, aquí i arreu.

Hem volgut repassar, precisament, algunes de les dades. He volgut posar-les, perquè jo crec que ens hem de preguntar com pot ser que algú estigui al costat, no només fent-se fotos, sinó també signant pactes polítics, al costat de qui vol derogar lleis contra la violència masclista, de qui vol derogar lleis a favor de la igualtat, lleis que no són ni tan sols tan avançades com les que puguem tenir aquí. Ens seguim preguntant com pot ser que algú faci el joc de blanquejar partits d'ultradreta que propaguen mentides sobre la situació de les dones, els abusos i la discriminació. És gravíssim, perquè defensar i derogar aquestes lleis que ens protegeixen, que són condició necessària per protegir-nos, és connivència amb aquells que abusen de nosaltres, ens maltracten, ens discriminen, ens violen i ens assassinen.

Si us plau, reflexionem-hi tots, perquè si bé és molt cert que ens hem d'enfrontar a la ultradreta des del combat ideològic, no és menys cert que també hem de prendre decisions polítiques valentes i coherents. Així ho estan fent diferents països europeus. L'exemple més clar el tenim a Suècia a l'hora de fer l'acord de govern, que els ha costat Déu i ajuda. Una cadira no val desprotegir les dones. I, si ho val, això només mostra les prioritats de cadascú.

Abans ho deia, el 2018 ha estat un any important, o ho pot ser. Si us plau, que no sigui el 2019 l'any del negacionisme i l'any del masclisme. Aquí, en el Parlament de Catalunya, representants de la nostra societat hem de ser contundents amb la denúncia de les mentides. Hem de ser contundents amb aquesta realitat paral·lela de dades inventades que només tenen com a objectiu deslegitimar els avenços assolits per les dones. No sé a qui fa por que les dones tinguem els mateixos drets que els homes. Ens hem de comprometre des d'aquest Parlament, des de la nostra societat, a aïllar aquelles opcions polítiques que ens neguen drets, que ens neguen drets humans a les dones. Perquè mentre molts de nosaltres mirem endavant per construir la Catalunya del futur, n'hi ha alguns que s'estimen més l'Espanya dels anys cinquanta.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Entenc que renuncia al segon torn de la interpellació.

Interpel·lació al Govern sobre el procés separatista i les seves conseqüències per a tots els catalans

300-00074/12

Per tant, passariem ara mateix al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el procés separatista i les seves conseqüències per a tots els catalans, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa. Si no em donen una indicació contrària, els record, en tot cas, que el diputat que ha d'intervenir, si no és a l'hemicicle en el moment que li correspon, perd el seu torn.

Per tant, els agrairia que m'aclarissin si està arribant... *(Pausa.)* D'acord, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, disculpen la entrada, la irrupción rápida. Miren, en esta interpelación yo creo que lo primero que hay que hacer es empezar haciendo un balance de los dieciséis meses que llevamos desde el golpe a la democracia, un balance rápido. Un balance rápido que nos da la historia de una ruptura de la convivencia grave, que vino determinada por la ruptura de la legalidad vigente.

Durante estos dieciséis meses hemos visto cómo se han registrado muchos más delitos de odio, amenazas, injurias... Ha habido daños a las propiedades, han rallado coches, han pintado casas, han llamado a la violencia desde las instituciones, desde la más alta institución de Cataluña, desde el presidente de la Generalitat se ha dicho «apretad, apretad» a los CDRs, se ha apelado a la vía eslovena; ha habido agresiones a personas que quitaban lazos amarillos; ha habido ataques xenófobos o supremacistas a ciudadanos por su origen; ha habido ataques a sedes de partidos, ha habido amenazas de multas y sanciones por parte de la policía en Twitter, a quienes retiraban lazos amarillos, sin fundamento legal ninguno; ha habido imposibilidad de ejercer derechos fundamentales en manifestaciones cuando estas manifestaciones eran en apoyo del bilingüismo o eran en apoyo de la Policía Nacional y de la Guardia Civil, pues, no han podido culminar su derecho a la reunión y a la manifestación, con quejas incluso del *conseller* de Interior diciendo que, bueno, que «con la legislación que tenemos no me veo obligado o no puedo hacer otra cosa más que autorizar este tipo de manifestaciones». Por suerte tiene que aplicar todavía la Constitución española que intentaron derogar.

Hay un uso propagandístico de los medios de comunicación públicos, que por cierto últimamente ha acarreado que el Parlamento Europeo vaya a mantener una investigación sobre TV3 por su parcialidad y por su adoctrinamiento. Ha habido, hablando de adoctrinamiento, adoctrinamiento en las escuelas. Ha habido un apoderamiento ideológico de las calles y de las instituciones por parte de ustedes, que ahora mismo, hace un rato, nuestra presidenta Inés Arrimadas denunciaba, pues, el cómo se encuentran los trabajadores de la Administración catalana sometidos a paros concretos a las doce, vamos a significarnos todos ahí fuera o pasa por el aro de tener una *conselleria* decorada como si fuera la sede de Esquerra Republicana. En fin, se han vulnerado derechos de los parlamentarios, con sentencias del Tribunal Constitucional, que no me lo invento, y al fin se derogó absolutamente la Constitución y el Estatuto en este Parlamento mediante procedimientos ilegales.

Hoy sale en el *ABC* una noticia: «El independentismo violó la ley el año pasado en trescientas una ocasiones.» Dirán ustedes: «Oh, el *ABC* –el *ABC*–; claro, malignos...» Bueno, oiga, mire: trescientas una. Ni que fueran diez, ni veinte. Es una vergüenza; es una vergüenza para ustedes. Y eso por no hablar del perjuicio económico y del perjuicio para la dignidad de las instituciones que han supuesto estos dieciséis meses de locura separatista en Cataluña. Y luego yo les hago un repaso, que yo creo que se les ha hecho largo, porque estaban ustedes..., algunos diputados de su banca abandonaban el Pleno porque no podían resistir la enumeración de tantos desmanes por culpa..., llevados a cabo por su Gobierno.

Pero es que, paralelamente a todo esto, nos hemos encontrado con una verdadera conjura de la tergiversación. Ustedes, ahora ya que se acerca el juicio, todos estos hechos que vivimos a partir de los días 6 y 7 de septiembre de 2017 y que vivimos también en octubre cuando aquí declararon ilegal y unilateralmente la independencia, todos esos hechos que vivimos, parece que no han ocurrido. Lo que ocurrió en la *conselleria* que usted dirige, señor Aragonès, cuando se evitó que una comisión judicial llevase a cabo sus funciones, cuando se les cercó, cuando los responsables de aquel cerco negociaban que si salían tenían que salir sin papeles y por un pasillito estrecho entre una turba dispuesta a no sé sabe qué y que no debían cumplir con ello con la obligación que les había ordenado un juez, que era básicamente buscar prue-

bas de cómo ustedes se estaban gastando el dinero de todos los catalanes en los fines que ustedes querían alcanzar de la independencia, pues ahora, a puertas del juicio, pretenden vendernos que es que ese juicio es un juicio político, que España no es una democracia, que ustedes están oprimidos. Con sus 112.000 euros los señores colocados en los chiringuitos, están ustedes de un oprimido que bueno, que es increíble.

Miren, hay otras... El señor Puigdemont..., perdón, el señor Torra, mintiendo aquí en el Parlamento, hoy, diciendo que al señor Puigdemont ya se le ha juzgado. Mintiendo o demostrando un desconocimiento descomunal de la realidad. Pero es que lo que dijo el tribunal alemán cuando resolvió sobre la extradición del señor Puigdemont –y no lo juzgó, sino que resolvió sobre su extradición–..., dijo que en cualquier caso el delito de alta traición que ostenta el mismo carácter político en todos los estados ya que se trata de un delito contra el ordenamiento político y la propia existencia del Estado no es debatible en el marco de la extradición. Por lo tanto, no lo juzgó ni pretendió juzgarlo, ni siquiera hizo una idea, solamente dijo que ellos no podían entrar en el análisis de este delito, pero sobre todo lo que determinó es: «Es absurdo pensar que el Estado español, miembro de la comunidad de valores y del espacio jurídico común de la Unión Europea, pudiera abusar de un procedimiento penal con la intención de castigar al reclamado por sus convicciones políticas.» Y añade que es inimaginable.

Pero es que esto yo no necesito al tribunal alemán que lo diga, que eso es inimaginable y que esto no es una persecución política, es que esto evidentemente lo cree toda la comunidad internacional, porque, si fuera de otra forma, pues estaríamos calificados de otra forma muy diferente por todo el mundo. Y lo cierto es que ustedes están solos, solos como la una, mientras, por ejemplo, el índice de democracia de 2018 de *The Economist* pone a la democracia española, pues, en el lugar 19 de 165, y la pone por delante de Japón, de los Estados Unidos de América, de Francia, de Bélgica. Esto es la realidad, por mucho que ustedes se hayan empeñado en tergiversarla.

Y es que pasa una cosa: que cuando ustedes intentan aquí instaurar una república carente de garantías democráticas, los días 6 y 7, con esa ley de desconexión en la cual obligaban a los funcionarios a pedir la integración en la Administración catalana, y que esa integración y que la incorporación de funcionarios la hacían ustedes, el ejecutivo, por decreto ley, un decreto ley que no podía revisar el Consell de Garanties, que ustedes se habían sacado de la manga que no podía revisar los decretos ley, con un órgano jurisdiccional de gobierno de los jueces que estaba nombrado íntegramente por el poder ejecutivo y por el poder legislativo, y a sus amiguetes, que no tenían que ser ni jueces, entonces ustedes intentan hacer aquí un golpe a la democracia, instaurar una especie de república sin garantías democráticas, ustedes son el ejemplo de los populismos que actualmente están asolando el mundo y que intentan apoderarse de las instituciones destruyendo los mecanismos de control y de compensación. Y ahora, cuando la democracia va a actuar, porque la democracia actúa a través de sus poderes y uno de sus poderes para defender cualquier democracia, como esta, que somos la 19 de 165 países, uno de los únicos veinte países que es considerado *full democracy*, democracia plena, en el mundo, uno de los únicos..., y ustedes ahora este juicio lo pretenden substituir por una especie de juicio televisado... Sé que le hace todo esto mucha gracia, señora Madaula. Yo sé..., claro, cuando la gente no respeta la democracia, cuando la gente ya anuncia que no va a acatar las sentencias de los tribunales en una democracia, y pretendían instaurar en Cataluña una república ajena a los principios democráticos de la Unión Europea..., pues a nosotros no nos extraña que ustedes se rían, no nos extraña; lo mismo han hecho otras dictaduras y regímenes totalitarios a lo largo de la historia en el globo, en el planeta, lo mismo: se han valido de que han llegado a las instituciones y entonces han empezado a subvertir las normas hasta apoderarse completamente de ellas. Pero aquí estamos los demócratas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que no vamos a consentir que esto ocurra...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...y que llevaremos a votación en la moción... Luego le explicaré los principios que llevaremos a votación.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Carrizosa, podrien innovar una mica, jo crec, perquè realment avui suposo que el seu grup, com que no devien tenir gaires més temes per fer una interpellació, han decidit agafar el mateix discurs del Ple d'abans de Nadal. Ja sé que aquests dies han estat molt ocupats pactant amb Vox, i, per tant, potser no s'han pogut preparar les interpellacions que tocarien en aquest Ple, i han decidit agafar el mateix que van estar explicant en el Ple que vam tenir la setmana, doncs, abans de l'aturada nadalenca, en què vam fer un ple específicament, que van demanar vostès, sobre el Ple del 6 i 7 de setembre de l'any 2017, i ens han tornat a posar els arguments sobre la taula.

De fet no és nou. Vostès diuen que aquest Govern i aquesta majoria parlamentària només ens dediquem a determinades coses, però després resulta que quan mirem les seves interpellacions en aquest Parlament vostès les centren només en determinades coses. És a dir, qui més parla del procés, qui més parla de l'acció exterior de la Generalitat, d'aquestes suposades ambaixades, que van explicant, portadores del mal per tot el món, qui parla precisament dels efectes econòmics del procés d'independència, etcètera, són vostès. Per tant, jo ja els vaig dir una vegada, i m'hi refermo, que quan parlen del hàmbster del procés, doncs, jo crec que el hàmbster del procés deu ser de Ciutadans, no? De ben segur.

En tot cas, vaja, ha tornat a repetir diversos arguments que no per repetits i no per insistents que siguin nosaltres els acceptarem de cap de les maneres, i els combatrem com sempre els hem combatut, amb la força dels arguments.

Vostè ha començat fent un repàs dels darrers setze mesos, el que passa és que s'ha deixat coses en aquest repàs. I quan ens deixem coses en la història, quan ens deixem episodis, resulta que al final ens podem pensar que la pel·lícula ha anat d'una altra manera i resulta que no ha anat així.

Vostè, per exemple, s'han deixat els 139 atacs violents d'extrema dreta que vam patir entre el setembre i el desembre de l'any 2017. Vostè s'ha deixat que hi va haver tres intents d'investidura en aquest Parlament d'acord amb els resultats del 21 de desembre, de les eleccions del 21 de desembre del 2017, i que no van ser possibles entre d'altres perquè el Tribunal Constitucional no va donar l'empара als candidats, es va canviar la jurisprudència que hi havia fins al moment respecte a la presència en debats d'investidura de diputats que estaven en situació de presó, i s'oblida també que al tercer candidat que es va posar sobre la taula, el diputat Jordi Turull, en mig de l'aturada tècnica del Ple d'investidura, se'l va citar a declarar al Tribunal Suprem i va ser empresonat preventivament –preventivament– sense que hi haguessin noves raons més enllà, doncs, de que era candidat a la presidència de la Generalitat.

S'han oblidat també que hi han nou persones empresonades preventivament; que una bona part de la comunitat acadèmica en l'àmbit del dret penal, no de Catalunya, de l'Estat espanyol, considera que ho estan sent de forma injusta. Que ho considerem de forma injusta aquells que evidentment, doncs, els donem recolzament polític, que som els seus companys, que som les persones que hem col·laborat amb ells,

o que ho considerin els votants, per vostès no és suficient, però també ho considera molta i molta gent.

Que es demani, per exemple, per part del PEN Club Internacional, que és aquesta entitat internacional de referència per la llibertat dels escriptors i per la llibertat de pensament i de creació..., que demani l'alliberament de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, vostè tampoc ho ha posat en el repàs d'aquests setze mesos.

Tampoc ha posat que hi ha persones que estan vivint fora de l'Estat espanyol perquè tenen una ordre de detenció a l'Estat espanyol, una ordre que, quan passa la prova del cotó d'altres jurisdiccions, i em refereixo a Alemanya, em refereixo a Bèlgica, i va gairebé passar a Escòcia, doncs no passa aquesta prova del cotó. I que fins tot el jutge instructor de la causa que segueix contra aquests dirigents polítics i socials, sabent on viuen uns suposats delinqüents, presumptes delinqüents, renuncia a la seva obligació de perseguir delictes, per què?, perquè sap que no hi haurà una resolució positiva a la seva petició de detenció. Per tant, vostè s'ha deixat moltes coses; la seva pel·lícula és totalment incompleta.

I ha tornat a posar sobre la taula, doncs, bona part del seu argumentari. I vostè diu que nosaltres critiquem que sigui un judici polític. Doncs nosaltres ho considerem, que aquest és un judici polític. És un judici polític perquè el relat sobre el que s'aguanta, el relat polític sobre el que s'aguanta és una tergiversació del delictes de rebel·lió. Ara resulta que es pot fer una rebel·lió armada sense armes, és la nova teoria; està en relats falsejats per part de la instrucció de la Guàrdia Civil, que són falsos –que són falsos–, són absolutament falsos. De fet, fins i tot en els vídeos que s'aporten com a proves en la causa del Tribunal Suprem pel que vostè mencionava de la conselleria d'Economia es diu «tot això passava davant de la conselleria d'Economia» i s'hi posen imatges de l'intent d'entrada il·legal a la seu de la Candidatura d'Unitat Popular, que no té res a veure amb el que hi havia..., sí, té a veure que formava part de la mateixa operació política, però que no són els fets de davant del Departament d'Economia pels quals es vol posar per delictes de rebel·lió..., doncs, es vol posar una bona colla d'anys a la presó Jordi Sànchez i Jordi Cuixart i mantenir en la situació de privació de llibertat..., en la situació de privació de llibertat que ja hi estan.

I és un judici polític perquè com molt bé han dit els seus socis del Partit Popular ells són capaços de controlar des del darrere la sala penal del Tribunal Suprem que jutjarà aquestes persones. I és un judici polític perquè la narració dels fets comença amb les eleccions de l'any 2012 i comença analitzant els programes electorals; uns programes electorals que són plenament legals perquè es van poder presentar, ningú va il·legalitzar candidatures, no va haver-hi cap objecció en aquell moment. I, per tant, només quan constaten que la ciutadania de Catalunya o una majoria de la ciutadania de Catalunya està decidida a fer valer el dret a decidir i a fer valer el dret a l'autodeterminació, després això es converteix en..., aquelles urnes es converteixen en unes suposades armes, no?

Per tant, vostès insisteixen en el seu relat. Però nosaltres, sí, creiem que és un judici polític, i que ho és no només perquè tindrà impacte polític, sinó perquè té una clara motivació política, que és la d'escapçar l'independentisme, és la de fer un avís a navegants i és la d'instaurar un estat de regressió de drets i llibertats a Catalunya que, tard o d'hora, s'acabarà aplicant a la resta de l'Estat. Perquè avui Catalunya, com ho van ser altres territoris de l'Estat, en contextos molt diferents, amb presència..., amb presència d'organitzacions armades que estaven..., evidentment, que practicaven el terrorisme en un context molt diferent, allò va ser un banc de proves de regressió de drets i llibertats; avui ho està sent a Catalunya, amb un context totalment diferent, on aquí ha estat tot plenament pacífic, ha estat una voluntat clarament democràtica i amb manifestacions totalment cíviques, no?

Feia referència, vostè, per defensar aquest Estat al rànquing de *The Economist*. A mi m'agrada molt que *The Economist* sigui una revista de referència per a vostès. De fet, jo moltes coses que diuen en els seus editorials no hi estic d'acord, per-

què crec que té una visió, a vegades, massa ultraliberal de l'economia, no? Però a vostès..., veig que per a vostè és de referència, no? Doncs llegeixi's l'editorial que hi havia després de l'1 d'octubre, quan deia que això s'havia d'acabar, que el Govern Rajoy s'havia equivocat amb la repressió i que això s'havia d'acabar amb un referèndum consultant el poble de Catalunya i que hi hagués una sortida democràtica. I *The Economist* no està per la independència de Catalunya en cap moment, però defensava que hi hagués una sortida democràtica i no una sortida violenta.

O miri què diu *The Economist* de Vox, com qualifica *The Economist* a Vox. No diu: «Ai, potser és populista.» No, no..., diu que és d'extrema dreta, que és el que és Vox. No populista, d'extrema dreta. Perquè, clar, resulta que un partit quan pacta amb vostès..., un partit d'extrema dreta quan pacta amb vostès es transmuta en partit populista, no? En canvi, quan un saluda i passa per davant d'una manifestació independentista, la resta tots som d'extrema dreta. En realitat, qui pacta amb l'extrema dreta són vostès, qui es manifesta amb l'extrema dreta són vostès.

En tot cas, una realitat, i vostè parlava «la realitat és...», doncs, escolti'm, la realitat és que vostès a la que han tingut l'oportunitat de configurar majories de govern ho han fet de la mà de l'extrema dreta. I l'altra realitat és que, per molt que vostès insisteixin, per molt que vostès facin anar la seva fàbrica de *fake news* continuada, no desapareixeran els ciutadans de Catalunya que defensin la independència, i no només no desapareixerem, sinó que cada dia som més. Som més també moltes vegades gràcies a la seva ajuda, que ens mostren que malauradament a Espanya no hi ha un projecte atractiu per a la majoria de catalans. I per això defensin la independència del nostre país, i la seguirem defensant de forma cívica, pacífica i democràtica davant d'un judici polític, i també davant d'aquesta aliança amb l'extrema dreta que vostès estan protagonitzant a Andalusia i que nosaltres sempre combatrem aquí i a tot arreu.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Per a la rèplica, té la paraula de nou el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Mire, señor Aragonès, ¿sabe lo que pasa? Que ustedes están de moda. Y están de moda porque ustedes son populistas y porque el señor Torra es ultranacionalista. Y eso lo dice *The Economist* también. (*Aplaudiments.*) O sea, que usted aludía al *The Economist*, pues, llama al señor Torra ultranacionalista.

Y yo he citado un informe de *The Economist*, no una línea editorial; pero si hablamos de líneas editoriales o de opiniones de *The Economist*, pues, le puedo decir eso que dice del señor Torra, con quien usted gobierna, *The Economist*. Pero, bueno, ya sabe usted que eso..., que el señor Torra es xenófobo y supremacista lo dicen también los tres principales partidos de la Unión Europea. Y lo dicen, ya que usted alude que, si nosotros en Andalucía tenemos unos pactos u otros, yo le digo: «Oiga, usted está gobernando...» Primero, que nosotros en Andalucía no tenemos pactos con ninguna fuerza populista, eso es lo primero. Pero es que lo que sí que me dirá usted a mí a ver que es, si es ultraderecha o no es ultraderecha, pues, lo que decía el señor Torra el 11 de octubre de 2010: «Espanya essencialment ha estat un país exportador de misèria material i espiritualment parlant» o que llama cuando habla de «bèsties carronyaires, escurçons, hienes, bèsties en forma humana, tanmateix que glopegen odi. Hi ha alguna cosa freudiana en aquestes bèsties, un petit sotrac a la seva cadena d'ADN». O cuando dice que «es corre el risc que la nació es desfaci com un sucret en un vas de llet tenallada per l'allau emigratori..., immigratori».

Por lo tanto, señor Torrent, usted está gobernando... Ay, perdón, señor Aragonès, usted está gobernando con este señor.

Y le decía que ustedes están de moda porque son populistas, ustedes fueron coautores del golpe a la democracia que vivimos aquí. Y ustedes han hecho, además, unos pactos, pues, con..., van juntos con quien está claro que es una persona, pues, que está diciendo las manifestaciones que le he leído yo.

Pero es que además le decía que al estar de moda en un mundo en el que están de moda los populismos, pues, es fácil de calificarles a ustedes. Hay un libro que le recomiendo, *Cómo mueren las democracias*, que es un libro que está escrito por dos profesores de Harvard y que habla de Donald Trump, básicamente. Hay una bibliografía abundante sobre Donald Trump en Norteamérica, los profesores de las universidades. Y se están ocupando mucho de advertir a los norteamericanos cuando la política..., cuando la democracia se pone en peligro. Y, entonces, dan una serie de puntos para identificar cuándo los gobiernos son populistas o cuándo no lo son. Y aquí es muy curioso, porque dan cuatro indicadores clave del comportamiento autoritario de los populistas y..., da cuatro. El primero: rechazo o débil aceptación de las reglas democráticas del juego. Y dice: «¿Rechazan la Constitución o expresan su voluntad de no acatarla? Si la respuesta es sí, probablemente nos hallamos ante populistas autoritarios.»

Dos: negación de la legitimidad de los adversarios políticos. Ustedes niegan no ya la catalanidad a sus adversarios políticos, a veces los tratan incluso como a bestias. Para ustedes no somos catalanes, por lo tanto, no importa que tengan o no mayoría. Para ustedes, que en redes sociales y aquí mismo..., bueno, y la señora De Gispert cuestiona quienes no son catalanes, pues, no tienen mayoría, niegan la legitimidad de los adversarios políticos.

¿Toleran o fomentan la violencia? ¿Han apoyado de manera tácita la violencia de sus partidarios negándose a condenar o penalizarla sin ambigüedades? Sí, fomentan, «aprieten, aprieten» con los CDRs. ¿Elogian o se han negado a condenar otros actos destacados de violencia política tanto pasados como acontecidos en otros lugares del mundo? Ustedes se abrazan a Otegi, ustedes se abrazan a Carlos Sastre, se hacen fotos con ellos.

Cuatro: predisposición a restringir las libertades civiles de la oposición, incluidos los medios de comunicación. Aquí, afortunadamente, la protección de los derechos y libertades descansa en uno de los poderes del Estado, que es los jueces y tribunales. Pero ustedes, aunque no tienen fácil cargarse los derechos y libertades de los catalanes, ya lo han intentado con amenazas de multas, con manifestaciones intentando impedir manifestaciones y privando de visibilidad en los lugares públicos a toda su oposición.

Por eso le digo que nosotros, que somos liberales, centristas y moderados, nos vemos obligados a hablar claramente para que ustedes no se carguen nuestra democracia. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nosotros lo que queremos es acatar...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...la sentencia que salga, no poner una sentencia en la sede de Esquerra Republicana, que es, parece, lo que les gustaría a ustedes.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per a la rèplica, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, president Torrent.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau! Silenci tothom! (*Persisteix la remor de veus.*) Esperí's, senyor vicepresident. Sí? (*Pausa.*) Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. És cert que els populistes són els que no respecten les regles de la democràcia, com a mínim, les regles del Parlament de Catalunya, que és que quan algú està en l'ús de la paraula, doncs, no se'l pot interrompre, se l'ha de deixar començar.

En tot cas, ara últimament vostès..., vostès acaben fent bons els gags de Polònia, perdonin. (*Remor de veus.*) Perdonin. Perquè el gag de l'sms amb les paraules del dia, ara les paraules de la setmana són que estan convertint tot en seus d'Esquerra Republicana. Cap problema. Vinguin a visitar les seus d'Esquerra Republicana. Estan obertes les portes. Veuran, per exemple, que n'hi han algunes que han patit atacs feixistes, i els ho ensenyarem. Potser nosaltres no fem un tuit o una roda de premsa o no venen tots els mitjans de l'estat quan patim un atac feixista a la nostra seu. Perquè no volem amplificar el feixisme. També ho denunciem això, però no volem amplificar el feixisme, que moltes vegades és el que persegueix: generar un estat de que la gent s'autolimiti en les seves expressions. Però els ensenyarem les seus d'Esquerra Republicana. Estan obertes, estan obertes, evidentment, a vostès. Per tant, hi estan convidats. El dia que vulguin els les ensenyem, i veuran que no són llocs tan dolents –no són llocs tan dolents. Que normalment hi ha quatre cadires, en rotllana, perquè ens agrada, doncs, treballar de forma oberta. I, fins i tot, s'hi poden trobar algunes entitats que ens les demanen per fer activitats en molts municipis, perquè no hi ha prou espais públics, no hi ha prou centres cívics moltes vegades, i ens les demanen, i ho fem. En tot cas, per tant, les portes de les seus d'Esquerra Republicana estan obertes.

Ha tornat a tirar no de l'hemeroteca del president Torra, sinó de la seva. Perquè, clar, suposo que van gastant tant aquells articles, sobre els quals el president va comentar àmpliament en el mateix debat d'investidura. Ho van gastant tant, diem, que sembla que acaben oblidant algunes coses, no? Vostè denunciava que el president Torra en aquells articles de fa una pila d'anys de no sé què parlava de la migració, no?, de la immigració.

A part d'intentar fer veure que aquest Govern és un govern supremacista, xenòfob, que té por a la immigració..., vaja, quan molts d'aquests membres d'aquest Govern, molts, tenim avis que venen d'altres llocs de..., que no venen de Catalunya, que venen d'altres llocs dels quals ens sentim molt orgullosos; quan tenim el primer membre del Govern de la Generalitat de Catalunya, el conseller El Homrani, d'origen marroquí, venen a dir que això és un govern xenòfob? Home, però no ho veuen? Mirin el banc de davant. És a dir, a vegades hi ha coses que no s'acaben d'entendre, no?

Però vostès sí que fan pactes, i vostès fan pactes, per exemple, amb un partit que defensa expulsar 54.000 persones que viuen a Andalusia perquè són immigrants sense papers. I vostès hi pacten. Li fan fer la feina bruta al PP –li fan fer la feina bruta al PP–, perquè vostès sí que són una màquina de propaganda i no volien tenir aquesta taca. Però la tenen, perquè han pactat amb Vox, que defensa l'expulsió de tots aquests ciutadans d'Andalusia, aquests 54.000 immigrants sense papers, no?

I segueixen fent un fals relat, que és el relat de la violència. De fet, vostès han fet una cosa insòlita que són les querelles preventives per a una violència que no es produeix. Vostès van presentar, per cert, una querella per sedició contra el Govern de la Generalitat; el mateix dia 21 de desembre presenten una querella per sedició per uns fets que suposadament es produïen per una deixadesa de funcions en el mateix moment que els Mossos d'Esquadra, en coordinació amb els altres cossos i forces de seguretat, estaven garantint el dret a la llibertat d'expressió, el dret a la protesta pacífica i alhora, evidentment, la reunió de les institucions, com és el Consell de Ministres, a Barcelona. I mentre això estava passant, mentre el Govern de Catalunya estava fent

continuadament una crida a que qui es volgués manifestar ho fes de forma pacífica i de forma cívica... Perquè el dret a manifestació és un dret, evidentment, s'ha de fer de forma cívica i pacífica, si no ja deixa de ser un dret, no? Però, mentre nosaltres estàvem fent això, vostès estaven presentant unes querelles absolutament falses de sedició que, de fet, no n'han parlat, no?

I de mitjans de comunicació, parlem de mitjans de comunicació: no els he sentit gaire alçar la veu quan es deté un fotoperiodista la setmana passada a Girona per fer la seva feina. I això no és persecució de la premsa. Quan se'l deté sense ordre judicial, en el marc d'una investigació que ara ningú ha ordenat –que ara ningú ha ordenat– i ningú se'n vol fer responsable.

O m'agradaria que vostès fossin tan defensors de la llibertat de premsa quan s'intervenien comunicacions a professionals d'Europa Press a Palma de Mallorca no fa tantes setmanes. I vostès callant. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Per tant, evidentment...

El president

Vicepresident, se li ha acabat el temps.

El vicepresident

...senyor Carrizosa –sí, acabo–, veurem la seva moció, que deia que en parlaria i de moment no n'ha explicat cap punt.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

Interpellació al Govern sobre el balanç del primer any de legislatura pel que fa a drets, autodeterminació, repressió i fracàs del diàleg amb l'Estat

300-00070/12

La següent interpellació és sobre el balanç del primer any de legislatura pel que fa a drets, autodeterminació, repressió i fracàs del diàleg amb l'Estat. Presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, exposa la interpellació el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé, gràcies, president. Efectivament, en aquestes dates hem assolit el primer any des de l'inici d'aquesta legislatura i també ens apropem a l'inici d'un nou cicle polític, que, evidentment, vindrà marcat per la celebració dels judicis als nostres presos i preses polítiques.

És, per tant, des del nostre punt de vista, un moment propici per fer balanç, balanç del que ha estat aquest primer any de legislatura, de en quina situació política ens trobem i sobre com encarem el nou cicle.

Òbviament, aquesta interpellació precedeix una moció que voldrà plantejar propostes i iniciatives polítiques que instin el Govern de la Generalitat a corregir allò que nosaltres considerem errors i mancances de la seva actuació fins al moment present, i a adoptar un nou rumb polític que el posi efectivament al servei del mandat polític de l'1 d'octubre i dels compromisos electorals del 21 de desembre, així com de l'embat democràtic que el nostre país cal que encari per tal de defensar i fer efectius els drets socials, civils, polítics, econòmics i culturals de tothom avui restringits i amenaçats per l'Estat espanyol, entre ells especialment el dret a l'autodeterminació, que és precisament una clau, si més no des del nostre punt de vista, que pot obrir el pany del conjunt dels drets democràtics que es troben avui limitats. En resum, voldrem instar el Govern per tal que deixi de ser un obstacle i un llast, com és ara al nostre parer, per a la recuperació de drets de Catalunya i per tal que no tanqui en les

institucions ni en els pactes d'estat allò que el poble ha obert amb la seva lluita en els carrers.

Pel que fa al balanç, volem dir en primer lloc que venim d'una triple crisi de l'Estat, que inclou també les seves autonomies, i amb especial afectació en el cas dels Països Catalans; una triple crisi vigent i agreujada en les seves principals dimensions encara avui; una crisi de legitimació democràtica motivada pel creixent desprestigi de les institucions i de la seva classe política, i molt especialment de la monarquia, i en gran part per causa de la corrupció i els privilegis de naturalesa crònica i estructural del règim; una crisi social per causa de la gestió de la crisi econòmica en favor de les elits i en contra dels serveis públics i de les classes populars, i el continuat creixement de les desigualtats –la precarietat laboral, el problema de l'habitatge i el deteriorament de la sanitat en són tres exemples dramàtics– en el marc d'un empobriment de les classes populars que no s'atura malgrat el creixement econòmic i que accelera la feminització de la pobresa, i una crisi territorial motivada pels processos d'autodeterminació als Països Catalans i a Euskal Herria que posen en qüestió la mateixa naturalesa nacional de l'Estat espanyol.

Bé, pel que fa a la crisi social, avui més del 20 per cent de la població assalariada a Catalunya cobra menys de mil euros bruts al mes; el 25 per cent de les dones assalariades cobra a l'any un salari inferior als 11.792 euros bruts, cosa que situa la seva mensualitat en 842,5 euros. No obstant això, els beneficis de les companyies a l'Estat espanyol van créixer l'any 16 un 200 per cent respecte a l'any anterior, mentre que els salaris segueixen estancats des del 2012.

Des del començament de la recuperació econòmica, aproximadament el 15, la majoria dels diners procedents del creixement econòmic han anat a parar a les butxaques dels més rics, quatre vegades més vegades que a la franja més pobre de la població. I més concretament, des del primer trimestre del 12, la productivitat per hora treballada ha crescut deu vegades més que el salari mitjà, però els sous estan paralitzats ja que les empreses –per cert, amb les que vostès van entaular-se, van anar a sopar el 20 de desembre– han optat per guanyar competitivitat a força d'un menor cost laboral. I són les dones i les joves les que paguen la factura. El sou anual d'una treballadora de vint-i-sis anys avui és un 33 per cent inferior a l'any 2008. En canvi, l'encariment de la vida és una constant en aspectes bàsics com el transport, l'habitatge, les comunicacions.

Avui a Catalunya patim també rècords –rècords– de desnonaments. La població en situació precària és el 42,6 per cent, i de la qual un 51,4 per cent són dones. La taxa de risc de pobresa és –atenció– del 20 per cent de la població, i ha crescut malgrat la recuperació macroeconòmica, posant de manifest l'estafa també creixent a les classes populars.

Conseller, sense justícia i igualtat, sense drets bàsics garantits per a tothom, no es pot construir un nou país per a tots i per a totes. Està el seu Govern disposat a desobeir l'Estat, els mercats i les empreses de l'IBEX 35 per tal de garantir drets bàsics universals, com, per exemple, el dret a l'autodeterminació, combatre la precarietat o generar igualtat efectiva entre homes i dones?

Bé, seguim amb les tres crisis. Les mobilitzacions del 15-M, de l'1 i el 3 d'octubre del 17, posteriorment, i la creixent potència del moviment feminista han marcat l'agenda política i social en el marc de múltiples i continuades lluites socials i laborals en tots els sectors i territoris, i la resposta de l'Estat ha estat sempre la mateixa: la repressió, des de la llei mordassa al judici de l'1 d'octubre, passant per la conculcació de la llibertat d'expressió, la criminalització de la protesta, la persecució de la immigració i el desnonament sistemàtic.

I val a dir que aquesta ha estat una resposta repressiva orquestrada amb la complicitat i participació de tots els poders i institucions de l'Estat, amb especial protagonisme de l'aparell fiscal i judicial, i, naturalment, de les clavegueres de l'Estat. L'Estat se sent fràgil i la seva resposta no és el diàleg, les reformes o l'aprofundi-

ment democràtic, ans al contrari, la repressió i la reducció de drets, no només contra l'independentisme, sinó contra tothom que pugui qüestionar l'Estat: artistes, vaguistes, immigrades, mestres, desnonades, defensores del territori. Altsasu, a Euskal Herria, o la repressió contra el SAT, a Andalusia, en són també exemples sagnants.

És pel conjunt de les crisis i de les respostes antidemocràtiques de l'Estat que parlem de crisi de règim, del règim del 78, del conglomerat de poders polítics, judicials, policials, militars, eclesiàstics, econòmics i mediàtics que, organitzats i aliats en les institucions de l'Estat, incloses les autonomies, reprimeixen i conculquen drets en funció dels seus interessos per tal de mantenir el seu poder extractiu sobre les classes populars en el conjunt del territori, reproduir-se, sostenir els seus privilegis i mantenir les seves posicions internacionals, lluita de classes i patriarcat en tota regla i en tota la seva complexitat, posant l'Estat al servei de les classes dominants en el marc del capitalisme i del neoliberalisme global. Avui la Constitució, sorgida d'un pacte monàrquic amb el franquisme, és encara un instrument jurídicopolític fonamental per aquesta estratègia.

Però, bé, entre l'1 i el 3 d'octubre del 17 es varen donar les condicions per a la ruptura amb el règim del 78 a Catalunya; més de 2 milions de persones mobilitzades desobeint i resistint la repressió varen autodeterminar-se conjuntament amb la majoria del Parlament i del Govern en aquell moment, però malauradament ni el Govern de la Generalitat ni els partits que en formaven part no varen iniciar ni sostenir la construcció de la república que havia de derivar-se d'aquell acte popular de sobirania. La lluita popular havia conduït un canvi d'hegemonia que obria la porta que la resposta a les tres crisis de l'Estat fructifiqués a casa nostra en la ruptura democràtica amb el règim del 78 i obrís la porta a una república amb més drets i democràcia per tothom. Certament, el procés d'autodeterminació després de l'1 i del 3 d'octubre no només posava en qüestió les relacions polítiques amb l'Estat, sinó també les relacions de poder a Catalunya, i obria la porta a canvis socials i democràtics que no només espantaven l'Estat espanyol, sinó també Europa i les mateixes elits dirigents catalanes.

El que després ha succeït és prou conegut: repressió, regressió democràtica, promoció de l'extrema dreta, del feixisme, recomposició del règim, amenaçant fins i tot els drets que ja semblaven indiscutibles. Com arreu del món, el capitalisme globalitzat i el patriarcat malden per globalitzar-se, i això ho fan a través de la globalització del feixisme per tal de garantir les condicions polítiques de la seva reproducció.

I, en aquest context, què ha fet el nou Govern de la Generalitat i els partits que li donen suport? –i aquí no em referiré a les declaracions del president de la Generalitat sinó a la pràctica del Govern. Doncs renunciar a exercir el dret a l'autodeterminació, resseguir els límits de l'Estatut i de la Constitució, sense cap desobediència ni cap acte de sobirania, ni davant de l'Estat ni davant de la banca ni de les empreses de l'IBEX 35; continuar aplicant les polítiques neoliberals que mantenen i aguditzen les desigualtats, protegint el feixisme en l'espai públic i reprimint la protesta. Però no només això, ja que des del proppassat 21 de desembre, en el marc de la visita del president del Govern espanyol a Barcelona, hem constatat una clara voluntat desmobilitzadora i de desescalada del conflicte polític amb l'Estat espanyol, sota la primàcia d'un diàleg i d'una negociació que exclouen el dret a l'autodeterminació, l'alliberament de presos i preses i el lliure retorn d'exiliats i exiliades, obediència total a les institucions de l'Estat i a les doctrines de la troica.

Avui, davant la dimissió del Govern i de les institucions en la defensa dels drets, són els moviments socials –els sindicats, les vagues i l'autoorganització popular– qui manté viva des de baix la lluita, la protesta i la proposta. Vostès han après molt bé la lliçó segons la qual com més obediència a l'Estat i més conservadores siguin les polítiques, més es pot desenvolupar l'autonomia i més suport rebran les elits i les oligarquies.

Conseller, què està fent el seu Govern per aplicar el mandat democràtic del referèndum de l'1 d'octubre i els seus compromisos electorals del 21 de desembre? Són els nostres drets civils i polítics, inclòs el dret a l'autodeterminació, moneda de canvi en la negociació de pressupostos estatals o autonòmics?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té ara la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, senyor Alfred Bosch. Quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Alfred Bosch i Pascual)

Senyor Riera, il·lustres diputades i diputats, dir-los primer que nosaltres compartim en bona part el diàleg, i amb totes les forces, però sobretot amb vostès, i compartim també en bona part el diagnòstic que ens ha exposat aquí sobre l'estat actual a l'Estat espanyol i la triple crisi, tant econòmica i social, per una banda, com democràtica i amb relació als drets civils, en segon lloc, i també una crisi política que al nostre entendre sobretot radica en la manca de voluntat de diàleg, de diàleg polític, per resoldre una qüestió que ha de tenir una solució democràtica, consensuada, pacífica i política, no pas judicial. Per tant, en aquest sentit, jo crec que en el que és fonamental estem bastant d'acord.

Vostè parla d'un temps, no?, d'uns anys, en els quals, doncs, el poble de Catalunya ha liderat una sèrie de reivindicacions a l'entorn de la llibertat, a l'entorn de les necessitats socials, i que l'Estat ha respost amb repressió. Òbviament, també, coincidim en aquesta visió dels últims anys.

Jo, però, voldria insistir en, diguéssim, quina és la responsabilitat i on són els responsables de tot això que ha passat. I per descomptat que hem de parlar que sobretot a partir del 15-M i durant els últims anys és el Govern del Partit Popular, liderat per Mariano Rajoy, que, un cop aconseguida la majoria absoluta, doncs, ha pres una sèrie de mesures davant de les quals hi ha hagut una resposta. És a dir, no només hi ha hagut lideratge social i polític, sinó que també hi ha hagut una resposta inevitable, necessària, per part de tots aquells actors que volien preservar els valors de la democràcia, els drets civils i aquesta necessitat, doncs, de respondre a les necessitats socials.

Davant d'això, aquesta resposta a una autèntica ofensiva de la dreta més rànica i del nacionalisme espanyol; doncs davant d'aquesta ofensiva, també hi ha hagut una resposta, eh? I dic això, per què? Per què em centro en això? Perquè hem de radicar i hem de situar el problema allà on realment se situa. El problema no està en el terreny de les forces que demanen l'emancipació nacional o social del nostre país o dels Països Catalans, el problema no radica allà, en aquest terreny; el problema l'hem de situar en un poder repressiu i regressiu a l'Estat espanyol, i hi hem d'insistir, vostè ho ha mencionat, i en això també estem d'acord, però jo crec que és necessari sempre situar les responsabilitats allà on pertoca.

I és obvi i li donaré alguns exemples, si és que fos necessari, però les clavegueres i els poders de l'Estat, la ultradreta i el nacionalisme espanyol més radical, doncs, s'han envalentit els últims anys i han aplicat una sèrie de mesures que són les que han provocat una resposta que partia dels moviments democràtics, dels moviments socials, que sens dubte han hagut de respondre i que sens dubte també tenen una agenda més que legítima sobre la taula.

Però hi ha alguns exemples d'aquesta deriva dels poders de l'Estat cap a la repressió i la regressió: els judicis –per parlar de les últimes coses, eh?–, els judicis que començaran d'aquí uns dies, judicis injustos, judicis que representen una autèntica causa política contra un moviment del tot legítim, judicis que nosaltres, doncs, denunciem, perquè no voldríem que mai s'haguessin produït, perquè no s'haurien d'haver produït mai, però que, és clar, evidentment que aprofitarem, i aprofitarem, doncs,

tal com fan els judokes, no, i és aprofitar la força bruta, injusta i excessiva de l'adversari per demostrar les seves fragilitats i la seva feblesa. O qüestions com, per exemple, l'existència d'exiliats. Tenim exiliats, diguem-ho, i no és perquè sí, és per evitar aquella injustícia que s'ha comès amb altres companys seus que ara són a la presó, i, per tant, doncs, estan obligats a marxar de l'Estat espanyol.

Fa molt poc, les detencions de Girona o la detenció dels alcaldes de Verges i de Celrà. I encara no sabem qui va ordenar aquestes detencions i per què, però evidentment no hi va haver una ordre judicial. Per tant, aquestes irregularitats són continuades i les veiem cada dia.

O coses com el Parlament d'Extremadura demanant l'aplicació del 155 a Catalunya. Clar, vostès s'imaginin que en aquest Parlament demanéssim una cosa semblant, la supressió de les institucions democràtiques a Extremadura? Vostès s'imaginin què passaria i la que s'armaria si nosaltres féssim això? Per què es fa això? I per què es fa amb impunitat? Doncs evidentment perquè hi ha aquesta ofensiva de la dreta més conservadora i del nacionalisme espanyol que pretén actuar amb total impunitat.

O el líder del Partit Popular, el senyor Casado, dient que vol tornar a aplicar i que si pot tornarà a aplicar una llei com el 155, però dient que l'aplicarà sense cap fonament, sense que hagi passat res, res de nou, és a dir, prevaricant. I aquí altra vegada veiem la impunitat amb què actuen, doncs, les forces repressores i regressives de l'Estat espanyol.

O Ciutadans i el Partit Popular legitimant la ultradreta a Andalusia i acordant, doncs, a partir d'un programa que realment fa esfereir.

Bé, la llista és llarga, sabem que seguirà, però tinguem molt clar que per davant de tot hem de procurar sempre distingir entre les forces que agredeixen i que agredeixen els valors democràtics i els valors econòmics i socials legítims de qualsevol poble, i aquells que són agredits. I hem d'expressar solidaritat, entenc jo, amb aquells que són agredits per les forces repressores i per les forces regressives de l'Estat espanyol.

Per tant, quan se'ns demana sobre l'octubre del 2017, home, hem de fer aquesta distinció i hem de dir que en aquells dies aquells que van ser agredits i els representants d'aquells que van ser atacats, eh?, doncs, home, hem de fer pinya..., o sigui, no hem de confondre els uns amb els altres i hem de dir que aquells que van ser agredits van intentar actuar amb un sentit de la responsabilitat i de país tal com els pertocava. I que, és més, que els que hi van posar el coll són a la presó o a l'exili per evitar la presó. I això ho hem d'anar dient i ho hem d'anar recordant sempre. Per tant, són víctimes, i com a tals els hem de considerar. I que quedi clar qui són els responsables, i que els que estan a la presó i que els que han hagut de marxar a l'exili i centenars de persones que estan sent investigades i moltes encausades, doncs, no són els culpables del que està passant.

Per tant, estem governant en un context difícil, i si vostès, des de la CUP, tenen la sensació que podem fer més i que hem de fer més, doncs, asseguem-nos en una taula, parlem-ho, perquè estem disposats a escoltar qualsevol suggeriment. I perquè a més a més –a més a més– és que els volem, i els volem per anar junts i per escenificar de forma molt clara aquesta solidaritat que aquells que hem estat agredits hem de tenir entre nosaltres, i aquesta pinya que hem de fer. I que ens ajudin a resistir i que ens ajudin a trobar els recursos per fer-ho, diguin-ne pressupostos o diguin-ne com vostès vulguin. I a recuperar-nos del cop del 155, eh? Per tant, el que creiem que hem de fer és això: deixar més aviat els retrets que puguem tenir, fer pinya, i mirem al futur.

Sobre el diàleg. El diàleg és necessari, i el diàleg sempre l'hem de mantenir. És que fins i tot en els pitjors conflictes, conflictes armats que hi ha hagut al món, en paral·lel, sempre s'ha procurat encetar la via del diàleg. Per què? Perquè és necessari i perquè sobretot has de mantenir el diàleg amb aquells amb qui tens grans diferèn-

cies; amb els que ens entenem més fàcilment, doncs potser el diàleg no és tan necessari. Clar que és necessari i clar que el mantindrem, és obvi.

Per tant, escolti, nosaltres combatrem totes les amenaces a la democràcia i als drets civils, defensarem les institucions i la democràcia. És el que hem estat fent i és el que hem fet durant aquest any, que és el que vostè ens demana. Nosaltres no volíem i creiem que no s'han de fer uns judicis injustos, aquesta causa general política, no?, contra gent que defensa la democràcia i que defensa els drets dels ciutadans a decidir el seu futur.

Per tant, escolti, si demana: desobeïrem l'Estat?, la resposta és òbvia. Nosaltres, des del Govern de Catalunya, com hem fet fins ara (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), continuarem obeint els valors democràtics i els drets civils i humans més elementals, i nosaltres el que farem...

El president

Conseller...

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...és servir el poble de Catalunya...

El president

...se li ha acabat el temps.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

...que el 21 de desembre ens va triar perquè estiguéssim en aquest Govern. Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per a la rèplica és el torn, de nou, del diputat. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Bé. Conseller... –gràcies, president–, conseller, miri que l'Estat espanyol té una responsabilitat evident, és obvi; que hi han oligarquies i elits estatals i internacionals que hi tenen una responsabilitat directa, és evident. Però el Govern de la Generalitat també té una responsabilitat directa, perquè des del 21 de desembre no hem vist ni un acte de sobirania del Govern que permeti pensar que hi ha una voluntat real, efectiva, material d'exercir l'autodeterminació. I és per això que no hi ha unitat, i és per això que no ens posem d'acord. Si no hi ha un exercici efectiu de l'autodeterminació, si no hi han actes de sobirania, no és possible construir cap mena d'unitat.

D'altra banda, tampoc ens estem posant d'acord en les polítiques socials, i n'hem parlat molt. Nosaltres no hem trobat en el seu Govern ressò ni una resposta positiva des del punt de vista de desenvolupar polítiques de sobirania, és a dir, que ens permetin realment recuperar democràticament i al servei del nostre país els recursos, les infraestructures, els serveis bàsics per posar-los al servei del poble, que és al servei de qui han d'estar, i, evidentment, per tant, sota control públic.

I, per tant, li he de dir que amb aquesta política autonòmica i autonomista vostès s'estan convertint, efectivament, en còmplices necessaris de l'apuntament de l'Estat davant les seves tres crisis. Segueixen creient i dient que en el marc jurídicopolític de l'Estat espanyol és possible assolir una solució democràtica al conflicte generat per l'independentisme, quan saben perfectament que aquest marc jurídicopolític espanyol és precisament un dels principals obstacles. Tothom sap que només amb la unilateralitat podem exercir l'autodeterminació i trencar amb el règim del 78, per tal d'iniciar el camí de construcció de la república, però vostès des del Govern i de les direccions dels partits que li donen suport segueixen enganyant la població llançant continuadament cants de sirena sobre un diàleg que només pot portar al bloqueig del projecte independentista o a una reforma autonòmica i que té com a conseqüències immediates el risc, això sí, de la desmobilització i deixar l'espai lliure

perquè la recomposició del règim es faci cada cop més possible, ara ja també amb l'ajuda de l'extrema dreta.

I, pel que fa a la moció que presentarem tot seguit, ja li avanço algunes de les qüestions que hi farem evidents, que són molt pertinents a propòsit del debat que estem tenint precisament.

Nosaltres volem qüestionar radicalment un diàleg que no inclogui explícitament l'exercici del dret a l'autodeterminació i la fi de la repressió; això ens sembla evident. I, per tant, és necessari davant d'això i davant la fallida del diàleg amb l'Estat, atès que no inclou aquests dos principis bàsics, volem reivindicar de forma clara i nítida la unilateralitat.

Davant la repressió quotidiana sobre milers de persones i els judicis, cal també, des de les institucions, acusar i condemnar l'Estat i persistir en les accions per les quals l'Estat ens acusa col·lectivament, que són precisament desobediència, unilateralitat i autodeterminació. Es jutja tot un poble, tot un moviment, es jutgen la democràcia i el dret a l'autodeterminació, i nosaltres hem de jutjar i acusar l'Estat, afirmant sense embuts que varem fer-ho i que ho tornarem a fer. Tornarem a desobeir i tornarem a autodeterminar-nos. Aquests judicis, cal que siguin l'inici d'un nou cicle de lluita popular i institucional, amb la ruptura democràtica amb l'Estat com a destí final.

També denunciarem la desmobilització, la desmobilització que ve de les institucions catalanes, i la fotografia del Govern amb Pedro Sánchez i la patronal com a frau democràtic i actualització del règim del 78.

També afirmarem que la lluita pels drets civils i polítics és indestruïble de la lluita pels drets socials. Tres crisis, tres lluites articulades: autodeterminació, drets civils i polítics, drets socials, drets LGTBIQ i feminisme; organitzadament, en el conjunt del Països Catalans, en aliança amb les classes populars i organitzacions socials i polítiques republicanes i democràtiques arreu de l'Estat, Europa i el món, en el marc d'un ampli moviment antifeixista.

Com li deia abans, construir sobirania, recuperar per a la titularitat pública allò que és del poble, allò que ha de ser controlat democràticament: recursos, infraestructures, serveis bàsics. Per tant, davant l'Estat i l'IBEX 35, construir un sector públic que ens garanteixi sobirania nacional, finançament públic, serveis públics i drets bàsics universals i gratuïts per a tothom, i redistribució de la riquesa. Mobilització permanent i desobediència civil. Cal que el Govern i totes les institucions es posin al servei de la mobilització social per destituir el règim del 78 i construir la república des de la sobirania institucional i l'exercici efectiu de l'autodeterminació, disputant a l'Estat i a les empreses de l'IBEX 35 el control del territori i dels recursos estratègics.

Efectivament, conseller, actualment la pràctica del seu Govern està, malauradament, molt lluny d'aquests principis, però l'hi asseguro: si no és al marc d'aquest programa rupturista, l'exercici de l'autodeterminació és impossible. Per tant, per lleialtat a l'1 d'octubre, al 21 de desembre, apliquin un programa rupturista...

El president

Diputat...

Carles Riera Albert

...defensin l'autodeterminació...

El president

...se li ha acabat el temps.

Carles Riera Albert

...o pleguin.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Conseller, per a la rèplica, quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sobre el dret a l'autodeterminació, ja li asseguro jo, senyor Riera, que el posem sobre la taula, l'hem posat sobre la taula i el continuarem posant sobre la taula. De fet, en qualsevol oportunitat que hem tingut per reunir-nos amb el Govern espanyol o amb qui sigui, qualsevol actor important amb el qual nosaltres ens hem de trobar i amb els quals hem de parlar, l'autodeterminació i el dret dels catalans i les catalanes a decidir el seu futur sempre hi han estat. De fet, quan ens han proposat d'obrir converses per parlar dels pressupostos de l'Estat només o per parlar de qualsevol qüestió que interessi el Govern de l'Estat espanyol, nosaltres sempre hem dit el mateix: si parlem, que hem de parlar, perquè ho hem de fer, parlem de tot, no excloquem res, i no excloquem, doncs, la situació de presos polítics i exiliats, per descomptat, i no excloquem la solució democràtica a aquest contenciós, que sens dubte passa per la via democràtica; que, si la democràcia és el govern del poble, per al poble i pel poble, que sigui el poble qui decideixi quin ha de ser el futur d'aquest país. Per tant, sempre hi és, no hi renunciem, no hi renunciarem. Al contrari, sempre va per davant.

Quant a defensar les sobiranes, plurals, bé, aquest és un exercici que també es pot fer, per exemple, amb uns pressupostos forts que permetin millorar la sanitat, que permetin millorar l'educació, que permetin millorar les infraestructures, que permetin millorar també drets i l'exercici de drets. L'altre dia estàvem parlant, per exemple, de la cooperació a la solidaritat i com, si tenim uns nous pressupostos, podem exercir-la més i de forma més sobirana i tal com nosaltres voldríem o més a prop del que nosaltres voldríem, és a dir, contribuint, en la nostra modesta part, a resoldre les grans diferències entre el nord i el sud del planeta i les grans desigualtats, que no compartim i, en canvi, compartim amb vostès que nosaltres hem d'ajudar que aquestes desigualtats desapareguin i que en la nostra modesta mesura, doncs, puguem també contribuir-hi. Per tant, tot això, per descomptat que ho estem treballant i que estem anant en aquesta direcció.

Quan parla vostè de que l'octubre del 2017, doncs, hi va haver un mandat que no es va complir, eh?, escolti, jo el que sí que li puc dir és que en aquell moment no hi va haver prou fortalesa com per tirar endavant allò que ens havíem marcat, i que ens ho vam marcar, i que ho vam intentar fins al final, i que la gent que ho va intentar fins al final, que és el Govern de Catalunya que hi havia en aquell moment, doncs ara són o a la presó o a l'exili. I que, per tant, que tinguem en compte que aquella manca de fortalesa, doncs, no la volem tornar a veure, no volem repetir allò, volem anar més enllà, volem garantir que realment el mandat del poble sigui aplicat i sigui respectat.

I per fer això, doncs, hem de tenir més fortalesa. I hem de tenir més fortalesa internacional –aquest és un dels temes que ens ocupa–, hem de tenir més fortalesa interna democràtica i hem de tenir més fortalesa política. És a dir, tots aquells que realment volem avançar cap a un país just, cap a una república catalana que respongui als interessos de tots els ciutadans, de tots, eh?, doncs hem de fer pinya i ens hem de posar d'acord.

I, evidentment, la crítica és necessària, i per suposat que és ben acceptada. Hi insisteixo, doncs, continuem treballant en aquesta direcció, i tot allò que vostès pensin que es pot fer per millorar, el que no va acabar de funcionar l'octubre del 2017, fem-ho –fem-ho–, i fem-ho junts, eh?

I un últim comentari pel que fa als judicis. Els judicis són injustos. Nosaltres no compartim cap pretès fonament que ha portat tots els nostres companys a la presó, que fa més d'un any que hi són i que ara s'enfrontaran a unes acusacions sense cap fonament. Per tant, creiem que no s'haurien de celebrar. Primer punt.

Segon punt, se celebraran. I com que se celebraran, doncs, nosaltres direm la veritat. Direm que és una causa política, que és una causa que no s'hauria de judicialit-

zar, que se sustenta en fonaments falsos, que no hi va haver violència, etcètera. I, per descomptat, aprofitarem per explicar la veritat. I per explicar-la a tanta gent com ens vulgui escoltar.

Per tant, el que podem fer i el que farem en els judicis és explicar la veritat, que se sàpiga, que tot el món sàpiga que es porta a judici una opció política legítima, que tothom sàpiga que es porta a judici unes persones que van defensar la democràcia i que l'únic que van fer va ser posar urnes perquè la gent pogués decidir...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...sobre el seu futur. Això és el que estem fent i això és el que farem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el bloqueig del vaixell Open Arms al port de Barcelona

300-00071/12

La següent interpellació és sobre el bloqueig del vaixell Open Arms al port de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari Republicà, exposa la interpellació el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, doncs, bé, avui segurament no hi hauria d'haver una interpellació per a vostè, almenys en aquest sentit. Hauríem d'estar aquí parlant, i potser amb el conseller El Homrani, de com podem millorar, de com podem enfortir tot el sistema d'acollida. O potser podríem estar parlant, en aquest cas vostè i jo, de les conductes ètiques i responsables amb l'entorn de les nostres empreses. Podríem, i inclús seria convenient, estar parlant de com Catalunya pot contribuir a enfortir les seves eines de cooperació al desenvolupament, per evitar, per exemple, que hi hagi persones que han de marxar del seu país.

O hauríem d'estar parlant de com ho podem fer perquè el Govern del PSOE compleixi les seves promeses electorals, com la de derogar la disposició adicional de la llei mordassa, que legalitza les devolucions en calent; de la reforma dels CIE, dels centres d'internament d'estrangers, que proposaven reformes que mai han arribat. Hauríem d'estar dient, de fet, que no volíem aquestes reformes, que l'únic que podem acceptar nosaltres és el seu tancament. També podríem estar preguntant-nos quin paper pot i ha de jugar Catalunya per reforçar les oficines d'asil al món. Hauríem d'estar instant-vos al Govern català perquè exigiu a l'executiu espanyol que compleixi d'una vegada amb les quotes de reubicació i de reassentament, caducades ja fa mesos, mentre tenim els camps de refugiats de Mòria desbordats.

Hauríem d'estar, tots i totes, treballant en favor d'un protocol europeu, com ahir ens recordava el CEAR, per evitar la improvisació un cop s'han efectuat els rescats marítims; de com evitar que les persones migrades i refugiades que tenen la sort de ser rescatades es passin setmanes a alta mar sense poder desembarcar en un port segur perquè tots els estats membre miren cap a una altra banda durant setmanes. Hauríem d'estar parlant, per tant, de com podem agilitzar els desembarcaments i assegurar-nos que aquests no es realitzen en països com Líbia, on la vida de les persones corre perill; de com garantir l'accés al dret d'asil a les persones rescatades.

El mateix director adjunt de Frontex va reconèixer, a més, que el 80 per cent de les persones migrades que arriben a Europa són potencials demandants d'asil. Aquesta

xifra, dita pel mateix director adjunt de Frontex, és a dir, el director adjunt de la policia europea, el que ens ve a dir és que estem vulnerant, incomplint el dret i els convenis internacionals, i el que encara és més important, la moralitat.

Hauríem d'estar treballant també, i sobretot, per establir un sistema just de reubicació entre països de la riba nord, per a totes aquelles persones arribades de la riba sud.

I avui, en lloc d'estar parlant de com donar garanties jurídiques a totes les embarcacions que realitzen feines de rescat, feines d'emergència, resulta que hem d'estar parlant del *dret* d'un vaixell de rescat marítim a sortir a salvar vides. Estem parlant, per tant, de si les persones tenen dret a ser rescatades. Per tant, ens trobem en un debat molt més anterior, moltes passes enrere de les que ens hauríem estar trobant ara mateix.

Si avui estem aquí és perquè el Govern espanyol ha denegat el permís a Open Arms a sortir a salvar vides al Mediterrani central. Un vaixell que havia de sortir, ja fa dies, amb centenars de mantes recollides, amb tota l'ajuda de la ciutadania de Catalunya que les havia portat al port de Barcelona, i que a hores d'ara segueix paralitzat al port de Barcelona. La mateixa setmana en què només en quaranta-vuit hores han mort cent setanta persones a la zona on ara mateix Proactiva hauria d'estar cooperant; morts que pesaran també sobre l'esquena de totes aquelles persones que avui callen, que avui fan silenci.

Aquest bloqueig, que no és una decisió aïllada, ja que, com sabem, en els darrers dies també s'ha denegat el permís a Aita Mari, un altre vaixell de rescat de l'ONG Salvamento Marítimo Humanitario. Per tant, no és una decisió puntual per una cosa administrativa d'un vaixell, sinó que sembla que és una política que comença a fer efecte en el Govern espanyol.

Això suposa, de fet, un canvi de criteri respecte a l'Aquarius, on el mateix senyor Sánchez assegurava una cosa..., és a dir, assegurava no ser el que en realitat ha acabat sent. Ell mateix, en boca seva, amb les seves paraules, va dir: «Això de l'Aquarius no és una operació de màrqueting.» Doncs, ha acabat sent una operació de màrqueting. I les raons són tan incomprensibles com surrealistes. La primera és: «Si Itàlia i Malta no obren els ports, nosaltres tampoc ho farem. Com que els països no compleixen amb els seus compromisos i amb el dret internacional marítim, nosaltres tampoc ho farem.»

El segon motiu és: «És que aquesta gent posa més gent al vaixell de la que se li permet.» Però el tema és que, quan es tracta de rescat, el que preval és el mateix rescat. I, per tant, el que es pot dir és que, quan estan a alta mar i estan rescatant persones, què li han de dir a la següent persona, un cop tenen tot el nombre de persones que segons el Govern espanyol se'ls permet en el vaixell? «No, mira, vostè ja es queda aquí a alta mar, tirat, perquè aquest vaixell ja no té capacitat per a més persones.»

En realitat, però, a ningú se li escapa que és una decisió políticament maqui·llada amb termes administratius, que està condicionada clarament pels discursos creixents del populisme i l'extrema dreta, o, encara pitjor, el que seria per por als seus discursos, i que, al final, el Govern espanyol està fent exactament..., està actuant amb la mateixa condescendència que el Govern Salvini.

Si avui hem volgut fer aquesta interpellació, per tant, és, primer, per conèixer el posicionament del Govern català en seu parlamentària; segon, per deixar constància que serem molts i moltes que acompanyarem i farem costat a Proactiva Open Arms, sigui quina sigui la seva decisió i les seves accions derivades d'aquesta situació, i, tercer, per anunciar que aquesta mateixa setmana entrarem la sol·licitud de compareixença, per una banda, d'Òscar Camps, i, per l'altra, del ministre Ávalos.

No ho sé, potser alguns desitjaríem que els voluntaris i les voluntàries de Proactiva avui estiguessin a casa seva, no ho sé, fent ganxet, però, diputats i diputades, avui, en defensa d'Open Arms, que és la defensa de la dignitat i que és la defensa

de la vida, ens hauríem de trobar tots i cada un de nosaltres d'aquesta cambra, independentment del color del partit o del sentit polític, per fer-los costat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller Alfred Bosch. Quan vulgui.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Gràcies, diputat Wagensberg. Fa uns mesos vaig estar en un camp de refugiats de la vall de la Bekaa, refugiats que sortien del conflicte de Líbia. I allà vaig parlar amb molta gent però també amb un senyor, d'uns setanta anys, que havia marxat de la seva població, Hama, a Síria i que havia marxat de resultes de la guerra perquè no s'hi podia viure, l'estaven bombardejant, no? I que no hi podia tornar i que ni tan sols hi havia pogut tornar quan se n'havia assabentat que la seva filla havia resultat morta en un bombardeig i no podia ni tan sols anar a l'enterrament, o a deixar-li unes flors a la tomba. Clar, el que volia aquesta persona era tornar. I el que volia era viure a casa seva en pau i amb seguretat, no?

Per tant, jo crec que això també de vegades pot semblar una obvietat però ho hem de dir, és a dir, la gent que migra, els refugiats que marxen de casa no fan creuers de plaer. O sigui, marxen perquè no tenen altre remei, perquè no tenen altra obligació, perquè són víctimes de persecucions o perquè no tenen altra manera de sobreviure, no? Diguem-ho clar, perquè de vegades sembla que estiguem parlant de gent que es mou per caprici, i no. Estem parlant de gent que són víctimes d'una situació duríssima i que fan el que poden i que fan l'únic que poden fer per tal de sortir-se'n, d'aquesta situació tan dura.

Llavors, clar, davant d'aquesta tragèdia que en termes humanitaris és del tot inacceptable, és obvi que per raons ètiques ens hem de moure. I no podem consentir que hi hagi gent que no es vulgui moure o que vulgui bloquejar qualsevol acció humanitària en aquest sentit.

I bé, això és el que hem vist, doncs, en els últims dies amb la situació del vaixell Open Arms al port de Barcelona. Des del 8 de gener aquest vaixell està amarrat aquí, a molt poca distància. I el Govern espanyol no li dona el permís per salpar, per anar a salvar vides. Clar, això és inacceptable. És més, Open Arms fa rescats des de fa dos anys i mig i mai havia tingut aquest problema, mai. I capitania marítima, que depèn del Ministeri de Foment del Govern espanyol, posa traves, quan els rescats són urgents, perquè a més a més estem en una època especialment delicada, fa molt de fred, el mar és encara més mortífer del que ho és en altres temporades.

I capitania allega, depenent del Govern espanyol, allega que el vaixell no té certificats de seguretat. Cosa inèdita. L'ONG Open Arms replica que salvament marítim, doncs, quan es dedica a tasques de salvament tampoc té aquests certificats, perquè els naufrags no són ni passatgers ni tripulació. I, hi insisteixo, no estem parlant de creuers de plaer, estem parlant d'una situació absolutament diferent. Per tant, les explicacions del Govern espanyol no són acceptables.

I no és acceptable que tractin el rescat a alta mar com una qüestió problemàtica, com un problema de seguretat, perquè les lleis del mar evidentment no van per aquí i perquè rescatar persones no és delictes, és tot el contrari, és una obligació ètica. Per tant, aquí el Govern, l'actual Govern del Partit Socialista està actuant de forma contradictòria amb el que són els principis humanitaris més elementals, el que fa Open Arms des de fa molt de temps i el que està intentant fer també ara en aquest cas.

En el seu moment Pedro Sánchez, una de les primeres coses que va fer quan va accedir a la presidència del Govern, va ser, doncs, obrir les portes al vaixell Aquarius amb 629 migrants, a qui Malta i Itàlia li havien tancat les portes. Va ser una opció molt noble però al cap d'un temps aquest mateix president del Govern espanyol

i d'aquest mateix Govern espanyol està fent tot el contrari. És a dir, no només ja no rep aquells vaixells que salven vides sinó que no els deixa sortir de port. Clar, aquí, doncs, hem de recórrer a la frase del psicòleg i col·laborador de Freud, Alfred Adler, quan intentava entendre psicologies d'aquestes i quan deia que és més fàcil lluitar per uns principis que no pas viure d'acord amb aquests principis. I quan es governa, en alguns casos –i aquest n'és un cas concret–, sembla que això és molt més complicat.

Per què el Partit Socialista que governa Espanya i el Govern de Pedro Sánchez s'està arronsant? Doncs no ens ho expliquen clarament. El que sí que veiem és que s'està arronsant. El que sí que veiem és que allega unes traves burocràtiques que no s'havien allegat fins ara i que, per tant, evidentment, aquí hi ha un rerefons polític. Té a veure això amb la pressió que està posant la dreta i la ultradreta a Espanya en els últims temps? Doncs podria ser –podria ser. Pot ser que això tingui a veure amb les relacions amb altres estats de la riba nord o de la riba sud de la Mediterrània que estan pressionant també el Govern espanyol perquè de moment aturi aquestes tasques de rescat i de salvament? Podria ser. Li demanem al Govern espanyol que parli clar –que parli clar– i que ens digui realment què està passant i per què no deixen que el vaixell d'Open Arms operi a la Mediterrània.

També dir-los que des del Govern de Catalunya, doncs, des del primer moment hem tingut molt clar que, tot allò que està a les nostres mans, ho hem de fer. I que ho estem fent. I, per tant, doncs, a part d'interessar-nos pel cas d'Open Arms, el departament que jo tinc l'honor d'encapçalar ja ha fet accions, i accions clares. Per exemple, doncs, col·laborar amb Open Arms amb qui hi estem parlant constantment. Ara d'aquí poc, doncs, tinc prevista una reunió amb el mateix Òscar Camps, que és el representant i portaveu d'aquesta ONG, per interessar-nos sobre el cas concret del vaixell i a veure què podem fer.

El Govern català, ja saben vostès, que va ser el primer en oferir els ports catalans per rebre migrants rescatats, els quaranta-nou que estaven a la deriva feia més de quinze dies a la Mediterrània en dos vaixells que depenien de Sea Watch, d'una ONG radicada a Alemanya. I ho havíem fet anteriorment també. I això tenim la intenció clara de convertir-ho en una política consistent, eh?, i d'arribar als acords de govern que siguin necessaris per tal de que els ports catalans gestionats pel Govern de Catalunya, doncs, estiguin oberts a salvar vides. Perquè és la nostra obligació i no la podem esquivar, eh? Per tant, això ho tenim molt clar, i ja estem treballant i estem actuant en aquest sentit.

També, doncs, hem fet contactes amb el Ministeri de Foment, i amb el Govern espanyol, perquè compleixin amb les seves obligacions ètiques, i que van fer declaracions d'intencions només arribar al Govern: doncs, que compleixin amb allò que van dir i amb allò que van prometre, i que facilitin la tasca d'Open Arms i de tots aquells que estan treballant a la Mediterrània.

Em sembla una gran iniciativa, i ja pot comptar amb el nostre suport, per al que calgui a l'hora de convidar aquí el representant d'Open Arms, Òscar Camps, o qui decideixin, per tal d'explicar la situació. Crec que és important que el Parlament de Catalunya conegui de forma directa què passa i quins problemes té aquest vaixell que tenim, hi insisteixo, amarrat molt a prop d'aquesta mateixa cambra. És que seria absurd que nosaltres rebutgéssim aquesta oportunitat; jo crec que l'hem d'aprofitar. I no cal dir que estarem encantats d'escoltar les explicacions del ministre de torn, i esperem que vingui aquí a donar explicacions sobre per què no s'està permetent que Open Arms dugui a terme la seva tasca com ho ha fet des de fa més de dos anys. Que ens ho expliqui; que ens ho expliqui, perquè no ho entenem.

A part d'això, dir-los també que estem treballant amb Open Arms, per exemple, en països d'origen, que també em sembla important, i, tornant al principi de la intervenció, quan els explicava la situació d'alguns refugiats, en aquell cas concret, a l'entorn de la guerra de Síria, dir-los que estem treballant amb altres llocs. Per exemple, ara mateix, començarem unes accions al Senegal, també, per informar

aquells senegalesos que vulguin fer migracions, informar-los dels riscos que suposa fer travessies en les condicions en què s'han de fer i amb els paranys i amb tots els perills que es troben aquesta gent a la Mediterrània o en altres vies. I que, si han d'emigrar, que s'ho pensin, i que, sobretot –sobretot–, que puguem establir vies segures perquè no es perdin vides de forma ignominiosa enmig d'aquest mar nostre que compartim amb altres societats, que respectem i que, sens dubte, volem que visquin vides decents.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el judici als presos polítics catalans

300-00072/12

La següent interpellació és sobre el judici als presos polítics catalans, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Exposa la interpellació la diputada senyor Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president: «Et parlaré de tot allò que no entendràs, i els teus ulls s'obriran per comprendre i faràs una creu als dies del calendari no per a les coses que han de venir, sinó per a totes aquelles que se n'han d'anar en una nit obscura.» Així comença el passat dimecres 18 de gener, tot i ser ja ha trenc d'alba, nit obscura, negror, record d'aquells acords que ens ho diuen tot: què volen aquesta gent que truca de matinada? Un apunt més d'una llarga llista de totes les coses que se n'han d'anar. Les detencions de dos alcaldes, d'un fotògraf i de tretze activistes més, sense ordre judicial i sense raó de perill imminent per a res ni per a ningú. Verges, aquell petit poble al bell mig del Baix Empordà, on tots els veïns es coneixen, on s'han despertat més d'un cop amb les rodes punxades molts veïns; amb brigades de gent amb la cara tapada tallant llaços grocs, i amb escrits feixistes a les seves parets. Encaputxats, en són quatre, no s'identifiquen. Crits. Por. Els feixistes normalment no venen mai en so de pau. S'obren llums, baixen veïns. Al final, l'alcalde emmanillat i dins un cotxe sense distintiu, sense saber per què.

Primeres hores, ningú sap què passa. Al final, arriba un comunicat del TSJ: atenció, el Tribunal Superior de Justícia ha confirmat aquest matí que són detencions policials, que no són detencions ordenades pel jutge. Dos dies després, el president i el Govern estatal donen una resposta més maquillada, i ahir, la delegada del Govern, la senyora Cunillera, a *Els Matins* de TV3, mirava com respondre amb certa coherència, sense aconseguir-ho, a les preguntes sobre aquesta qüestió. I, per si no podia ser més escandalós, avui llegim que el jutjat número 4 de Girona, que porta el cas, no va ordenar les detencions, i que, en el moment de les detencions, la causa estava arxivada i el jutjat reitera que no havia ordenat a la Policia Nacional la investigació. Per tant, a hores d'ara, encara tenim la pregunta oberta: qui va donar l'ordre? Per quin motiu, ara? Amb quin objectiu?

Les detencions de la setmana passada fan molta pudor de detenció política, de repressió, de mimetisme amb la lluita antiterrorista al País Basc d'anys enrere. I aquí, que quedi clar, de violència, no n'hi ha hagut, a excepció de l'imaginari de qui ha escrit el relat paral·lel de la reivindicació independentista, de més de 2 milions de persones al carrer reclamant, pacíficament, familiarment, un futur millor per a la seva gent, en nom de la república catalana. Aquí no provoquem, reivindicuem un dret legítim, el dret de l'autodeterminació.

Estem davant les portes d'un dels judicis més indignes que viurà l'Estat espanyol en època de democràcia. L'exvicepresident de la Generalitat i president d'Es-

guerra Republicana, Oriol Junqueras, ens deia fa poc: «El judici i la sentència pesaran com una llosa a la història d'Espanya, i quan es miri amb perspectiva es veurà que va ser un error actuar per la via penal en lloc de la via política.»

Tornem a la pregunta que ens fèiem abans: per què ara?, amb quin objectiu? Per què creiem que no només s'estan vulnerant i perseguint els drets de representants polítics, sinó que la repressió ja va més enllà i busca atemorir tota la població. És una fase més d'aquesta onada repressiva engegada per l'Estat i que no mostra diferències en funció de qui ocupa la Moncloa. Perquè encara que sembli aleatori, no ho hem de confondre amb improvisat. Qui vol generar terror juga amb aquesta aleatorietat, et vol fer sentir vulnerable, vol fer sentir a tothom que demà pots ser tu. Perquè no respon a accions objectives, perquè genera inseguretat jurídica i anímica. Avui és un mestre, demà un cantant, avui toca a un alcalde de la CUP, abans-d'ahir empresonaven els líders civils més potents de la nostra societat, en Jordi Cuixart i en Jordi Sánchez. Avui, a un titellaire i demà pots ser tu, o tu, o potser jo. I si n'hi ha que no hi veuen un deix cap al moviment independentista, només cal comparar la vaga de taxistes, a hores d'ara, i moltes altres abans, ja podria tenir les mateixes imputacions que el moviment independentista.

He buscat al diccionari el mot «terrorisme», el que llegiré ara i fins a nou avís és lectura literal. Obro cometes: «El mot “terrorisme”, o l'expressió específica de “terrorisme d'Estat”, quan es defineixen les accions de govern, s'utilitza per a definir un tipus d'utilització de violència de manera sistemàtica i sovint indiscriminada per aconseguir objectius polítics. Condicionar el comportament de la societat civil o aclarir comptes per decisions preses i irreversibles. De vegades també s'utilitza el terme “terrorisme d'Estat” en casos de violacions flagrants dels drets humans per part del govern d'un estat, sobretot en el cas de la utilització de grups paramilitars o forces irregulars en la persecució de determinats grups ètnics, socials, religiosos o ideològics.» Tanco cometes. Que cadascú en faci la seva reflexió.

Tot l'esmentat fins ara hauria de posar en alerta qualsevol ciutadà que s'estimi els seus drets civils, però a Espanya és difícil que algú s'amoïni gaire perquè els fets han tingut lloc a Catalunya, i la xenofòbia comença a ser estructural, i és molt perillós, perquè un cop obres la porta a la intransigència, ningú s'escapa de la catalanofòbia, ni tan sols el senyor Albert Rivera, a qui els taxistes van assetjar al crit de «*catalán de mierda*», uns fets que aprofitem per condemnar i mostrar la nostra solidaritat.

Tres segles d'imposició política han creat prou autoodi per impedir acceptar que és a Catalunya on hi ha, avui, una primera línia de defensa de les llibertats de tothom, que sempre hem identificat amb Europa. Que a Catalunya hi ha obertura respecte a la diversitat, estimació per a una cultura i una llengua, i per a tothom que comparteix l'amor pel nostre país. Per tant, ens costa entendre l'equidistància d'algun grup d'aquesta cambra davant de l'abús de l'Estat el dimecres passat. Davant la defensa dels drets civils i polítics, s'hi està o no s'hi està, si no et pots convertir en un decorat de cartó pedra.

Les detencions de la setmana passada a Girona marquen un cert punt d'inflexió en la deriva repressiva de l'Estat, i arrossega aquest Govern socialista, en especial. Un punt d'inflexió prou greu en un sentit qualitatiu, per la forma i pel fons. Per la forma: policies de paisà sense identificació visible, i encaputxats; horaris intempestius, cap ordre judicial. Són elements que ens parlen d'excepcionalitat, urgència, delictes flagrant, risc de fuga. És a dir, tot el contrari del que els fets perseguits i el capteniment dels ciutadans perseguits indiquen. Per la forma i el fons és una actuació que ens retorna al període més fosc de la dictadura franquista. Quan no podíem comptar amb una justícia basada en la presumpció d'innocència i en el respecte als drets dels ciutadans davant de l'abús de poder i de la justícia en particular. És la seguretat la que ha de garantir les llibertats, i no emmanillar-les. En un cas senzill de suposats desordres públics, resulta incomprensible que no es recorri als procediments habituals de relació entre justícia i ciutadans.

En el cas dels dos alcaldes detinguts, la qüestió és encara més greu, atès que es tracta de representants institucionals democràticament elegits, amb relació als quals l'acció judicial hauria de ser encara més curosa i respectuosa. Diguem-ho clar: quan es persegueix un alcalde per la seva actuació política, s'està perseguint i criminalitzant els ciutadans a qui representa. Quan es jutja i s'empresona els nostres dirigents civils i polítics: Junqueras, Bassa, Turull, Romeva, Forcadell, Forn, Rull, Sànchez i Cuixart, s'empresona i es jutja totes les ciutadanes a qui representen.

Però hi ha un missatge addicional: l'acció policial sense ordre judicial carrega tota la responsabilitat de la decisió sobre l'executiu, sobre el ministre de l'Interior, i, per extensió, sobre el mateix president del Govern. No, senyors, un estat de dret no actua així. Espanya sempre acabarà paixent l'estat profund que actua per sobre del dret, i és trist observar que tant és qui governi, si és PP o PSOE, perquè tothom actua igual.

Potser algú va tenir la idea o la necessitat de demostrar que el Govern espanyol no s'ha venut als independentistes, potser sí, o potser no, o potser, senzillament, el Govern actual no controla aquelles estructures invisibles de l'Estat que no són escol·lides democràticament ni han de respondre davant la ciutadania, aquells que, senzillament, varen heretar el testimoni del règim del 78, resumint: les clavegueres de l'Estat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ha arribat el moment que el Govern espanyol triï: repressió i persecució, o respecte i diàleg.

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

I a partir d'aquí continuaria amb la segona intervenció.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. És el torn, ara, per al vicepresident del Govern. Senyor Pere Aragonès, quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputada Caula, certament, en la seva intervenció ha fet referència a les detencions de la setmana passada a Girona, unes detencions que hi ha una ombra de dubte molt gran que s'ha d'aclarir, i que de moment no hem aclarit, i que cada fet nou que coneixem ens confirma que aquí hi han coses que s'han d'explicar molt clarament. Que s'ha d'explicar molt clarament per què, quan una causa o una investigació estava arxivada provisionalment, una investigació judicial que havia estat encarregada als Mossos d'Esquadra, aquest arxiu provisional, després resulta que la Policia Nacional, a iniciativa pròpia, en concret la Brigada d'Informació decideix resoldre, per la seva banda, els motius que havien portat a l'arxiu provisional d'aquesta causa, i es dedica a fer unes diligències d'identificació amb la més dura de les mesures que es poden fer per part d'un cos de seguretat, que és la privació de la llibertat de moviments d'una persona, és a dir, la detenció.

Abans de la detenció hi han moltes maneres, si es considera que unes persones determinades, presumptament, han participat en uns fets que, presumptament, poden ser tipificats com a delictes, hi ha moltes maneres de resoldre això i no anant a fer unes detencions per uns suposats desordres públics que, en tot cas, fan referència a uns fets que van passar fa tres mesos.

Per tant, ni la proximitat temporal amb els fets, ni la gravetat del presumpte delictes comès, ni la situació processal de la investigació justifiquen que es portessin a terme aquestes detencions i que es fessin, evidentment, no de la forma que s'havien

de fer, amb identificació de la Policia, sinó que es fessin..., en alguns casos, evidentment, en què es genera una confusió totalment justificada: en un municipi com Verges, el qual ha estat objecte d'un atac sistemàtic per part de l'extrema dreta, punxant les rodes dels cotxes dels veïns perquè estan aparcats en un municipi on hi ha moltes estelades –potser aquests cotxes no sé si eren de votants independentistes o votants espanyolistes, però allà van rebre tots–, amb una presència continuada, a les nits, de determinades brigades d'actuació que es dediquen, doncs, a despenjar el que pengen els veïns en exercici de la seva llibertat d'expressió, no?, i on l'alcalde ha estat objecte d'amenaces; es troba quatre persones encaputxades no identificades que l'intenten reduir a la sortida de casa, no?

Però no només això. Es produeix també, en el cas d'un altre alcalde, l'alcalde Dani Cornellà, alcalde de Celrà, i un fotoperiodista i tretze persones més. Al final no n'hem tret l'aigua clara, i sembla que costarà molt treure l'aigua clara de qui ho ha ordenat i per què, qui n'estava assabentat, qui va donar el permís per fer aquestes detencions i quin objectiu perseguien, no? I això ens ho trobem en un context en el que sembla que hi ha impunitat, hi ha un clima d'impunitat a l'hora de perseguir determinades opcions polítiques, i d'impunitat per perseguir l'independentisme, i que quan es fa una investigació policial o judicial contra l'independentisme sembla que els principis que haurien de guiar l'actuació d'una policia democràtica o d'un sistema judicial..., que per ser sistema judicial no vol dir que no sigui objecte de crítica, clar que pot ser criticat, el sistema judicial, i clar que en una democràcia en la que hi ha contrapesos també és objecte d'escrutini per part dels altres poders democràtics.

Doncs, ens trobem, evidentment, que es duen a terme tota una sèrie d'actuacions que són molt irregulars, no? I això és en el marc..., i l'expressió més clara, més dura, més dramàtica, la trobem en el judici als presos polítics, en el que l'Estat és part del procés judicial, en què a través de la fiscalia, advocacia de l'Estat, hem vist com es posicionava clarament a favor d'aquesta repressió, i on evidentment nosaltres no ens quedarem callats, estarem mobilitzats, estarem donant suport a aquests companys i companyes que afrontaran aquest judici i explicarem el que està passant, i explicarem que les acusacions de rebel·lió i de sedició són totalment desproporcionades, totalment desproporcionades per aquells que no ens mirem la realitat amb les ulleres del nacionalisme conservador espanyol, i que evidentment persegueixen aquell principi del dret penal que és el principi de la prevenció general i, per tant, volen fer un escarment i que ningú més s'atreveixi a qüestionar la unitat d'Espanya i a qüestionar la corona com a forma del cap d'estat.

Evidentment, estem convençuts que els mecanismes que hi ha en els tractats internacionals de protecció dels drets humans, i en aquest cas concret del Consell d'Europa, del Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg, ens permetran corregir això. Malauradament, si la sentència no és absolutòria, si es confirma aquesta acusació basada en criteris polítics, arribarà massa tard la sentència d'Estrasburg. De fet, un sol dia de presó ja és massa tard per revertir el dany que provoca això a les persones, a la societat i, evidentment, a les famílies, i quan guanyem, evidentment, demanarem la indemnització i la reparació a l'Estat espanyol.

Però, evidentment, si l'objectiu és que l'independentisme s'aturi, si l'objectiu és que l'independentisme no vulgui avançar endavant, doncs, objectiu fracassat, perquè no només el 21 de desembre es va revalidar una majoria independentista al Parlament, sinó que no han desaparegut els més de 2 milions de persones que a Catalunya defensen la independència de Catalunya, que defensen que Catalunya s'ha de constituir en un estat independent en forma de república, perquè creiem que és la millor estructura, són les millors eines per servir a la nostra gent i per poder dotar la nostra societat d'unes institucions que protegeixin els seus drets i garanteixin la igualtat d'oportunitats i aportin la millor prosperitat en aquest país. És autogovernar-nos, és poder decidir per nosaltres mateixos com a societat. Tots, tots els ciutadans.

I, evidentment, aquí hem vist, en aquest marc de l'Estat espanyol, com totes les institucions de l'Estat... Algú abans deia: «Les institucions de l'Estat han d'actuar com a contrapesos unes de les altres.» Doncs, allà han actuat totes com un pes pesant sobre la democràcia catalana, un pes pesant contra la voluntat de la ciutadania. I la primera institució de l'Estat és el cap de l'Estat, el rei Felip VI, que el 3 d'octubre va certificar, va donar la benedicció reial a l'«a por ellos» que sentíem a crits pels mitjans de comunicació les setmanes prèvies a l'1 d'octubre. Un rei que va dimitir de la seva funció representativa per situar-se clarament a favor d'una opció política que és el nacionalisme espanyol. Un rei, evidentment, que com el seu títol indica, no ha passat per les urnes i, per tant, no té la legitimitat democràtica des del nostre punt de vista.

Per tant, ens trobem en un context en què la lluita pels drets i les llibertats és més necessària que mai, i aquest Govern està decidit a lluitar pels drets i les llibertats de tots els ciutadans, en un context en què en nom de l'estabilitat, en nom d'una interpretació restrictiva de la llei i de la Constitució i de la normativa penal, hi ha una clara restricció de drets i llibertats de la ciutadania, i que té sempre una doble vara de mesurar: a l'independentisme, garrotada; amb l'extrema dreta, acords parlamentaris.

I, per tant, evidentment, nosaltres defensarem sempre els drets i les llibertats. Per això hem creat l'Oficina de Drets Civils i Polítics, que ja està fent una molt gran feina de recopilació de tot un seguit de vulneracions dels drets dels ciutadans d'aquest país, i que, evidentment, té les portes obertes a seguir-ho fent, i a fer-ho independentment de les opcions polítiques que se senten agredides per aquesta vulneració de drets civils i polítics, i que evidentment presentarà els resultats d'aquesta tasca de recopilació d'aquest mapa de la repressió i també dels atacs contra la llibertat política, contra la llibertat d'expressió, contra la llibertat ideològica que s'estan produint al nostre país.

Per tant, davant d'un context de retallada de drets i llibertats, que no és només de l'Estat espanyol, que està passant a altres llocs d'Europa occidental, d'Europa oriental i el que serien les democràcies occidentals, nosaltres hem de convertir Catalunya en un espai de drets i de llibertats, i aquest Govern està convençut que això no només és possible, sinó que és necessari, i compromès a que sigui d'aquesta forma.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies, vicepresident. Per a la rèplica, té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, vicepresident. Agafava el fil, allà on l'havíem deixat. Parlàvem que arribava el moment que a aquest Govern espanyol li toca triar, li toca triar si ens ofereix repressió i persecució o respecte i diàleg. Si no hi ha respecte ens expulsa de la taula de diàleg. El Govern espanyol ha de triar si li fa la gara-gara a l'extrema dreta i a qui pacta amb ella –Ciutadans i PP– i deixa de jugar només a «que ve el llop», com a únic argument, o ofereix una aposta sincera i valenta pel progressisme, pel respecte als drets civils i polítics, pel respecte al dret a decidir, d'autodeterminació dels catalans, i a jugar la partida amb les eines democràtiques.

La credibilitat d'Espanya corre riscos, en aquest judici. També ho diuen els eurodiputats que denuncien la presó preventiva. Ara podran decidir quina imatge volen donar cap a l'exterior. Arribem a una cruïlla que pot marcar el que serem en els propers anys. L'altre dia la meva neboda em demanava que li expliqués el conte dels tres porquets. Després de l'esforç de rebuscar-lo al meu cervell, el vaig recordar. Pedro Sánchez diu sovint que no hem d'acabar a trinxeres, sinó fer política. Si aquesta és la seva política, és la mateixa que la del PP; si no ho és, em reitero en el que deia abans: l'Estat profund li està passant pel damunt. Per això cal afirmar que avui, s'estigui o no d'acord amb la independència, a Catalunya hi ha una de les trinxeres més grans i

més dignes en defensa dels drets civils. Denunciant l'abús policial de la setmana passada, estem denunciant els abusos d'Estat. Defensant els detinguts, estem defensant els drets de tothom. El porquet més jove i trapella de la família va optar per construir una casa de palla. Nosaltres diem no; no volem participar en la construcció d'una casa de palla. Escoltàvem, a la convenció d'Alianza Popular –ai, perdó, del PP– que s'ha celebrat aquest cap de setmana, com Vargas Llosa es referia al nacionalisme com una de les pitjors pestes de la humanitat. Ah, això sí, ho feia des d'un escenari amb una pantalla gegant on deixaven onejar una enorme bandera espanyola. És un clàssic: embolicar-se amb la bandera d'Espanya mentre acuses els altres de ser nacionalistes i t'afirmes com a no nacionalista o com a patriota, un miracle que és possible només perquè tens un estat propi al teu darrere. Això fa que el teu nacionalisme es torni invisible, es torni banal. És normal, en això no hi ha divisions, també ho fan Ciutadans i Vox, i que, posats a amagar etiquetes, també eviten definir-se com «extrema dreta».

També escoltàvem a Pablo Casado, que deia: «Reformaremos el Código penal para volver a penalizar la convocatoria de referéndum ilegal.» Aleshores, en què quedem? Avui en dia encara no és delictes però hi ha nou persones empresonades i un judici a punt de començar. De nou ens queda clar que el que afrontem és un judici d'un relat creat a mida, un judici a la democràcia. Aquest cap de setmana, el conseller Romeva acaba de publicar un llibre que els animem a tots a llegir –la cultura obre mirades–, que ens porta les seves paraules voluntàriament silenciades per l'Estat espanyol. Romeva fa al llarg del llibre una crítica de com s'ha dut a terme el procés judicial de l'Estat, que qualifica de venjança i d'estar totalment subjecte a la unitat d'Espanya. Per tot això, reitera que l'objectiu de la seva defensa serà encarar el judici, que comença en poquetes setmanes, des d'un vessant eminentment polític. I fa una forta denúncia a la manca de separació de poders. «No anirem a defensar-nos de res», clama, a què sí que afegeix: «Fer un referèndum no és un delictes; impedir-ho per la força, sí.»

A partir d'aquí veuríem també una llarga llista d'entitats europees que han donat suport i han reivindicat la injustícia de tot aquest procés. Podríem destacar Human Rights Watch, el Col·lectiu Praga, vèiem el comunicat del PEN Internacional, i, per sort, aquesta llista és llarga, àmplia i plural, que dona mostra de la magnitud de la tragèdia.

Els efectes de què passa amb la repressió, què passa quan un dia t'atures i no analitzes el que has perdut avui, què passa quan un dia t'atures i analitzes tot allò que t'ha sigut arrabassat els últims dos anys. Dia a dia un no se n'adona que li han anat esmicolant entre les mans. Avui m'han retallat cinc centímetres de camisa, abans d'ahir van ser-ne quatre. Tot és subtil, però avui me n'adono que tinc fred, molta fred, perquè ja no em queda camisa. M'han despullat de tots els meus drets civils i les meves llibertats. On són? Com ha passat? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Tanmateix, aquesta tramuntana que ens arriba des del sud...

El president

Diputada...

Anna Caula i Paretas

...d'aquells que són capaços de pactar...

El president

...se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

...amb Vox per assolir el govern a qualsevol preu, ens diu que probablement estem propers a passar molta fred.

El president

Diputada... Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el vicepresident del Govern. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Diputada, coincidim que precisament és la força de la democràcia, és la força de la construcció d'àmplies majories el que ens permetrà construir aquesta casa de pedra, diguem, ben forta, que és la que ha d'aguantar els atacs que hi hagin contra els drets i les llibertats dels ciutadans.

Ha fet referència al nacionalisme, i és curiós veure com moltes vegades els que més assenyalen els altres dient-los que són nacionalistes són els més nacionalistes de tots. I, de fet, el perill avui, en el nostre context més immediat, en el context europeu dels nacionalismes, no és aquella reivindicació de pobles com el català, que defensen el dret a participar directament a les institucions de la Unió Europea amb un estat independent, sinó que són els nacionalismes d'estat, el perill són els nacionalismes d'estat: el que fa el Front Nacional a França, el que fan Vox, Ciutadans a l'Estat espanyol, el que fa Trump als Estats Units, el que fa el UKIP al Regne Unit, etcètera; i podríem anar posant tota la corrua de partits nacionalistes d'estat que precisament el que posen és en perill els valors fonamentals del projecte europeu.

A l'Estat espanyol, aquest nacionalisme d'estat amara bona part dels poders de l'Estat. I en concret un d'ells, el poder judicial, la cúpula del qual encara està amb aquesta cultura política d'organització, amb aquesta cultura judicial, en la que no va haver-hi, després del franquisme, una profunda reforma del sistema judicial, encara avui té de fet com a valor últim de l'estat de dret..., i no ho dic jo, no és una denúncia, no és una exageració: és el que diu a l'obertura de l'any judicial el president del Tribunal Suprem i president del Consejo General del Poder Judicial, que diu que l'estat de dret a l'Estat espanyol té com a valor últim, és a dir, com el més important de tots, la unitat d'Espanya; no els drets fonamentals dels ciutadans, no els valors democràtics, no els drets humans, no la dignitat de les persones, ni tan sols la voluntat de repartir justícia, sinó la unitat de l'Estat. I ho hem comprovat, com, quan es considera que està en perill la unitat de l'Estat, es vol fer precisament això: fer escarment, fer aquest avís a navegants i, per tant, intentar derrotar des del poder judicial el que són voluntats democràtiques, el que són programes electorals legítims, el que són propostes polítiques, que només tenen sentit, que només estem disposats a implementar i que només es poden produir si tenen el suport democràtic de la ciutadania. I la majoria independentista en aquest Parlament és una prova que aquest suport democràtic existeix.

Hi ha una divisió de funcions. Alguns elements de la dreta més judicial, amb arguments molt polítics, doncs impulsen aquesta causa en el Tribunal Suprem. És absolutament allucinant que es permeti que l'acusació popular en molts d'aquests processos estigui en mans d'un partit d'extrema dreta i que se l'admeti, i que en canvi algunes altres forces, des de l'esquerra alternativa o des de l'esquerra anticapitalista, han volgut personar-se en alguns altres procediments amb relació a denúncies que es feien en l'àmbit dels mercats financers o bancari, es deia que tenien un interès no legítim i es demanaven unes fiances desorbitades; quan és Vox, això no passa. És a dir, algú també ha d'explicar això. Però hi ha un repartiment de papers: uns, doncs, fan aquesta acusació; d'altres, des d'una visió nacionalista espanyola, des de la fiscalia, porten a terme altres actuacions; alguns altres practiquen detencions sense autorització judicial, i la dreta, l'extrema dreta, el que fa és prendre's la justícia per la seva mà, fins i tot quan la justícia no els dona la raó.

Però precisament avui –i amb això m'agradaria acabar– aquells que s'omplen la boca en aquest Parlament de respectar les decisions judicials, la setmana passada, que vam conèixer que els tribunals van determinar que el Cos de Mossos d'Esqua-

dra no feia espionatge polític, avui han perdut una ocasió en aquest Parlament de demanar disculpes, de dir que es van equivocar i demostrar el seu respecte al Cos de Mossos d'Esquadra, que és una policia democràtica i que compta amb tot el nostre suport.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i sis minuts

Nota de rectificació

Al DSPC-P 35, del 20 de desembre de 2018, a la pàgina 19, quaranta-unena línia:
On hi diu «7 abstencions» hi ha de dir «17 abstencions».